

நம்பிக்கை பிறந்தது

சிறுகதைத் தொகுதி

ஆசிரியர்

க. சீவராசா

நாவற்குழி

வெளியிடுபவர்

வை இலக்கிய நண்பர்கள்

உ
சிவமயம்

**நம்பிக்கை பிறந்தது
சீறுகதைத் தொகுதி**

ஆசிரியர்
சு. சீவராசா
நாவற்குழி

வெளியிடுபவர்:
கலை இலக்கிய நண்பர்கள்

பதிப்புரிமை: க. சிவராசா அவர்களுக்கு
நாவற்குழி

முதற்பதிப்பு: 1999

நூலாசிரியர்: க. சிவராசா
நாவற்குழி

நூல் பெயர்: நம்பிக்கை பிறந்தது
(சிறுகதைத் தொகுதி)

வெளியீடு: கலை இலக்கிய துறையினர்

பதிப்பகம்: சிவா அச்சகம்
கைதடிச் சந்தி
கைதடி

வாழ்த்துரை

~~வாழ்த்துரை~~

நம்பிக்கை பிறந்தது என்னும் இச் சிறுகதைத் தொகுதியில் 12 கதைகள் அமைந்துள்ளன. திரு. சிவராசா வாழ்க்கையிலே மிகுந்த நம்பிக்கையுடையவராக இருக்கின்றார். விழிப்புலனை இழந்த திரு. சிவராசா வாழ்க்கை வாழ வேண்டியது; துன்பங்களை எதிர்கொண்டு வெல்ல வேண்டும் என்னும் கிடநம்பிக்கை கொண்டுள்ளார். இத்தொகுதியின் இரண்டாவது கதையைப் படிப்பவர்கள் இதனை நன்றாக விளங்கிக் கொள்வர்.

தான் வாழும் காலத்தின் கோலங்களில் ஒரு சிலவற்றையாவது தன் கதைகளிலே படம்பிடிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் ஆசிரியரிடம் காணப்படுகிறது. அந்த ஆவல் கதைகளினூடாக வெளிப்படுகின்றது.

இலக்கியத்தைப் படிக்கும் போது வாசகனுக்கு அந்த இலக்கியத்தைப் படைத்த ஆசிரியனைப் பற்றிய எண்ணம் தேவையில்லை என்று இன்று கூறப்படுகின்றது. ஆனால், நம்பிக்கை பிறந்தது என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள கதைகளைப் படிப்பவர்கள் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர் பற்றி அறிந்து கொண்டு படிக்கும் போது அவற்றினூடாக ஒரு புதிய பரிமாணம் தோன்றுவதை உணர்வர்.

இச் சிறுகதை ஆசிரியரைப் பாராட்டி அவர் மேலும் சிறந்த சிறுகதைகளை எழுதிப் புதிய தொகுதிகளை வாசகர்களுக்கு அளிக்க வேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன்.

யேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்,

கலைப் பேரதிபதி,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

விதம்புரை

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியாசிரியர் சு. சிவராசா அவர்கள் விழிப்புலன் அற்றவராக இருந்தாலும் சமூகச் சிந்தனைகளை கேள்விஞானம் மூலம் பெற்றவர். தனது விடா முயற்சியினால் அடுத்தவரின் உதவிகளை பெற்று, தனக்குத் தோன்றிய கருத்துக்களை வடிவமைத்துள்ளார். எழுத்தாளனாக யாரும் பிறக்கவில்லை. சமுதாயமே சிறந்த எழுத்தாளனை இனம் காணமுடியும். ஆழமான சிந்தனைகளை அவசரமாக பார்க்க முடியாது புயல் அடிக்கும் போது குப்பி விளக்கை பாதுகாப்பது சுலபமல்ல பிற்காலத்தில் வரலாறு படிக்கும் மாணவர்கள் யாழ்பாணத்தைப்பற்றி எழுதுவார்கள் இலக்கியவாதி பேச்சுத்தமிழ் பற்றி விமர்சிப்பார்கள் இக்கதைகளை வெறும் பொழுது போக்கிற்காகவோ, டிகழுக்காகவோ எழுதப்பட்டவையல்ல. ஆசிரியரின் உள்ளத்தினை உலுக்கிய உணர்வுகள் ஏக்கங்கள் இயலாமை ஆகியவையின் வெளிப்பாடுகளே. இக்கதைகளின் உள்ளீடுகள் இதனை வெளியிட வேண்டும் எனக்கேட்டுக்கொண்ட ஆசிரியரின் உள்ளக் கருத்துக்கள் நூலுருவம் பெறுவதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

திருமதி. இ. துரைரெத்தினம் B. A. Cey.

பொறுப்பதிகாரி

அரசினர் முதியோர் இல்லம்

கைதடி

19.04.1999

என்னுரை

எழுதுபவர்கள் தாம் ஏன் எழுதுகிறோம் என்பதற்கு எத்தனையோ காரணங்களை கூறி வைத்திருக்கிறார்கள். கூறியும் வருகிறார்கள், இதே கேள்வியை என்னிடம் கேட்டால் நான் சொல்லப் போவதும் அவர்கள் கூறியவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றைத்தான், இருந்தாலும் இவ்விடத்தில் சொல்லுவது பொருத்தமானது என்பதால் சொல்லுகிறேன்.

இந்த சமூகத்திலிருந்து நான் தனிமைப்படுத்தப் பட்ட ஒரு காலகட்டம் அது. ஒரு மனிதன் எதையெதையெல்லாம் இழக்கக் கூடாதோ அதையதை எல்லாம் இழந்து விட்டு தட்டுத்தடுமடிக் கொண்டிருந்தேன். தனிமை, விரக்தி, வேதனை இவையெல்லாம் என்னை பிய்த்துத் தின்றபோது பேனாவை கையில் எடுத்து என் சோகத்தை கடதாசியில் கடத்திவிடலாம் என்று எழுத ஆரம்பித்தேன். இப்படியாகத் தொடர்ந்து எதை யெதையோ எல்லாம் எழுதினேன்.

இப்படி நான் எழுதியவைகளை பின்னர் திருப்பிப் பார்த்தேன். ஏதேன ஒரு வகையில் எனக்குள் பாதிப்பை உண்டாக்கிய பலர் எனது எழுத்தில் கதை மாந்தர்களாக மறைந்து கிடப்பதை உணர்ந்தேன். நான் துன்பக்கடலில் பற்றிக் கொள்வதற்கு ஏமப் பிணையாக இருந்து நம்பிக்கை ஊட்டியவர்களை மற்றவர்கள் பார்வைக்கும் கொண்டு வர ஆசைப்பட்டேன். அதை முயற்சியின் விளைவாக பன்னி ரெண்டு சிறுகதைகளை ஒருநூலாகத் தொகுக்கும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன்.

இது ஒரு கடினமான முயற்சி. யாழ் விழிப்புலனற்றோர் சங்கம் ஆரம்ப உதவியாக ஒரு தொகை பணம் தந்தார்கள். கைதடி அரசினர் முதியோர் இல்ல அதிபராகவும், தென்மராட்சி பிரதேச செயலக சமூகசேவை உத்தியோகத்தராகவும் கடமை ஆற்றும்

திருமதி துரைரெத்தினம் அவர்களின் பேராதரவு கிடைத்
தமை எனது அதிஷ்டம் என்றே சொல்ல வேண்டும். அவர்
அறிமுகம் செய்து வைத்த பண்டிதர் நாகலிங்கம் ஐயா
அவர்கள் எல்லா வகையிலும் துணைநின்று இந்நூலை உரு
வாக்கித்தந்திருக்கிறார்கள். மூலப் பிரதிகளை எழுதித்தந்த
நாவற்குழி மகாவித்தியாலய மாணவிகளுக்கும், எனது சகோ
தரன் செல்வராசாவிற்கும் என்றும் நன்றிக்கடன் பட்டுள்
ளேன். மேலும் இந்நூலை நல்ல முறையில் அச்சேற்றித்
தந்த கைதடி சிவா அச்சகத்தாருக்கும் எனது நன்றியைத்
தெரிவிக்கிறேன்.

இனி நூலின் உள்ளே சென்று பாருங்கள். உங்களுக்
கும் ஓரளவு நம்பிக்கை இங்கக் கதைகளிலே கிடைக்கு
மானால் எனது முதல் முயற்சிக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகக்
கருதுவேன்.

நன்றி

க. சிவராசா

உள்ளே

.....

	பக்கம்
1 தாய்	1 — 7
2 நம்பிக்கை பிறந்தது	8 — 12
3 காட்டாறு பெருகியது	13 — 21
4 பக்கத்து வீட்டுப்பெண்	21 — 24
5 முடியாது என்பது காதலுக்கு இல்லை	24 — 29
6 ஒரு ஹோக்கான கதை	29 — 35
7 பத்தாம் பசலி	35 — 42
8 தமயந்தி	43 — 48
9 அவன் ஒரு பைத்தியக்காரன்	48 — 55
10 கடன்	56 — 61
11 முற்றத்து வேப்பமரம்	61 — 67
12 அம்மம்மாக் குழல்	68 — 75

சீறு கதைகள்

தாய்

ஜெனா வீட்டை விட்டு ஓடி விட்டான். அவன் ஒரு விசரன். நேற்றுப் பின்னேரம் வீட்டை விட்டுத் திரும்பி வரவில்லை. எங்கடை அப்பா, அதுதான் என்ற இவர் அவருக்கும் சரியான கவலை, நாங்கள் இரண்டு பேரும் இராத்திரி சாப்பிடவே இல்லை. நித்திரை கூடி வரமாட்டன் எண்டுட்டுது.

ஜெனா கொஞ்சம் வளர்ந்த பிள்ளைதான். ஆனாலும் இரவிலை தனியப்படுக்கப் பயம். அம்மாவோடைதான் படுக்கவேணும் எண்டுதான் கத்துவான். அப்பா இவன் கத்துறதைப் பார்த்துப்போட்டு எங்கட பெட்ரூமுக்குள்ள ஒரு சிங்கின் பெற்றை போட்டு படுக்க விட்டிருக்கிறார். அவனுக்கு படுக்கிறதுக்கு பில்லோகள் வேணும். அந்த பில்லோக்களைப் பார்த்து அப்பா இராத்திரி அழுது விட்டார். எனக்கோ சரியான கவலை, எனக்கு ஆறுதல் சொல்லாமல் அவர்தான் அழுகிறார். எனக்கு எப்படி இருக்கும்? ஆம் பிளையன் அழமாட்டினம் எண்டு சொல்லுறதெல்லாம்விசர்க்கதை. எனக்குக கூடி இவ்வவவு கண்ணீர் வராது. விடியக் குளிச்சிட்டுத் தேத்தண்ணி குடிக்க வந்திருந்தார்.

இதற்கிடையில் உங்களுக்கு செல்லம்மாவைத் தெரியுமே? எங்கட வீட்டுக்கு கிட்டத்தான் இருக்கிறவள் காலமை நேரத்தோடை வந்திருவாள். சமையல் பாத்திரம் சாப்பிடுகிறபாத்திரம் எல்லாம் கழுவித் தருவாள் பிறகு, முத்தம், லளவு எல்லாம் கூட்டித்தருவாள்.

அவளுக்கு என்றை வயதுதான். ஆனால் வடிவில்லாதவள் என்றநிறம் செவ்விளநீர் நிறத்துக்கு சமன் எண்டு இவர் சொல்லுகிறவர். செல்லம்மா நாவற்பழத்தின்ர நிறம்.

அவளின்ர நாலாவது பிள்ளை நல்ல குண்டுப் பிள்ளை கொஞ்சம் பொதுநிறம். தாய் வரேக்க அவளையும் கூட்டிக் கொண்டு வருவாள்.

எங்கட ஜெனாப் பிள்ளைக்கு அவளிலை நல்லவிருப்பம். ஆனால் அவளோட சேர நான் விடுதேல்லை. கண்டதுக லோடையும் சேரவிட்டால் கெட்டபழக்கம் தான் பழகு வான். நான் கதையை விட்டுட்டு வேற என்னத்தையோ அலம்புறன். எங்க விட்டனான் மேசையிலை அப்பா வந்திருந் தார். தேத்தண்ணியை வைச்சன். அவர் அதை எடுக்க வில்லை ஜெனாவின்ர சில்வரைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கி றார்.

ஜெனா தனக்கெண்டு எல்லாம் புறிம்பா வைச்சிருக் கிறான். வேற எதுக்குள்ளேயும் மாத்திக்குடுத்தா போச்சது. கத்து கத்தெண்டு கத்துவான். காலமை அப்பா வடிவாச் சாப்பிடவில்லை. இரண்டு சிலைஸ் பாணை மட்டும் சாப் பிட்டார். இண்டைக்கு கந்தோருக்குப் போகாமெ எங்கை யெண்டாலும் போய் ஜெனாவைப்பற்றி விசாரிக்கப்போறன் எண்டு சொன்னார் நான் ஒண்டும் பறையேல்லை. பிறகு வெளிக்கிட்டுக்கொண்டு போட்டார்

செல்லம்மாவுக்கு வேலை ஒம்பது மணிக்குள்ள முடிஞ்சுபோம் அவள் ஏதும் சாப்பாடு தண்டாமல் போக மாட்டாள். உந்தச் சனங்களோடை தொடுத்துக்கொண்டால் பெரிய கரைச்சல். வெக்கமில்லாமல் எல்லாம் கேக்குங்கள். பாவாடை தா, சிலை தா, உப்புத்தா, புளிதா எண்டு கேட்ட படிதான். என்ன செய்யிறது? இந்த நாளையிலை வேலைக்கு ஆட்களை பிடிக்கிறது பெரிய கஷ்டம் சும்மா வெளி வேலையள்தான் செய்விக்கிறனான். வீட்டுக்குள்ள விடுதேல் லை. உதுகள் பெரிய அரியன்டம். ஒரு சோப்பைக்கீப்பை வாங்கி குளிக்கவும் பஞ்சி வெறும் சோம்பேறியள்.

பத்துமணி ஆச்சு சமைக்க வேணும் எண்டு போனன். ஜெனாவின்ரை யோசினையால் சமைக்க மனமில்லை. உங்களுக்குத் தெரியுமே கந்தையா கடை? உந்த வாசிகசா

லைக்கு அங்காலை கிடக்குது அங்குதான் மரக்கறியள்வாங்கப் போறனான். ஜெனா வீட்டிலை நிண்டானே யெண்டால் கடையாலை வந்ததைக் கண்டானோ பாக்கைப் பிடிச்ச இழுத்துக் கத்துவான். பீஸ்கற், கடலைப்பைந்கற்று இப்படி என்னண்டாலும் குடுக்கவேணும். இல்லாட்டி நிலத்திலை விழுந்து கிடந்து கத்துவான். என்ன செய்யிறது சமைக்கத் தானே வேணும் வயிறு எண்டு ஒண்டு இருக்குதெல்லே.

உலைமுட்டுவம் எண்டு மூட்டினேன். கேற்றிலை அம்மா எண்டு ஆரோ கூப்பிட்டுக் கேட்டுது. ஜெனா சின்னப் பெடியன் தானே ஆறும் அவனைக் கண்டு கூட்டிக்கொண்டு வருகினமோ எண்டு அந்தப்பக்கமாக ஒடிப்போய் பார்த்தன். ஆரோ தண்டல்காரராம். கோயிலைச் சாட்டிக்கொண்டு கேளர். மாக சில பேர் திரியினம் இப்ப உள்ள நாட்டுப் பிரச்சனைக்கேசயிலுகள் எங்க நடக்குது. ஆனால் என்ன செய்யிறது ஒண்டும் குடுக்காட்டி அடுத்தடுத்த வீடுகளுக்குப் போய் சொல்லிப் போடுங்கள். அதுக்காக குடுத்து அனுப்பி விடுறனான். அதுவும் ஒரு ரூபா, ரெண்டு ரூபா, எண்டு குடுத்தா வேண்டா மெண்டெல்லே சொல்லுகினம். ஐஞ்சு இல்லாட்டி பத்து குடுக்க வேணும் உப்பிடி வாறவை போறவைஎல்லாருக் கும் விடைகுடுத்து சமைச்சு முடிக்க ரெண்டு மணி செல்லும். இவரும் போயிடுவார். வேலையாலை வர பின்னேரம் ஐந்து மணி செல்லும். சிலநேரம் ஓவர்ரைம் செய்து போட்டு வர ஆறுமணியும் செல்லும். என்ன செய்யிறது? இந்த நாளையில சிலவுகளுக்கு உப்பிடி ஓவரைம் எதாவது செய் தால்தான் கட்டும்.

ஜெனாவையும் சேர்த்து மூண்டுபேர். எப்படி யெண் டாலும் மாதம் ஐயாயிரத்துக்கு மேலை முடியுது. இதுக் கிடையிலை இவருக்கு ஒரு தங்கச்சிக்காறி இருக்கிறா மாதத்தி தலை எப்படியும் தமயனிட்டை நாநூறு ஐநூறு வாங்கா மல் விடமாட்டான். நான் அறிஞ்சால் பேசுவன் எண்டு தெரியும். எனக்குத் தெரியாமல் ஒழிச்சுக் குடுத்திடுவார். நாங்கள் உவையளிட்டை போறமோ? உந்த மனிசன்ர உழைப்பெல்லாம் உப்பிடித்தான் வீணாய் போகுது. எங்களுக் குச் சுவறுறது அரைக்கரைவாசிதான்.

ஆரோ வாசல்லை பிறகும் கூப்பிடுகினம். கௌரி
கௌரி எண்டு. என்ற பேரைச் சொல்லி கூப்பி
டினம். அது எங்கடை அம்மா, ஜெனா ஓடிப்போட்டான்
எண்டு விசாரிக்க வந்தவா.

“என்ன கௌரி. ஜெனா ஓடிட்டானாம், உவன்
உப்பிடிச் செய்வான் எண்டு கனவிலும் நினைக்கேல்லை”
எண்டா அம்மா.

“உங்களுக்குத் தெரியும்தானே அம்மா, உவன் சரியான
குழப்படிக்காறப் பொடியன் தானே” எண்டுநான் சொன்னன்

நான் அவனுக்குச் செல்லம் குடுத்து பழுதாக்கிப்
போட்டனாம், குழந்தைகளுக்கும், குட்டி நாய்களுக்கும்
செல்லம் குடுக்கப்படாதாம். ஏன் சொல்ல மாட்டியள்.
பெடியன் வயதுக்கு மிஞ்சின வளர்த்தி, ஆரோ எளிய சனங்
களின்ர கண்பட்டுட்டுது அதுதான் அவன் வீட்டை விட்டு
ஓடிப்போயிட்டான், அம்மா சொன்ன மாதிரியே செல்லம்
மிஞ்சியே ஓடினவன். அவவுக்கு விசர் சும்மா வயது
போனதுதான் ஒரு மண்ணும் தெரியாது. என்னை ஆரும்
திருத்திக் கொண்டு வந்தினம் எண்டால் கெட்ட கோபம்
வரும்.

உவனோடை மினக்கெட்டா நேரம் தான் போகும்.
இதுக்கிடேலை கசற்றிலை நாலு பாட்டு கேட்டிருப்பன்.
எனக்கு பாட்டு எண்டால் நல்ல விருப்பம், ஆனால் இண்
டைக்கு பாட்டுக்கேக்கிற மூட் இல்லை. சில பேர் மூட் அவுட்
டான நேரம் தான் பாட்டுப் போட்டுக் கேப்பினம் ஏதோ
ஒரு படியா வந்த ஆக்களையும் சமாளிச்ச இரண்டு மணிக்
குள்ள ஓடி ஓடி சமைச்சப் போட்டன். வழக்கமாக அடுப்படி
வேலையளை முடிச்சுக் கொண்டுதான் குளிக்கிறனான்.
அதுக்குப்பிறகு சாப்பிட்டுட்டு ஒரு சின்ன நித்திரை கொள்ளு
வன். நாலு நாலரைக்கு எழும்பி தேத்தண்ணி மூட்டி
னால் அண்டய பொழுது கணக்காய்ப் போய் முடியும்
அப்பா வரத் தேத்தண்ணி தயாராய் இருக்கும்.

குளிப்பம் எண்டு வாளியைத் தூக்கினால் ஜெனா வின்ரை ஞாபகம் தான் வகுக்குது. ஜெனாவுக்கு தண்ணி அலம்புறதெண்டா நல்ல விருப்பம். எத்தினை வாளி அள்ளி ஊத்தினாலும் சம்மதம்தான் எந்த வேலையைச் செய்யப் போனாலும் அவன்ர ஞாபகம்தான் வருக்குது. இந்தப் பெடியன் இப்பிடி என்னைத் தவிக்கவீட்டுட்டுப் போயிட்டானே. கெதியிலை எனக்கு உவன்ர யோசினையாலை விசராகிப் போடும் போல கிடக்குது. உவனாலை நோட்டு நோட்டா விசராடிக் கொண்டுதான் திரியப்போறன். விசருகளுக்கு மற்றவை என்ன செய்தாலும் ஒண்டும் தெரியாதாங்க. மற்ற மற்ற ஆக்களைப் பார்க்கத்தான் விசர் மாதிரித் தெரியும். அப்படி விசராக்கிப் போட்டுதெண்டாலும் நல்லது தான் எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் நிமமதியாய் சிரிச்சுக்கொண்டு இருக்கலாம் கடவுளே எனக்கு விசர் வரட்டும், விசர் வரட்டும். நான் கவலை இல்லாமல் இருக்க வேணும். எப்பவும் சிரிச்சுக் கொண்டு கவலை தெரியாமமை இருக்க வேணும். ஆஷாஹ - என வாய் வீட்டு சிரிக்க வேணும் கவலை இல்லாமல் கைதட்டி சிரிக்க வேணும்.

சாப்பிடுவம் எண்டு சோத்தைப் போட்டால் எங்க சாப்பிடுறது? ஏதோ நஞ்சு மாதிரிக் கசக்குது அவன் வீட்டிலை தான் இல்லை. என்றை நெஞ்சுக்குள்ள நிண்டு கொண்டு என்ன பாடுபடுத்துறான். மச்சம் இல்லாட்டி பெடியன் சாப்பிடவேமாட்டான். ஒண்டும் இல்லாட்டிகடைசி கருவாடெண்டாலும் தணலிலை வாட்டிப்போட்டு கொடுக்கவேணும். அப்பாகுடி என்னைப் பேசுவார். உப்பிடி பழக்கினாக் கரைச்சல் எண்டு இப்ப சாப்பிட்டிட்டானோ, இல்லாட்டி பட்டினிதான் கிடக்கிறானோ ஆர் அறிவார். என்றை ஜெனா என்னை விட்டுட்டு எங்கயடா போட்டாய் வாடா வாடா அம்மாட்ட ஓடிவாடா.

என்ர பாட்டுக்கு கத்திப்போட்டு போய்ப்படுத்தன். அப்படியே அயர்ந்து நல்ல நிததிரையாய்ப் போனன். வெளியாலை அப்பா வந்து கௌரி, கௌரி எண்டு கூப்பிட்ட சத்தத்திலைதான் முனிச்சுப்பாத்தன், பொழுது பட்டுப் போச்சுது. வெளியாலை நாய் குலைக்கிற சத்தங் கேட்டது.

அது அம்மா அம்மா எண்டு ஜெனா கூப்பிடுறமாதிரி இருந்தது. என்ற ஜெனாவின்ர குரல் எனக்குத் தெரியாதே வெளியாலை ஓடி வந்து பார்த்தன் என்றை கண்ணையே என்னாலை நம் முடியவில்லை.

கேற்றைத் திறந்து கொண்டு அப்பா உள்ளே நுழையிறதுக்கு ஒரு போராட்டமே நடத்திக் கொண்டிருந்தார். ஒரு கையிலை சைக்கிளும் மற்றக்கையிலை ஒரு பொமனேரியன் நாயுமாக அவர் அவதிப்பட்டுக்கொண்டு நிக்கிறார். பஞ்சப்பொதி போன்ற அந்த வெள்ளைநிற நாய் அவருக்கு விளையாட்டுக் காட்டிக் கொண்டு நிக்கிது. அவர் உள்ளே வந்தாஅதுவெளியே ஓடுது. அவர் வெளியே வந்தா அது உள்ளே ஓடுது கழுத்திலை உள்ள சங்கிலியை விட்டால் போதும். எங்கையாவது ஓடிவிடப்போகுதோ எண்டபயம்.

அவருக்கு கோபமும் எரிச்சலுமாக வந்தது அப்பாவையும் ஜெனாவையும் பார்க்க நல்ல முகப்பாத்தியாய் இருந்தது ஜெனா என்னைக் கண்ட உடனே பாஞ்சுகொண்டு ஓடி வந்திட்டான். இனி எனக்கு கவலை இல்லை

அப்பா சைக்கிளோடை உள்ளுக்கு வந்தார் ஜெனாவை எங்கையப்பா கண்டு பிடிச்சக் கொண்டு வந்தீங்கள் எண்டு கேட்டன். அது ஒரு நல்ல முகப்பாத்தி.

எங்கட ஒழுங்கையால ஒரு வடிவான பெட்டை ஒண்டு போயிருகிது. அவனை சுழட்டிக் கொண்டு பின்னாலை போயிருக்கிறான். அது கடைக்கார கந்தையாண்ணையின்ரைபெட்டை அவருக்கு பின்னாலை பேய் கந்தையாண்ணை வீட்டை போயிட்டான். கந்தையாண்ணைக்கு எங்கட ஜெனாவைத் தெரியும்தானே. அவர் புடிச்சுக்கட்டி வைச்சிட்டார் ஐயா வேலையாலை வரேக்க கந்தையாண்ணை கூப்பிட்டாராம். என்ன விசயமெண்டால் ஜெனாப்பிள்ளை அவை வீட்டை நிண்டு கத்துகிறாராம். எங்கடை அம்மாவுக்கு ஒண்டும் தெரியாது. ஜெனாவைப் பிள்ளை மாதிரி வளர்த்தும் தன்ர நாய்க்குணத்தை காட்டிப்போட்டுதாம். எனக்கு சரியான கோபம் வந்திட்டுது. பிள்ளையள்

லவ் பண்ணிக்கொண்டு தாய் தேப்பனுக்குத் தெரியாமல்
ஒடுறேஸ்தையோ சில பேர். எங்கட அம்மாவுக்கு விசர்
காலமை அப்பா வேலைக்குப் போவார். பிறகு பின்
னேரம் தான் வருவார். எதுக்கும் தனிய வீட்டிலை இருந்
தால் தான் தெரியும்.

முந்தி எல்லாம் எனக்கு எடுத்ததுக்கெல்லாம்
கோபம் வரும் வத்தால் என்னத்தையன் போட்டுஉடைச்
சுத்தான் அடங்கும் ஜெனா வந்தாப்பிறகு எனக்கு கோபம்
கூட வாறதில்லை. அவன்ர பகடிகளுக்கு சிரிச்ச சிரிச்ச
கோபத்தையே மறந்திட்டன். அப்பாவுக்கு தேத்தண்ணி
போடவேணும். காணாமல் போன மகனைக் கண்டு பிடிச்ச
வீரத் தந்தைக்கு தேநீர் விருத்தளித்து கனம்பண்ணப்படும்
ட்டாயிங் — டட்டாயிங்.

அங்கைபார் அப்பா என்னையும் ஜெனாவையும்
கண்வெட்டாமல் பராத்துக்கொண்டு நிக்கிறார். எங்களைப்
பற்றி என்னவோ யே, சிக்கிறார். எனக்குத் தெரியும். என்ன
யே, சிக்கிறார் எண்டு சொல்லுங்கோ பாப்பம்? டட்டாயிங்
ட்டாயிங் — சொன்னவருக்கு பரிசாக எங்களது ஜெனா
வை பரிசாக வழங்குவேன் டட்டாயிங் — டட்டாயிங்.

முற்றும்
யாவும கற்பனை

2 - நம்பிக்கை மிறந்தது

இன்றோடு மூன்று நாட்களாக வீட்டின் பின்புறமாகவுள்ள வீராந்தையில் ஒரு சுவர் ஓரமாக கிடக்கும் கட்டிலில் யோகன் கிடக்கிறான். அவனுக்கு மலேரியாக் காய்ச்சல். அதனால் உடல் நடுக்கம் ஒருபுறம், வாந்தி ஒரு புறமாக செத்துச் செத்துப் பிழைக்கிறான். அருகில் உள்ள அரசாங்க டிஸ்பென்சரியில் மருந்து வாங்கி இருந்தான். இப்போது காய்ச்சல் கொஞ்சம் படியத் தொடங்கி இருந்தது.

அந்த வீட்டில் அவன் மட்டும் தனியாக இருக்கவில்லை. பெயரளவில் அவனுக்கு ஒரு சிறிய சூடுப்பம் இருந்தது. மனைவி ஜானகியும் ஐந்து வயது மகன் சதீசும் இருக்கிறார்கள்.

சதீஸ் குழந்தை. உலகம் அறியாதவன். அப்பாவின் சுக்வினம் பற்றியோ அல்லது வேறு விடயங்கள் பற்றியோ அவன் புரிந்து கொள்ள நியாமில்லை. பிறந்ததில் இருந்து அம்மாவுடனேயே இருந்ததினால் அப்பாவைப் பற்றி அதிகம் அக்கறை இல்லாதவன் போல் இருந்தான்.

திருமணம் ஆகிய புதிதில் ஜானகி யோகனுடன் மட்டக் களப்பில் வாழ்ந்து வந்தாள். சதீசின் பிரசவத்திற்காக ஊருக்கு வந்தவள் தாய் வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டாள். அவளுக்கு மட்டக் களப்பு வாழ்க்கை அவ்வளவாக பிடிக்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை. ஜானகியின் பெற்றோர் கொஞ்சம் ஒதுங்கி வாழும் பழக்கம் உள்ளவர்கள். உறவினர், நண்பர்கள் கொண்டாட்டம் இல்லை என்றே சொல்லவேண்டும்.

யோகன் இதற்கு நேர்மாறு. நண்பர்களை வீட்டிற்கு கூட்டி வந்து அவர்களோடு பொழுதைக் கழிப்பது அவனது சுபாவம். இதனால் சில சமயம் ஜானகி பெரிதும் தவித்துப் போவாள். ஊருக்க வந்தது அவளைப் பொறுத்தவரை ஒரு திக்குத் தெரியாத காட்டில் இருந்து மீண்டதுபோல் இருந்தது.

அவன் குழந்தையுடன் மட்டக்களப்பிற்குத்திரும்பிச் சென்று குடித்தனம் நடத்த விரும்பவில்லை. யோகன் கேட்டபோதெல்லாம் ஏதோ சாக்கு போக்குச் சொல்லி கடத்தி விடுவான். இப்படியே காலம் போய்க்கொண்டிருந்தது. இரண்டு வருடங்கள் ஓடி மறைந்தன.

யோகன் மட்டக்களப்பு பல்கலைக்கழகத்தில் இரசாயன ஆய்வுகூடத்தில் தொழில்நுட்ப அதிகாரியாக வேலை பார்த்துக்

கொண்டிருந்தான். வழக்கம் போல் அன்றும் தனக்கே உரிய சுறு சுறுப்புடன் இயங்கிக் கொண்டு இருந்தான். மாணவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை முழுமனத்துடன் செய்வான். அப்போது ஒரு மாணவன் ஒரு கண்ணாடிக் குடுவையில் வேதிப் பொருளைப் போட்டு வெப்பமாக்கிக் கொண்டு இருந்தான். அவன் பின்பற்றிய வழிகாட்டல் தவறு என்பதை உணர்ந்த யோகன் அவனுக்கு உதவ அங்கு சென்றான்.

அந்த ஒரு கணப்பொழுது அவனது வாழ்க்கையையே தலை கீழாக மாற்றப் போவதை அப்போது அவன் அறியவில்லை. அந்த உபகரணம் வெடித்துச் சிதறியது. ஆய்வுகூடம் அல்லோல கல்லோலப் பட்டது. சூழ் வேலைகளை அப்படியே போட்டுவிட்டு மாணவர்கள் வெளியே ஓடினார்கள்.

அங்கு நின்ற விரிவுரையாளர் விபத்து நிகழ்ந்த இடத்திற்கு வந்தார். எளிகாயங்களுடன் துடித்துக்கொண்டு நின்ற யோகனுக்கு தம்மாலான முதலுதவிகளைச் செய்து ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைத்தார். இந்த உலகத்தில் அவன் கண்கள் கடைசியாக கண்டகாட்சி அந்த விபத்துத்தான். அதன்பிறகு அவனுக்கு இந்த உலகு இருண்டு விட்டது எல்லா வைத்தியமும் செய்து பார்த்தாகி விட்டது. நிபுணர்களையும் கோமுகம்பில் சென்று சந்தித்தான். எல்லோரும் கையை விரித்து விட்டார்கள். நடுச்சமுத்திரத்தில் சுழல் காற்றில் சிக்கிக்கொண்ட சிறிய படகுபோல் அவன் தவிர்ந்தான்.

ஊருக்குத் திரும்பியவன் வீட்டிலேயே முடங்கிக் கிடக்கவேண்டிய காயிற்று. வேலைக்கும் போக முடியாது. வேறுவேலைகளும் செய்யமுடியாது. ஒவ்வொரு நிமிடமும் போவது ஒரு வருடம் போவது போன்று இருந்தது. கையில் இருந்த பணம் எடுக்க எடுக்க கடலில் போட்ட உப்புப் போல் கரைந்து கொண்டே போனது. நஷ்டசூடு என்று ஏதோ ஒரு சிறுதொகை கையில் கிடைத்தது. அவனது மூளை தீவிரமாக வேலை செய்தது. இந்தப் பணத்தை முதலீடாக்கி ஒரு சிலைறைக் கடை வைத்தால் என்ன என்று யோசித்தான். வசதியாக பக்கத்தில் உள்ள சந்தியில் ஒரு கடையும் கிடைத்தது.

பொருட்களை அலமாரியின் குறித்து இடங்களில் ஒழுங்கு படுத்தினான். அவனுக்கு உதவியாக மனைவி ஜானகியும் சேர்ந்து கொண்டாள். மேசையிலிருந்து ஜானகி காசு வாங்குவாள். பொருட்களை யோகன் விநியோகிப்பான். இந்தப் புதிய உத்தியோகம் அவனுக்குத் திருப்தியாக இல்லைத்தான். ஆனாலும் பொழுதைக் கழிப்பதற்கு போதுமாக இருந்தது. அத்தோடு சிறிய வருமானமும் கிடைத்தது. குடும்பத்தை ஒருபடியாக இழுக்கவும் முடிந்தது.

இந்த நேரத்தில் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இராணுவத்துக்கும் போர் மூண்டது. அவனது கடையும் போரில் சிக்கி சின்னாபின்னமானது. போர் தணிந்து விட்டது. யோகனுக்கோ போராட்டம் மீண்டும் ஆரம்பமாகி விட்டது. வந்த வெள்ளம் இருந்த வெள்ளத் தையும் அள்ளிகொண்டு போன கதையாகி விட்டது.

“நான் இனி என்ன செய்யப்போறன்? கையிலை, மடியிலை இருந்தது எல்லாம் போச்சு, சகோதரங்களிட்டையும் எத்தினை நாளைக்கு கையேந்திறது? கைநிறைய சம்பளம் வாங்கி செலவழித்த அவனுக்கு தம்பிமார் கொடுக்கும் காசு எந்த மூலைக்கு? யானைப் பசிக்கு சோளப் பொரி போதுமா? அவனுடைய தன்மான உணர்வு அனை உறுத்தியது.

ஜானகிக்கும் சலித்துப் போய்விட்டது. அவளும் தான் எத்தனை நாளைக்கு சமாளிப்பது? வெளியில் போய் ஏதாவது வேலை செய்வதற்கு அவளால் முடியாது.

தன்னுடைய வாழ்க்கைஇப்படி அலங்கோலமாக போய்விட்டதால் அவளுக்கு விரக்தி மோலிடத் தொடங்கியது. யோகன்மீது ஒரு இனம் புரியாத வெறுப்பு அவளுக்குத் தோன்றியது. இதனால் அவன் நாளின் பெரும்பொழுதை தாய் வீட்டிலேயே செலவழித்தாள். மகன் சதீகம் அப்படியே பழகிக்கொண்டான். யோகனுக்கு தனிமை வெறுப்பையும் விரகத்தையும் வளர்த்தது. தனியாக ஆகாயத்தை தோக்கியபடி இருக்கும்போது அவனது மனப்போர ட்டம் அந்நிகாந்தத்தில் பூகாகாரமாக உருவெடுக்கும். எந்த விதமான முடிவும் காணப்படாத சிந்தனைகள் அங்கே சங்கமிக்கும். விடை காணப்படாத விடுகதைகள் எத்தனையோ அழிந்து போகும்.

இப்படி காலம்போய்க் கொண்டிருந்த போதுதான் மலேரியாக் காய்ச்சல் வந்து படுக்கையில் அனைப்போட்டு விட்டது. நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்த அவன் விழித்துக் கொண்டான். காய்ச்சலின் உக்கிரமும் தணிந்திருந்தது. 3 நாட்களாக காய்ந்து போன வயிற்றில் இலேசாக பசியெடுத்தது. ஏதாவது சாப்பிடவேண்டும் போல் இருந்தது. சிரமத்துடன் கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்தான். கண்களைக் கசிக்கொண்டு வெளியிற்பார்வையாகத் தான். பஞ்சடைந்து போயிருந்த அவனது கண்கள் கூசின. இருண்ட அவனது கண்களுக்கு வெயிலின் பிரகாசம் உறுத்தத்தான் செய்தது.

இப்ப பதினொன்று பன்னிரண்டு மணியிருக்கும் போல. ஜானகி இப்ப வரமாட்டாள். எனக்குப் பசிக்குது. நஸ்க் என்றாலும் வாங்கிச் சாப்பிடலாம். காசுக்கென்ன செய்யிறது? என்று தனக்குள் பேசிக் கொண்டான்.

இவ்வாறு யோசித்துக் கொண்டு இருக்கையில் குண்டு வீச்சு விமானங்களின் இரைச்சல் கேட்டது. தொடர்ந்து அவல் அட்டையில் உள்ளவர்கள் அவசரத்துடன் பேசிக்கொண்டதும் அவன் காதுகளில் விழுந்தது.

யோகனுக்கு நிலைமை புரிந்தது. கட்டிலை விட்டு இறங்கிய வேகத்தில்கைத்தடியுடன் முற்றத்திற்கு வந்தான். 50 யார் தொலைவில் இருந்த கிணற்றடியில் இருக்கும் வக்கு நினைவுக்கு வந்தது. அந்தத் திசையில் கைத்தடியைப் பிடித்துக் கொண்டு விரைந்தான். வக்கை தேடிப் பிடித்து அகலுள் இறங்கி சுருண்டு படுத்தான்.

அப்போது கேட்ட வெடிச்சத்தத்தில் அவனது இதயமே நின்று விடும்போல் இருந்தது. கன் உணர்விழந்து மயங்கி விட்டான் மயக்கம் தெளிந்தபோது ஜானகியின் அழகுரல் கேட்டது. சுற்றிவர பல பேச்சுக்கரல்கள் கேட்டன. வீடு இடிந்து விழுந்து கிடந்தது.

பிள்ளை இனி ஏன் அழுகிறாய்? அத்தான் உயிரோடே இருக்குது தானே. ஏதோ புண்ணியம் செய்தனி. இதற்கு இடையில் யாரோ கோப்பி கொண்டு வந்தார்கள்.

இதை குடு பிள்ளை. மனிசன் நல்லாய் பியந்து போச்சு என்றான் கோப்பியுடன் வந்தபெண்.

யோகன் தன் மாமனார் வீட்டிலேயே இரண்டு வாரங்களைக் கழித்தான். உடல்மேறி ஒரு புதிய தெம்பு பிறந்தது. மாமனார் வீட்டு செளக்கியம் அவனுக்கு சங்கடமாய் இருந்தது. மனைவியிடம் இப்படிச் சொன்னான்.

ஜானகி எனக்கு இப்ப மலேரியா மாறி விட்டது. அடுக்கடுக்காய் நடந்த சம்பவங்களைப் பார்த்தால் நான் இன்னும் வாழவேணும் என்றுதான் கடவுள் நினைக்கிறார்போல. அண்டைக்கு வீட்டுக்கு விழுந்த குண்டில இருந்து தப்பினது கடவுள் நான் வாழ்ந்துக்குத் தந்த இன்னுமொரு சந்தர்ப்பம் என்று நினைக்கிறேன். நான் இருந்து பிரயோசனமில்லை என்று நினைச்சன்.

ஜானகி குறுக்கிட்டாள். ஓர் இடமும் போக வேண்டாம். நான் என்ன பாடுபட்டும் உங்களை வச்சப் பாப்பன்.

"நீ சொன்னாப்போல சரியே. அதுக்கு உன்னட்டை என்ன கிடக்கு? உன்ர சகோதரங்களின்ரை உழைப்பைத் திண்டுகொண்டு இருக்க உன்ர மனம் சம்மதிக்குது இல்லை" என்றான் யோகன்.

உங்களை எனக்குத் தெரியாதே. நீங்களே உழைச்சு குடும்பத்தை பாக்கிறதுக்கு ஒரு வழிவந்திருக்குது. நீங்கள் நல்ல சுகமானாப்பிறகு சொல்லலாம் எண்டு இருந்தன். இப்ப சொல்லுறன்- ஜானகியின் முகத்தில் ஆதரவு தெரிந்தது.

நான் உழைக்க ஒருவழி இருக்குதா? நான் இருக்கிற நிலையில என்ன செய்யமுடியும்? மறுதலித்தான் அவன்.

“கைதடியிலை ஒரு குருடர் செவிடர் பள்ளிக்கூடம் இருக்கு. அங்கை வலதுகுறைந்த பிள்ளையளுக்கு படிப்புச் சொல்விக்குடுக்கினம். வளர்ந்த ஆக்களும் சேரலாமாம். பயிற்சி முகாம்கள் வைத்து சில கைத்தொழில்களும் பழக்குகினமாம். கதிரைபின்னுறது, நெசவு, சயிக்கிள் திருத்துறது எண்டுபல தொழில்கள் பழகலாமாம்”

ஆச்சரியமும் ஆர்வமும் மேலிட யோகன் அவளது இந்தப் பிரசங்கத்தை கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு இது பேசு நாதரின் மவைப்பிரசங்கம் போல் இருந்தது. நடுவில் இப்படிக்கேட்டான்.

“கனவிசயம் தான் அறிஞ்சிருக்கிறாய். எனக்கும் கைதடியிலை நவில்பு பள்ளிக்கூடம் இருக்குதெண்டு தெரியும் ஆனால் அங்கை உவ்வளவு விசயங்கள் நடக்குதெண்டு தெரியாது”

“ஜானகி தொடர்ந்தாள் தானறிந்த விசயங்களை எல்லாம் சொல்ல முடித்தாள். இவ்வளவு திட்டங்களை இவள் எப்படி உருவாக்கினாள் எண்டு யோகன் மூக்கில் விரலை வைத்தான்”

எல்லாமே நம்பிக்கையின் அத்திவாரத்தில்தான் கட்டப்படுகின்றன. இறைவன்மீது நம்பிக்கைகொண்டவன் அந்த இறைவனை அடைகிறான். சத்தியத்தை நம்பிய அரிச்சந்திரனுக்கு கடைசியில் நான் வெற்றி கிட்டியது. அகிம்சைமீது காந்தி கொண்டு இருந்த நம்பிக்கை இந்நியாவிற்கு சுதந்திரம் வாங்கிக் கொடுத்தது. வாழ்மடியும் என்ற நம்பிக்கையோடு ஜானகி போராடத் தயாராகிவிட்டாள். சதீசின் எதிர்காலத்திற்காக ஆவது அவர்கள் வாழ்ந்தே ஆக வேண்டும். அந்தப்போராட்டத்தை முன்னெடுத்துக்கொல்ல இதோ யோகன் போர்க்கோலம் புனைந்துவிட்டான். அவனுக்கும் இப்போது நம்பிக்கை பிறந்துவிட்டது. அவன் வாழத் தயாராகி விட்டான்.

யோகனும் ஜானகியும் புறப்பட்டுப் போகிறார்கள். அவர்கள் கைதடிக்குப் போவதற்குப் பஸ் ஏறுவதற்காகப் போகிறார்கள் இருவர் மூகங்களிலும் இப்போது கவலை மறைந்துவிட்டது நம்பிக்கை பிறந்ததினால் ஏற்பட்ட பொலிவு அந்த மூகங்களில் தெரிகிறது. அவர்கள் இருவரும் தங்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தை எழுதுவதற்குப் புறப்பட்டுப் போகிறார்கள்.

மூற்றும்

...பாவும் கற்பனை”

காட்டாறு பொருகியது

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை சுமதி ரீச்சர் மத்தியானம் சாப் பிட்டுவிட்டு தனது அறைக்குள் வந்தார். அது ஒரு பழைய நாற்சார வீடு. தலைவாசலுக்கு இடது பக்கமாக உள்ள மூன்று அறைகளில் கடைசியாக உள்ளது அவளது அறை. நடுவில் உள்ளது சுவாமி அறை. முதலில் வருவது அவளது அண்ணன் ஞானச்சந்திரனது அறை.

அவளது அறையில் கட்டிலுக்கு எதிர்ப்புறமாக உள்ள சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த யப்பானியத் தயாரிப்பான நவீன சுவர்க்கடிகாரம்தான் ஒவ்வொரு மணித்தியாலமும் இசைத்து இசைத்து ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளும். ஒரு பல்லவியை இசைத்து பின் இரண்டு தரம் நாகரீகமாகச் சிணுங்கிவிட்டு ஓய்ந்தது. “முருகா” என்று சொல்லிக்கொண்டே கட்டிலில் போய் அமர்ந்தாள். அவள் படிப்பதற்குப் பாவிக்கும் மேசை கட்டிலுக்கு எதிராகக் கைக்கு எட்டிய தூரத்தில் உள்ளது. சில பள்ளிக்கூடப் புத்தகங்கள், மாணவர்களது திருத்த வேண்டிய கௌப்பிகள், இரண்டு மூன்று வார சஞ்சிகைகள், கதைப் புத்தகங்கள் என்பவற்றோடு ஒரு மின் விசிறியும் அந்த மேசையின்மேல் உட்கார்ந்திருக்கின்றன.

அவளுக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது மின் விசிறியை முடுக்கி விடலாம் என்று நீண்ட அவளது கை அவளை உச்சிவிட்டு இரவு வாசித்த முறையில் கவிழ்த்துவைத்த கதைப் புத்தகத்தைப் பற்றியது.

மீ. என்று ஒரு முறை உம் கொட்டிக் கொண்டாள். மேசைக்கும் கட்டிலுக்கும் இடையில் சற்று உயரத்தில் அழகிய திரைச்சீலை அணிந்த யன்னல் இருக்கிறது. அந்த யன்னலைத் திறந்துவிட்டபின் கட்டிலில் சரிந்து படுத்தாள். வைகாசி மாதச் சோளகக் காற்று திரைச் சீலையை எடுத்து விளையாடி அப்பால் அவளது சூடான உடலைத் தடவிக் கொடுத்தது. படித்து விட்ட இடத்திலிருந்து தொடராமல் அவளது கண்கள் முகப்பில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த தலைப்பை

மேய்ந்தன. “செங்கை ஆழியானின் காட்டாறு” என இருந்த அந்தத் தலைப்பு அவளது நெஞ்சை நெருடியது. சா, இது என்ன தலைப்பு என்று முணு முணுத்தது.

மனம் தலைப்புக்கும் உள்ள சம்மந்தத்தைத் தேடி இதுவரை படித்த கதைக்குள் புகுந்து கொண்டது. இவ்வளவு நேரமும் நின்றபடி வேலை செய்ததால் இடுப்பு வலித்தது. மல்லாந்து கிடந்தவள், ஈரண்டு குப்புறப் படுத்தாள். தலையணையை இழுத்து மார்போடு அணைத்து தலையை நிமிர்த்திக் கொண்டாள். கட்டிலில் புத்தகத்தை வைத்துத் தொடர்ந்து படிக்க முயன்றாள்.

இது என்ன, ஒரு நாளும் இல்லாத புது மாதிரியாக அவளது எந்த உறுப்பும் அவளது விருப்பத்திற்கு இசையாமல் முரண்டுபண்ணுகின்றன. அந்தக் கதையின் நாயகி ஒரு அழகிய இளம் விதவையாக இருந்தாள். வெளியூரிலிருந்து அந்தக் கிராமத்துக்கு உழைப்புத்தேடிக் கொண்டு வந்த இளைஞன் ஒருவனின் பன்னால் அவளின் பரித்தவிப்பு தொடர்கிறது.

அந்தக் கதையின் நாயகியை உருவகித்துப்பார்க்க அவளது மனம் ஆசைப்பட்டது. இரண்டு கைகளையும் கோர்த்து அதிலே நாடியைப் புதைத்தபடி கண்களை மூடிக் கொண்டாள். மூடிய விழிகளினுள்ளே ஒரு பெண் உருவம் தோன்றிச் சிரித்தது. அது அப்படியே அவளைப் போலவே இருந்தது அவளுக்கு உயப்புத் தோன்றவில்லை. மாறாக மனத்திலே கேள்விகள் எழுந்தது.

என்ன அந்தப் பெண் நானா? அந்தக் கதையின் நாயகி நானா? இல்லை. அவளாக நான் இருக்க முடியாது. அவள் ஒரு படிக்காத பட்டிக் காட்டுப்பெண் ஆனால் நான் ஒரு ரீச்சர். இமைகளுக்குள் நின்றிருந்த அவளது பிரமைசிரித்தாள்.

அதனாலென்ன, நீயும் கணவனை இழந்தவள் தானே?

ஆனால் யாருக்குப் பின்னாலும் அலைவதாக என்னை யாரும் சொல்லமுடியாது. அப்படியானால் “அந்த சுரேஸ் மாஸ்டர்?”

என்னைக் கேள்வி கேக்கிறியா? பட்டிக்காட்டுச் சனியனே என்று பல்லைக் கடித்தாள்.

அந்த வேகத்தில் இமைகள் திறந்து கொண்டன. திறந்த கண்களுக்கு எதிரே அந்தப் புத்தகம் விரித்தபடியே கிடந்தது. அவளுக்குள் ஒரு காட்டாறு ஊற்றெடுத்து பேரி ரைச்சலுடன் பிரவாகமாகப் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. அது அவளுக்கு எரிச்சலைக் கிளப்பிவிட்டது. தன்னுடைய பிரதி விம்பமாகக் கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தக் காட்டாற்று நாயகி மீது அந்த எரிச்சல் ஆத்திரமாகப் பரிணமித்தது. மேசைக்கு எதிர்ப் புறமாக உள்ள அறைமூலையில் ஒரு நெஸ்ஸிங் ரேபிள் ஒன்று இருந்தது. குப்புறக் கிடந்தவள் உடலைத் திருப்பிக்கொண்டு வெடுக்கென எழுந்தாள். அதே வேகத்தில் புத்தகம் காற்றி லே பறந்து போய்க் கண்ணாடியில் மோதிக் கீழே விழுந்தது. தட்டிலே கிடந்த பவுடர், செப்பு, சீப்பு மற்றுமுள்ள பல பொருட்களையும் கீழே தள்ளிவிட்டது.

மூன்றாவது அறையில் வார மஞ்சரியை வரி எண்ணிப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். சுமதிபின் அண்ணன். நெஜிஸ்ரார் ஞானச்சந்திரன் வாழ்வு இழந்த தங்கைக்கு உற்ற துணை யாக இருக்கும் அண்ணன் அவர் ஊரில் உள்ளவர்களுக். கெல்லாம் கலியாணப் பதிவுசெய்கின்ற அவர் ஒரு பிரமச்சாரி

தங்கச்சியின் அறையில் தடால் மடால் என்று கேட்ட சத்தம் அவரது கவனத்தை பத்திரிகையிலிருந்து கலைத்தது. பேப்பரை அப்படியே இருந்த கதிரையில் போட்டு விட்டு தமது பருத்த உடலைத் தூக்கிக்கொண்டு விரைவாக லெளி யேவந்தார்.

“என்ன சுமதி ஏதோ சத்தம் கேட்டுது---”

சுமதி இன்னும் இந்த உலகிற்குத் திரும்பவில்லை. கட்டிலுக்கு நேர் எதிராக இருந்த கண்ணாடியில் அவளது உருவம்; அதுதான் அந்தக் காட்டாற்று நாயகி தெரிந்தாள்.

என்னையா வீரட்டப் பார்க்கிறாய் என்று சொல்லி அவள் சிரித்தாள். சுமதி கத்தினாள். “போடி நான் ஒன்றும் உன்னைப்போல் மாப்பிள்ளை பிடிக்க அலையேல்லை. நீ கேடுகெட்டவள் போய்விடு — போய்விடு”.

சாத்தப்பட்டிருந்த அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு ஞானச்சந்திரன் கேட்டார்.

“என்ன ஏதும் கனவுகண்டு பயந்துபோனியோ?”
 “கனவு — நான் — இல்லை — ஓம் கனவு தான்”
 “இதென்ன புத்தகம் பவுடர் — எல்லாம் நிலத்திலை”
 “அது காத்துக்கு யன்னலைத் திறந்து விட்டனான்”

நிலத்தில் கிடந்த பொருட்களை எடுத்து வைக்க சிரமத்துடன் குனிந்தார். சுமதி முந்திக்கொண்டு நான் எடுக்கிறேன் விடுங்கோ என்று சொல்லியவாறு ஒவ்வொன்றாய் எடுத்து தட்டிலே வைத்தாள்.

சாமான்களை அடுக்குக்போது சுமதியின் கண்கள் கண்ணாடியைப் பார்த்தன. ஞானச்சந்திரனின் மோதக உடலின்மேல் உருண்டையான வழுக்கைத்தலை கண்ணாடியுள் மின்னியது அவரின் உருவத்தை கண்ணாடியில் பார்த்தவளுக்கு சிரிப்பு வந்தது. இவ்வளவு நேரமும் ஒரு வெறி பிடித்தவள் போலிருந்த அவளா சிரிக்கிறாள்?

“காட்டாறு நல்ல கதை நான் முந்திப் படிச்சனான்.”

சொல்லிக் கொண்டே மேசையில் புத்தகத்தை வைத்தார். மேசையில் கிடந்த ஒரு ஆங்கிலப் பொயற்றிப் புத்தகத்தை எடுத்துப் பிரித்தார் The Snare (பொறி) என்ற கவிதை அந்தப் பக்கத்தில் கிடந்தது. பொறியில் அகப்பட்ட ஓர் அர்ப்பஜீவன் அவலக்குரல் எழுப்புகிறது அதற்கு உதவக் கவியின் உள்ளம் துடிக்கின்றது — ஆனால் முடியவில்லை இது கவிதை.

பொருட்களைத் தட்டில் வைத்து விட்டு நிமிர்ந்த சுமதியின் முகம் அவர் கண் எதிரே தெரிகிறது. தசினயர் -- என்று அவர்வாய் முணுமுணுக்கிறது.

அவர் யாரை நினைத்து வார்த்தைகளைச் சொன்னார்? தன்னை நினைத்தா அல்லது தங்கையை உத்தேசித்தா? எப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். இருவருக்குமே இந்த வாழ்க்கை பொறி ஆகிவிட்டிருக்கிறது. புத்தகத்தை மேசையில் திரும்பவும் வைத்தார்.

சரி நீ படு நான் போறன் என்று சொல்லிக்கொண்டே கதவைச் சாத்திக்கொண்டு போய்விட்டார். பாதங்கள் அவரது எடையைத் தாங்கமாட்டாமல் தம்திம் என்று திணறின. காலடி ஒசைகள் சற்றைக்கெல்லாம் மெலிந்து செத்து விட்டன. மீண்டும் தனிமையில் கடடிலிஸ் இருந்தாள் சுமதி.

ஏகாந்தத்தில் ஜன்பம் துய்க்க அவள் ஒன்றும் ஞானி இல்லை. அவளது பருவம், அதன் தேவைக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருந்தது இருந்த ஒன்று இல்லையென்றாகிவிட்டால் அதன் மீதுள்ள ஆசை அதிகரிக்குமோ? அதனால் தானே அந்த சுபேஸ் மசூரரிடம் அவள் மனம் அலைகிறது. இத்தனைக்கும் அவன் ஒரு பொம்பளைப் பொறுக்கி.

கட்டிலில் இருந்தபடியே கண்களை மூடிக்கொள்கிறாள். பததாண்டுள் பின்னோக்கிச் சிந்தனைச் சுழிகள் பெரிய வட்டங்களாய் அவளின் மனப்பரப்பெங்கும் ஆழியாய் விரிகிறது அன்று நடந்த அந்த ஊழிக்கூத்து அவளது வாழ்க்கையின் உதயமும், அஸ்தமனமும் ஒன்றாக மயங்கி உருக்குலைந்துபோன அந்தக் கோலங்கள், நினைக்கவே அவளுக்குப் பயமாக இருந்தது.

மெஜிஸ்ரார் ஞானச்சந்திரன் வீட்டு வாசலில் நிரையாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த களர்களும், மோட்டார் சயிக்கிள்களும் ஊரிலே அவருக்கிருந்த செல்வாக்கை வளவுக்குள்ளே மதில் ஓரமான சயிக்கிள்களும் சாத்திக் கிடந்தன. முற்றத்தில் போடப்பட்டிருந்த சொக்கட்டான் பந்தலும், அதன் அலங்

காரங்களும் இந்திர சபைபோல ஜொலித்தது. கலியாணம் காணவந்த சனக்கூட்டம் பந்தல் கொள்ளாமல் நிரம்பி வழிந்தது. இந்தக் காட்சிகள் எல்லாம் அந்த நிலைக்கண்ணாடியில் நிழற்படமாகத் தோன்றி மறைந்து ஜாலம் காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

எண்ணெய் போகக் கழுவப்பட்ட தலைமயிரை தொள தொளக்கப் பின்னியிருந்தாள். யன்னலூடாக வீசிய காற்றிற்குப் பின்னலுக்குள்ளிருந்து விடுபட்ட நான்கைந்து மயிர்கள் முகத்தில் வந்து விழுந்தன. அதை ஒதுக்கியபடியே ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள் அது-- அது பெருமூச்சல்ல பெரு நெருப்பு; ஒரு பஞ்சத்துண்டில் பட்டிருந்தால் பற்றி எரிந்திருக்கும்.

இதோ மணவறைக் காட்சி, மாப்பிள்ளையின் அருகில் தங்க விக்किரகமாக சுமதி குனிந்து அமர்ந்திருக்கிறாள். ஐயர் அக்கினி வளர்த்து மந்திரங்களை மள மள வென்று அடுக்கிறார். வீடியோக்காரர், புகைப்படக்காரர் எல்லோரும் விறு விறுப்படைகிறார்கள். கெட்டி மேளம் கொட்டப்பட தாலிகழுத்தில் ஏறிவிட்டது.

இப்போது கட்டிலில் உணர்வற்ற சடமாக இருந்தவளின் கைகள் கழுத்தைத் தடவிப்பார்த்தன. அங்கே ஒன்றும் இல்லை. அது வெறுமையாக இருந்தது. மணப்பந்தலில் வளர்க்கப்பட்ட அக்கினிக்கு அந்த மாங்கல்யம் ஆகுறயாகி விட்டது. அவளது இதயத்தின் ஆழத்தில் புதைந்து கிடந்த சோகம் வேகம் பெற்றது. விக்மலாசவும் விசம்பலாகவும் நெஞ்சைப் பிரித்துக் கொண்டு வெளியேவந்தது. கண்கள் மடைதிறந்தன. அவள் கேவிக் கேவி அழுகிறாள்.

இந்த சமூக விலக்கின் சில மாற்றமுடியாத சம்பிரதாயங்கள் என்னும் கோரப்பற்களால் குதறி எறியப்பட்டது அவளது வாழ்க்கை. கட்டிய தாலியோடு மஞ்சத்தில் தனிமையில் அவளது சாந்தி முகூர்த்தம். இது வேதனையா? அல்லது வேடிக்கையா? கேவிக் கேவி அழுதவள் கட்டில் சட்டத்தில் கிடந்ததுவாயை எடுத்தாள் துடைக்கத்துடைக்க கண்ணீர் எங்கிருந்துதான் ஊற்றெடுக்குதோ? துவாய்க்குள் வாயைப் புதைத்தபடி அழுகிறாள்.

கண்களுக்குள் கட்டி நின்ற கண்ணீரீனிடையே அந்தப் பிரமாண்டமான கல்யாண ஊர்வலம் போவது தெரிந்தது. மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர் முடிந்தவரை விட்டுக்கொடுக்காமல் ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தார்கள். அவர்கள் கேட்ட அளவிற்குச் சீதனத்தை அள்ளி இறைத்திருந்தார் ரெஜிஸ்ரார் ஞானச்சந்திரன். சாப்பாடுகள், பலகாரங்கள் எல்லாம் முடிந்து கொஞ்சநேரம் ஆயிற்று. வெளியேயுள்ள பந்தலில் மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.

ரெஜிஸ்ரார், தரகர் தம்பிராசா, மாப்பிள்ளையின் தகப்பனார் இன்னும்சிலர் ஒருமூலையில் கூடியிருந்து கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிடமிருந்து வந்த சத்தம் படிப்படியாகக் கூடிக் கொண்டு வந்தது. ஞானச்சந்திரன் எழுந்து நின்று காட்டுக்கத்தலாக கத்துகிறார். பதிலுக்கு மாப்பிள்ளையின் தகப்பனும் எழுந்து நின்று கத்துகிறார். புறோக்கர் நடுவில் மாட்டிக்கொண்டு திண்டாடுகிறார். இப்போது மற்றவர்களும் சேர்ந்து இரண்டு குழுக்களாக கூடி நின்று கூச்சலிடுகிறார்கள்.

சுமதிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. மாப்பிள்ளையின் முகத்தைப் பயத்துடன் பார்த்தாள் மாப்பிள்ளை என்ன செய்வதென்று அறியாமல் தவித்தாள். கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு ஞானச்சந்திரன் சுமதியும் மாப்பிள்ளையும் இருந்த இடத்திற்கு ஓடிவந்தாள்.

“சுமதி வெளிக்கிடு. எங்கடை வீட்டிலை தான் நாலாம் சடங்கு மட்டும் நிக்கிறது” விட்டேனாபார் என்று மாமனார் வேகமாகத் தொடர்ந்து வந்து நின்று கத்தினார். “அது நடக்காது மாப்பிள்ளை வீட்டிலை தான் நாலாம் சடங்கு மட்டும் நிக்கிறது அதுதான் எங்கடை வழக்கம். உலக வழக்கம் எல்லாம்” இவர்கள் இருவரையும் ஓரத்திக் கொண்டு ஓடி வந்தார் புறோக்கர் தம்பிராசா.

“உதென்ன சம்மந்தியள் இரண்டு பேரும் இப்படி அடிபட்டா— ஊர் சிரிக்கப்போகுது. ஒருமாதிரி ஒத்துப் போகவேணும். இதிலை பெருமை சிறுமை பார்க்கப்படாது. நீங்கள் இப்ப ஒண்டாயிட்டியள். பிறகு ஏன் வீண் சண்டை?

“அண்டைக்கு என்ன காணும் பேசினது? கால்மாறி பெணம் பிளை வீட்டை நிக்கிறது என்டதுதான் பேச்சு. சீதனக்காசு வாங்கு மட்டும் ஒருகதை பிறகு ஒருகதை” உறுமினார் றெஜிஸ்ராள். “எல்லாரும் சீதனம் குடுத்துத்தான் மாப் பிள்ளை எடுக்கிறவை. உங்களிட்டை ஒண்டு பிச்சைக்கு வரேல்லை” பதிலுக்குக் கர்ச்சித்தார் மாப்பிள்ளையின் அப்பா. இப்போது இரண்டாகப் பிரிந்து நின்ற கூட்டத்தில் இருந்தும் ஆவேசமான குரல்கள் எழுந்தன “காசைக்காட்டி வெருட்டப்பாக்கிறாங்கள். உதுக்கு மசியப்படாது” என்றது ஒரு குரல்.

“சொல்லுறதொண்டு செய்யிறதொண்டு” போக்கிலி ஞாயம் கதைக்கப்பட்டது.” மறுத்தான் போட்டது மற்றைய குரல். ஒற்றைக்குரல் பலகுரல்களானது. பிறகு ஒருவருக் கொருவர் அடித்துக் கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஒரே கூச்சல் குழப்பம்.

ஞானச்சந்திரன் சுமதியைப் பிடித்து தரதர வென்று இழுத்து வந்து தமது காரில் ஏற்றினார். மறுகணம் அந்தக் கேம்பிரிஜ் கார அவரின் வீட்டுக்குப் பறந்தது. அப்பாவுக்கும் சீதனத்துக்கும் கட்டுப்பட்ட எஞ்ஜினியர் கையாலாகதவராக வாயடைத்து நின்றார். பேண் வீட்டார் எல்லோரும் மள மளவென்று தங்கள் வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு வந்து விட்டார்கள். அன்றைக்கு வந்தவள்தான் கட்டிய அன்றைக் கே. தாலியைக் கழற்றி வைத்தவள் தான். அதன்பிறகு தாலி அவளது கழுத்தில் ஏறவேயில்லை. கடைசியில் கோடு, கச்சேரி என்று ஏறிளாள். விவாகம் ரத்துச் செய்யப்பட்டது.

என்ன அலைகளாக வீசிய குறாவளி தாழமுக்கமாக அவளது இதயத்தில் ஒடுங்குகிறது. மீண்டும் அழுகை பீறிட்டுக் கொண்டு வருகிறது. அடக்க முடியாமல் ஒலென்று அழுகிறாள் சுமதி

“சுமதி அழாதே ராசாத்தி எல்லாம் என்னாலைதான் வந்தது. என்னுடைய வாழ்க்கையும் வீணாகி உன்னுடைய வாழ்க்கையும் பாழாகிப் போச்சு” என்று சொல்லிக்கொண்டு தங்கைக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தார். சத்தம் கேட்டுத் துவா

யுக்குள் டுதைத்துக் கிடந்த தலையைத் தூக்கித் தமையனைப் பார்த்தாள். “அண்ணை நீங்கள் எப்ப—

“அழுது கேட்டுது பாப்பம் எண்டு வந்தன். ஐயாவும் அம்மாவும் போனாப் பிறது உன்னை ராசாத்தி மாதிரி வளர்த்தது இப்படி ஆழவைக்கவே. ” வார்த்தைகள் வெளி வராமல் தொண்டைக்குள் சிக்கிக்கொண்டன கண்கள் பொலபொலவென்று கண்ணீரைக் கொட்டின. இரண்டு சேடிக்கண்கள் காலம் கடந்து அழுகின்றன. பாசம் என்ற மெளன மொழியில் உரையாடிக் கண்ணீரால் தங்கள் கவலை களை இரண்டு இதயங்கள் கழுவித்தள்ள முயன்றுகொண்டிருந்தன. அங்கே கண்ணீர் வெள்ளம் காட்டாறாய்ப் பெருகியது.

முற்றும்

யாவும் கற்பனை

பக்கத்து வீட்டுப் பெண்

இராகவனின் கோபம் இன்றைக்கும் அவனால் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய எல்லையைத் தாண்டிவிட்டது. ஆம்பிளையாக, லட்சுணமாக, அடக்கமாக இருந்து பழக்கப்பட்டவன் அவன். இங்கே நடக்கின்ற அட்டகாசங்களை எப்படித் தாங்கிக்கொள்ளுவான்.

வழக்கமாக இராகவன் அதிகாலையிலேயே எழுந்துவிடுவான். மனமளவென்று அடுப்படி அலுவல்களைக் கவனிப்பான். தேநீர் தயாரித்த பின்னர் தேவகியை தட்டி எழுப்புவான். அதன் பிறகு தான் அவள் அலுப்பு முறித்து எழும்பி வருவாள். அவள் முன் தூங்கிப் பின் எழும்பும் பேதையாக இருந்தாள்.

இன்றைக்கு இவன் திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடவில்லை. வழமைக்கு மாறாகத் தேவகியே எழுந்து வந்துவிட்டாள்.

“இவ்வளவு நேரமா என்ன உங்கை நடக்குது? ஒரு தேத் தண்ணி கூட நேரவழிக்கு வைக்கத் தெரியாது” அஞ்சனை செய்து கொண்டு அடுப்படிக்கு வந்தாள்.

இராகவன் கிணற்றடியில் கேத்தலைத் தேய்த்து மிணுக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவர்கள் வீட்டுக்கு காலையில் தினமும் பூ ஆய் வதற்காகப் பக்கத்து வீட்டுப் பெண் வருவாள். அவளோடு மெல்லிய குரலில் இராகவன் கதைத்தபடியே தனது வேலையையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இராகவன் இந்தப் பெண்ணுடன் பேசுவதைப் பற்றி ஏற்கனவே ஒரு கிசுகிசு உண்டாகி அது தேவகியின் காதுகளிலும் புகுந்திருந்தது. இந்தக் குசுகுசுப்புப் பற்றிய கிசுகிசுவைக் கேள்விப்பட்டு விட்டு பேசாமல் இருப்பதற்கு தேவகி ஒன்றும் முட்டாள் இல்லை.

இராகவன் நல்ல உத்தியோகம் பார்க்கிறான். அத்தோடு வீட்டுக்கு அடங்கிய பிள்ளை. தெருவில் பிராக்குப் பார்க்கும் பழக்கம் கிடையவே கிடையாது. பெண்களை ஏறெடுத்தும் பார்க்காத பேராண்மை. நண்பர்கள். ஒன்றிரண்டு நல்ல பிள்ளைகள் மட்டுமே. இப்படி அவனது சிறப்புக்களை இன்னும் அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம்.

கனியாண மார்க்கட் இராகவனுக்கு நல்ல சூடாகவே இருந்தது. அவனுக்கு அக்கா, தங்கைகளென்று கூடப்பிறந்த பெண்கள் யாருமில்லை. எனவே மச்சாள்மாரின் தச்சரிப்புகளுக்கும் வழி கிடையாது. அப்பாவும் வேளையோடு போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். அம்மா மட்டும்தான் இருக்கிறாள். மாப்பிள்ளை தேடி வந்தவர்களுக்கு இந்தச் சூழ்நிலை நன்றாகப் பிடித்திருந்தது. இப்போது எல்லாரும் தனிக்குடித் தனத்தைத்தானே விரும்புகிறார்கள்.

தேவகியின் அப்பா, இராகவனின் விலை ஐந்து லட்சம் என முடிவுசெய்தார். இராகவன் மாப்பிள்ளைக் கோஷம் புனைந்து அடக்க ஒடுக்கமாக மணவறையில் உட்கார்ந்தான். தேவகிக்குத் தாலிகட்டினான். அம்மாவையும் வைத்துக் கொண்டு தேவகியோடு குடித் தனம் நடத்திவந்தான்.

தேவகி செல்வச்செழிப்பில் வளர்ந்தவள். குனிந்து வளைந்து வேளை செய்வது அவளுக்கு ஒத்துவரவில்லை. மாமியாருக்கு மருமகளின் போக்கு ஒத்துவரவில்லை. மெள்ள மெள்ள முறுமுறுப்பு ஆரம்பித்து முற்றி முறுகி இறுகி விட்டது. தேவகியின் சீதனச் செருக்கிற்கு முன்னால் மாமியார் பழஞ்செருப்பாகிவிட்டாள். இராகவன் ஏதும் புரியாமல் திண்டாடினான். தேவகிக்குப் பணிந்து போவதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை. மாமியாரைத் தனியாக ஓரிடத்தில் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டார்கள். மாமியாரை ஒதுக்கிய மருமகள் மெள்ள மெள்ள இராகவனையும் மிதிக்கத் தொடங்கினாள்.

ஒரு வருடம் ஓடி விட்டது. இராகவன் கந்தோரிலும் வீட்டிலும் கடுமையாக உழைத்து வந்தான். வேலை செய்வதைப்பற்றி அவன் ஒருபோதும் அலுத்துக் கொண்டதில்லை. ஆனால் தேவகி ஒரு பிள்ளை பெற்றுத்தரவில்லையே என்பதுதான் அவனை மிகவும் வாட்டிக்கொண்டிருந்தது. நாள் ஆக ஆக இந்த ஏக்கம் வளர்ந்து கொண்டேவந்தது.

ஆனால் தேவகி இது எதைப் பற்றியும் அவட்டிக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. கதைப் புத்தகங்கள், சினிமாப் பாடல்கள், தொலைக் காட்சிப் படங்கள் என்று தனது நேரத்தைக் கழித்து வந்தான். போதாக்குறைக்கு அவளது பணக்காரத் தோழிகளோடு பகலெல்லாம் சுற்றிவிட்டு வருவான். அவளது ஆட்டங்களுக்கெல்லாம் இராகவன் தலையாட்டி விடுவான். அவனுக்கு யாரோடும் எதிரிகட்டவோ சண்டைபிடிக்கவோ தெரியவே தெரியாது.

தேவகி தனது அழகில் மிகுந்த அக்கறையுடையவள். பிள்ளை பெற்றுக்கொள்வது தன் அழகைக் கெடுத்துவிடும் என்று அவள் கம்பினாள். அவளுடைய தோழிகளும் ஒரு பிள்ளை பெறுகிறவரையில்தான் உன்னுடைய இந்தக் கவர்ச்சியெல்லாம் என்று சொல்லி மிரட்டியிருந்தனர். அதனால் அவள் அவசரப்பட்டுப் பிள்ளை பெற்றுக் கொள்வதில்லை என்பதில் உறுதியாக இருந்தாள். யாருக்கும் தெரியாமல் இரகசியமாக கருத்தடை மாத்திரைகளைச் சாப்பிட்டு வந்தாள்.

தேவகியின் இந்த அழகுப் பித்தும் அட்டகாசமும் இராகவனை சங்கடத்தில் மாட்டி விட்டது. அவன் ஆண்மையில்லாதவன், அதனால் தான் இதுவரையில் அவளுக்குக் குழந்தை பிறக்கவில்லை யென்று அவனது கந்தோர் சகாக்கள பட்டும்படாலும் பேசினார்கள். இது அவனது ரோசத்தைக் கிளறிவிட்டது. இருந்தாலும் மனதுக்குள் குழறிக்கொண்டானே தவிர வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவனது குழந்தை ஆசை விசுவரூபம் எடுத்தது. தேவகி கர்ப்ப மடைய மாட்டாளா என்று ஏங்கினான். அவனால் எல்லாவற்றையும் தாங்கிக்கொள்ள முடிந்தது. ஆனால் இதை மட்டும் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

பெண்கள் கர்ப்பம் தரிக்காமல் இருப்பதற்கான காரணத்தை ஆராயும் முயற்சியில் இறங்கினான். சில புத்தகங்களை நூலகத்தில் எடுத்து இரகசியமாகப் படித்துப்பார்த்தான். ஏதோ சில விசயங்கள் புரிந்து போலவும் சில விசயங்கள் புரியாதது போலவும் இந்தது. மொத்தத்தில் குழப்பம்தான் அதிகமாகத் தோன்றியது. வேறு ஏதாவது வழியில் தனது சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாமா என யோசித்தான். ஆனாலும் வாழ்க்கையில் இன்னும் அவன் பிடிப்பை இழந்துவிடவில்லை.

தேவகியின் போகில் எந்த மாற்றமும் நேற்று வரையில் இல்லை. ஆனால் நேற்று அவள் தன்னுடைய பழைய சிறேகிதி ஒருத்தியைச் சந்தித்தாள். அந்தச் சிறேகிதி கணவனோடும் இரண்டு குழந்தைகளோடும் துணிக்கடைக்கு வந்திருந்தாள். அவள் வசதி குறைந்தவள்தான். அவர்களைப் பார்த்தபோது தேவகிக்கு இனம் புரியாத ஒரு காழ்ப்புணர்வு உண்டாயிற்று. அவள் தேவகியை விசாரித்து விட்டு அவளைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தபோது அந்தப் பார்வையைத் தாங்கமுடியாமல் தலைகுனிந்தாள். அவளுக்கு முன்னால் தன்னுடைய அழகும் செல்வமும் அடிபட்டுப் போய்விட்டதாகத் தோன்றியது. எல்லாம் ஒரு கணநேரம்தான். தேவகி தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டாள்.

இது நடந்தது நேற்று. இரவு முழுதும் அவளுக்கு நெஞ்சு கனத்தது. நிம்மதியான நித்திரை கெட்டது. அதுதான் நேரத்தோடு எழும்பிவந்து விட்டாள். போதாக்குறைக்கு அந்தக் கிசுகிசுவும் சேர்ந்து அவளது எரிச்சலை உச்சத்தில் கொண்டுபோய் விறுத்திவிட்டன. அதுதான் அடுப்படிக்குள் நின்றுகொண்டு இப்படிச் சத்தமிடாள்.

இராகவனுடைய சந்தேகங்களுக்குப் பலத்திரமாக விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெண் மெதுவாக அங்கிருந்து ஆய்ந்த பூக்களுடன் வெளியேறினாள். அந்தப் பெண்ணுக்கும் அவனுடைய அம்மாவின் வயதுதான் இருக்கும். சரியாகச் சொல்வதானால் பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டி என்றுதான் சொல்லவேண்டும். தங்கள் தங்கள் அளவில் விரகத்தியின் விளிப்பில் நிற்கும் இராகவனும் தேவகியும் மட்டும்தான் அங்கே நிற்கிறார்கள்.

முற்றும்

யாவும் சுற்பனை.

முடியாது என்பது

காதலுக்கு இல்லை

இங்கிலாந்து ஒரு சிறிய நாடு அதன் தலைநகரம் லண்டன். இது உலகிலுள்ள பெரிய நகரங்களில் ஒன்று. புற நகர்ப் பகுதியில் தென் கிழக்காக (S.E.7) இருகின்ற சிறிய கிராமம் சான்ரன். கொஞ்சம் தாழ்வான பகுதியாகையால் சான்ரன் பள்ளத்தாக்கு என்றும் சொல்வதுண்டு.

கிறீன்விச் நெடுஞ்சாலையில் இருந்து சான்ரன் புகையிரத நிலையத்திற்கு ஒரு பாளை இறங்கி வருகிறது. இதிலிருந்து கிளை விடுகின்ற பல ஒழுங்கைகளுள் பிறையலோ வீதியும் ஒன்று.

பிறையலோ வீதியில் ஐம்பக்திஓராம் இலக்க வீட்டில் ஒரு அறையில் நானும் குணமண்ணையும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தபடி உட்கார்த்திருக்கின்றோம்.

பூலை மாதத்துக் கோடை வெய்யில் திறந்து கிடந்த யன்னல் வழியாகத் தாராளமாக உள்ளே புகுந்து வெப்ப மேற்றிற்கொண்டிருந்தது. ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்க்கக் கூடிய வகையில் உட்காந்ந்திருக்கிறேன்.

வீட்டுக்கு பின் புறமாக உள்ள சிறிய துண்டு நிலத்தில் சிவப்பு வெள்ளை நிற ரோஜாக்கள் பூத்துக்குலுங்கின. அங்கே வளர்ந்திருந்த ஒரே ஒரு அப்பில் மரத்தில் சில பச்சை நிறக் காய்கள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. எனக்கு கவி உள்ளம் இருக்குமானால் இந்த அழகை அற்புதமாக கவிதை யாக வடித்திருப்பேன்.

அந்த அறையில் நிலவிய மௌனத்தில் இந்த அழகை ரசிக்க முயல்வதைவிட வேறு எதுவும் என்னால் செய்ய முடியாது. ஏனென்றால் என்னோடு இருக்கின்ற குணமண்ணை அவ்வளவிற்கு குழம்பிப்போய் இருக்கின்றார். அங்கே நீண்டு கொண்டிருந்த மௌனம் அவருக்கு ஆறுதலாக இருக்கும் என்பது என் எண்ணம்.

குணமண்ணை லண்டனுக்கு வந்து பதினைந்து ஆண்டு களுக்கு மேலாகிறது. அவர் நாற்பது வயதைத் தாண்டி விட்டார். நான் லண்டனுக்கு வந்து இரண்டு வருடங்கள் தான் ஆகிறது. சவுத் பாங்ரெக்கில் படித்துக்கொடிண்டிருக்கிறேன். எப்படியோ குணமண்ணையோடு இந்த அறையில் இருக்கவேண்டி வந்து விட்டது.

குணமண்ணை ஒரு ரிசேப் ரைப்பபானவர். தான் உண்டு தன்வேலை உண்டு என்று இருப்பார். அவருக்கு நெருக்கமான நண்பர்கள் என்று

யாரும் இல்லை. இப்போதைக்கு வேண்டுமானால் என்னைச் சொல்லலாம். இருபத்தைந்து வயது இளைஞனாக இலண்டனுக்கு வந்தவர் குணமண்ணை இந்தப் பதினைந்து வருடங்களாக மாடாக உழைத்திருக்கிறார். அதனால் தனது தலைமயிரை முக்கால் வாகிக்குமேல் தியாகம் செய்திருக்கிறார். ஒரு சிறிய பொத்தை வண்டியை வைத்திருக்கிறார். ஒரு ரூஇன் வன் செட் ரெலிவிசனும் இந்த அறையில் கிடக்கின்றன. இவைகளை நான் தான் பாவிக்கிறேன். பார்க்கிளேஸ் வங்கியில் சேர்த்து வைத்திருக்கும் பணத்தை விட எனக்குத் தெரிந்தவரை லண்டனில் உள்ள சொத்துக்கள் இவை தான். ஆனால் இந்தப் பதினைந்து வருட காலத்தில் சில இலச்சங்களை விசி எறிந்து அவருடைய இரண்டு தங்கைகளுக்கு திருமணம் செய்து வைத்திருக்கின்றார் வலிகாமத்துச் சனம் எல்லாம் இடம்பெயர்ந்து கஷ்டப்பட்டபோது இரண்டு குடும்பங்களையும் சுகமாக வைத்திருந்தவரும் அவர் தான். இப்போதும் ஏதாவது சாட்டுப்போக்குச் சொல்லிக் கொண்டு வரும் கோரிக்கைகளிற்கு காசு கனுப்பாமல் விட மாட்டார்.

குணம் அண்ணையின்ரை தகப்பன் அவர் சிறுவனாக இருக்கும்போதே செத்துப்போனார். எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு தாய் மூன்று பெண்களையும் வளர்த்து ஆளாக்கிப் போட்டா. குணமண்ணை படிப்பில் சராசரிதான். எண்பத்தி மூன்று இராணுவ வன்முறையை தொடர்ந்து நாட்டைவிட்டு வெளியே ஓடிய கூட்டத்தோடு சேர்ந்துகொண்டார். எங்கோ எல்லாய் சுற்றிச் சுழன்று லண்டனுக்கு வந்து சேர்ந்தார். பசி நோக்காமல், கண் துஞ்சாமல், மெய் வருத்தம் பாராமல் கருமமே கண்ணாயிருந்தார். அதனால் ஊரிலும் பல கருமங்களை நிறைவேற்றினார்.

நம்மோடு சேர்ந்து கருமம் ஆற்றிக்கொண்டிருக்கும் கால தேவனை நாம் கவனிப்பதில்லை. வேலைப்பிராக்கில் ஓடித்திரிந்த குணமண்ணை இப்போதுதான் தன்னைப்பற்றி யோசித்தார். அவருக்கு ஒரு வாழ்க்கைத் துணை அவசியம். அதைப்பற்றி அவர் அம்மாவுக்கு எழுதும் வரை எல்லோரும் அவரை பொன்முட்டை இடுகிற வாத்தகரகவே நினைத்துக் கொண்டிருந்தனர் — அவர்கள் வாத்தை அறுத்துவிடும்

முட்டாள்கள் அல்ல. இறால் போட்டுச் சுறாப்பிடிக்கும் தொழில்துட்பி தெரிந்தவர்கள். வசதியான இடத்தில் பெண் பேசி சீதனத்தைத் தாங்கள் வாங்கிப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். குணமண்ணையின் செலவில் பெண்ணை வண்டனுக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள்.

குணமண்ணைக்காகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பெண்ணின் பெயர் சாந்தி. இலண்டன் நேரம் மூன்று மணிக்கு குயூ ரீ ஏ பிளைற்றில் ஹிந்துறு விமான நிலையத்தில் மூன்றாவது ரேமினலுக்கு சாந்தி வருவதாக அறிவித்திருந்தார்கள்.

சான்ரனில் இருந்து ஏயர் போட்டிற்கு காரில் போவதற்கு ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு மேல் வேண்டும். குணமண்ணைக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. என்னையும் இழுத்துக் கொண்டு ஒரு மணிக்கெல்லாம் கிளம்பிவிட்டார்.

அவர் காணவந்த பெண் ஏயர் போட்டில் கிடைக்க வேயில்லை, குணமண்ணை தவித்திப்போனார். அவரை ஒரு வழியாகச் சமாதானம்செய்து வீட்டுக்குக் கூட்டிவந்திருக்கின்றேன்.

எங்களிடையே இருக்கும் இந்த மௌனத்தை நீடிப்பது நல்ல தல்வ முதலில் நாளை ஆரம்பித்தேன். கெடும்பினை அடிக்கடி குண்டுகள் வெடிக்குன. அப்படி ஏதும் நடத்து பிளைற்றுக்கு வராமல் போட்டுதோ என்னவோ குணமண்ணைக்கு இது மேலும் கவலையைக் குடுக்குமெண்டு நான் நினைக்க வேயில்லை “எனக்கெண்டு வாறவள் வெளிக் கிடைக்கை தானே குண்டு வெடிக்கும் எண்ணுகிறாய்?” குணமண்ணையின் கண்களில் நீர் கட்டியது. நான் என்னையே நொந்துசெண்டேன்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்தன குணமண்ணை எக்ஸ் மோட் சேர்க்கசில் உள்ள யூ. ரி. ஏ அலுவலகத்தில் விசாரித்துக்கொண்டு வந்தார். குறிப்பிட்ட ரிக்கற் நம்பரில் சாந்தி வந்திருக்கின்றாள். அப்படியானால் அவள் எங்கே போனாள்? அவளுக்கு என்ன நடந்திருக்கும்? கொழும்புக்கு “தொடர்பு கொண்டு விசாரித்தார் அவள் வண்டனுக்கு வந்து விட்டாள் என்று தான் அறியமுடிந்தது.

இப்படியே புரியாத புரிகளோடும் குழப்பங்களோ
டும் ஒரு கிழமை ஓடி மறைந்தது. அன்று குணமண்ணை
வெளியே போயிருந்தார். மாலை நாலு மணியி ருக்கும் யாரோ
கோலிங் பெல்லை அழுத்தினார்கள். போய்க் கதவைத் திறந்
தேன்.

ஒரு வாலிபனோடு நின்ற இளம் பெண் தன்னைச்
சாந்தி என்று அறிமுகப்படுத்தினாள். இருவரையும் உள்ளே
அழைத்து வந்தேன்.

சாந்தி மாறனை உயிருக்குயிராகக் காதலித்தாள்.
மாறன் சாதி குறைஞ்சு பெடியன். இப்படியான காதல்
களுக்கு கல்லுக்குத்துவதில் எங்கட ஆட்கள் கெட்டிக்காரர்
கள். மாறனும் நாட்டில் இல்லை. சாந்தியின் வீடுதேடி குண
மண்ணையின் சம்பந்தம் வந்தது. வீட்டுக்காரர் ந லடிபாய்ந்
தனர். சாந்தி எட்டடி பாயத்திட்டம் தீட்டினாள். வெற்
பும் கண்டு விட்டாள். சாந்தியின் சமீபமத்தோடு திருமணம்
முற்றாகி விட்டது. அவள் மாறனோடு தொடர்புகொண்டு
தனது திட்டத்தைத் தெரிவித்தாள்.

தாலி கூறை நகை நட்டுகளோடு அவள் இலண்டனில்
வந்து இறங்குவாள். மாறன் அவளை அங்கே சந்தித்துக்
கூட்டிப் போக வேணும்

கட்டுநாயக்காவில் வைத்துக் குணமண்ணைக்காகப்
பிளேனில் ஏற்றப்பட்டவள் ஹித்துறாவில் மாறனுக்காக வந்
திறங்கினாள். எப்படியோ எங்கள் +ண்களில் மண்ணைத்
தூவிவிட்டு இருவரும் நழுவி விட்டார்கள்.

விசயத்தைக் கேட்டு நான் விறைத்துப் போனேன்.
பெண் மனது கடலிலும் ஆழமானது. நல்லவேளை. குண
மண்ணை இப்போது இல்லை. அவர் இருந்திருந்தால் என்ன
வாகியிருப்பார் என்பதை கற்பனை செய்யுது மிகவும்சுலபம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற இந்த மாஸ்
டர் மைன்ஸ் ஆர்வத்தோடும் அதிசயத் தோடும் நிமிர்ந்து
பார்த்தேன். வரும்போது சாறிக்குமேல் போட்டிருந்த

கோய் அவள் மடியில் கிடந்தது. கழுத்தில் தாலிக்கொடி பளிச்சிட்டது. நெற்றியில் இருந்தது குங்குமம் பொட்டுத் தான் என்பதையும் கண்டேன்.

குணமண்ணைக்கு நன்றி சொல்ல இருவரும் வந்தார்கள்? இவர்கள் போய் விடுவார்கள். குணமண்ணை இந்த ஏமாற்றத்தை எப்படித் தாங்கப்போகிறார். அப்போது வெளிக்கீதவு திறந்து மூடப்படும் சத்தம் கேட்டது.

கடவுளே குணமண்ணையின் இதயத்திற்கு இந்த அதிர்ச்சியைத் தாங்கும் சக்தியைக் கொடு.

முற்றும்

6 - ஒரு ஜோக்கான கதை

பாட்டிகள் என்றால் சும்மா தொணதெணவென்று அறுத்தபடி இருப்பார்கள். எங்களுடைய பாட்டி வித்தியாசமானவர். பாட்டிகளின் சுப்பர் ஸ்ரார்.

நான் சிறுவனாய் இருந்தபோது ஓர் ஊரில் ஒரு ராசா இருந்தார் என்று தொடங்கி எத்தனையோ கதைகள் சொல்லியிருக்கிறாள். இப்பொழுது நான்வளர்ந்துவிட்டேன். ராசாவையும் ராணியையும் கேட்டு அலுத்துவிட்டது. பழக்கம் பொல்லாதது வழக்கம் போல் ஓர் ஊரில் என்று ஆரம்பிப்பாள் நான் போர் போர் என்று கத்துவேன். பாட்டி தன் வண்டியை லாவகமாக வெட்டித் திருப்புவாள். அவளுடைய காலத்தில் நடந்த விசயங்களுக்குக் கதை வடிவம் கொடுத்துச் சொல்லுவாள் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதினால் நிச்சயம் சாகித்திய மண்டலம் பெற்றுவிடுவாள்.

இடையிடையே ஜோக்குகளை நான் அடிப்பேன். பழைய சங்கதிகளை அவன் ஞாபகப்படுத்த ஜோக்குகள் உதவும் - இதோ ஒரு ஜோக் -

ஒரு பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில் டொக்டர் பைத்தியங்களை பரிசோதித்துக்கொண்டிருந்தார். ஒரு பைத்தியம் சொன்னது;

“டொக்டர் எனக்கு இப்போது குணமாகி விட்டுது என்னை வீட்டை அனுப்புங்கோ”

“எப்படி நம்புறது?” டாக்டர் கேட்டார் அவன் பதில் சொன்னான்.

“காலமை முகம் கழுவேக்கை ஒருதன் கிணத்துக்கை விழுந்துட்டான். உடனே நான் குதிச்சுக் காப்பாற்றி விட்டேன்”.

மற்றப் பைத்தியங்களும் தலையாட்டினர். டொக்டர் நம்பிவிட்டார். அப்போது ஆஸ்பத்திரியில் வேலை செய்யும் ஒருவன் ஓடிவந்து அந்த விசயத்தைச் சொன்னான்:

பின்னால் உள்ள புளியமரத்தில் ஒருவன் தூக்குப் போட்டுச் செத்துப்போய் கிடக்கிறான். இப்போது இங்கே தின்றவன் சிரித்தான்.

“கிணற்றில் விழுந்தவன் ஒரேயடியாக நனைந்து போனான். நாங்கள் அவனை முறுச்சி பிளிந்து புளியமரத்தில் காயப்போட்டிருக்கிறோம்”

ஜோக்கை கேட்ட பாட்டி வாய்விட்டு சிரித்தாள், இனி இந்த ஜோக்கோடு ஏதாவது ஒரு பழங்கதையைக் கொண்டு வந்து பொருத்தி வைக்காவிட்டால் பாட்டிபின் தலைவெடித்துவிடும். உப்படித்தான் இஞ்சை சாமி எண்டு ஒரு பெடியன் இருந்தான். அந்தக்காலத்தில் படிக்கிற ஆக்கள் குறைவு. சாமி எஸ்.எஸ்.சி. பாஸ் பண்ணி விட்டான் பிறகு கொஞ்ச நாளாலை கொழும்புக்கு வேலைக்கெண்டு போனான். நான் இடை மறித்தேன்.

“கொழும்புக்கு வேலைக்கு போனவற்ற கதை யியாண்டைச் சொல்லட்டே?” சரி சொல்லன்! என்றபடி வெற்றிலைத் தட்டத்தை இழுத்தாள் பாக்குரலும் சாலியும் கிடந்தது பாட்டி வெற்றிலை பாக்கை இடிக்கத் தொடங் னாள்.

மகன் கொழும்பிலே உத்தியோகம் எண் டால் முந்தி எல்லாம் தாய் தேப்பனுக்குப் பெருமை பிடிபடாது. ஆனால் இப்பதான் எல்லாம் தலைகீழாய் மாறிப்போச்சது. என்ன நடக்குமோ ஏது நடக்குமோ எண்டு வயித்தில

நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு இருக்கினம். இது ஒரு அந்தக் காலத்துப் பகிடி. தம்பி கொழும்பில உத்தியோகம் பார்க்கிறார் தகப்பனுக்கு கதிர்காமம் போக வேண்டுமென்று கனநாளாகவே ஆசை. மத்தியானம் யாழ்ந்தேவியில ஏறி மகனிட்டப் போனவர். இரவு அவனோட அறையில் தங்கினார் காலையில் நேரத்தோட எழும்பிவிட்டார். வெளியே போகவேண்டும். மகனை எழுப்பினார். மகன் பாத்துறாமைக் காட்டிவிட்டு திரும்பிவந்து மீண்டும் படுத்துக்கொண்டான். தகப்பன் பாத்துறாமை வடிவாகப் பார்த்தார். ஒரு குழியில் மட்டும் கொஞ்சத் தண்ணீர் இருந்தது. கொழும்பில தண்ணீர்க்கு பஞ்சம் போலு என நினைத்தார். உப்புத் தண்ணி எண்டாலும் யாழ்ப்பாணத்தில கிணறு நிறையக் கிடக்கும். வந்தஇடத்தில் என்ன செய்யிறது. சமாளிக்க வேண்டியது தான்.

பாத்துறாமின் ஒரு மூலையில் அலுவலை முடித்தார். குழியிலிருந்த நீரால் சுத்தம் செய்தார். கஷரப்பட்டு முகத்தையும் அலம்பிக் கொண்டார். அறைக்கு வந்தார். தமது பையிலிருந்த விழுதியை அள்ளி நெற்றியிலே பூசி சிவ சிவ முருகா என்று சொல்லிக் கும்பிட்டார். இந்தச் சத்தத்தில் மகன் விழித்துக் கொண்டான். இவருக்கு பைப் இருக்கிற இடம் தெரியாது. எப்படி முகம் கழுவினார் என்று அவனுக்கு விளங்கவில்லை. தகப்பனுட்கேட்டுவிட்டான். விஷயத்தை அறிந்த அவனுக்கு தலை சுற்றியது. சமாளித்துக் கொண்டு பத்றாமுக்கு ஓடினான். மற்றவர்கள் எழும்புவதற்கிடையில் பாத்துறாமை அவன் சுத்தமாக்க வேண்டும். கையைக் கேட்ட பாட்டிக்கு சிரிப்பு வரவில்லை. மாறாக மகன்மீது ஆத்திரம் தான் வந்தது. வெற்றிலைச்சாற்றை எட்டித் துப்பிவிட்டு கையைத் தொடர்ந்தாள் பாட்டி.

கொழும்புக்கு வந்து சாமிக்கு ஒரே கொண்டாட்ட மாய் போஞ்சது பாதி உடம்பை காத்துப்பிடிக்க விட்டுக் கொண்டு பட்டாம் பூச்சிகள் போல பறந்து திரிஞ்ச பெட்டையளைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருக்க முடியுமா? ஒரு சிங்களப் பெட்டையைக் காதலிக்கத் தொடங்கினான்.

இப்படி மொட்டையாகக் காதலிக்கத் தொடங்கினான் எண்டு சொன்னது எனக்கு இரசிப்பாக இருக்கவில்லை. ஒரு மோதல் இல்லாமல் காதல் பிறக்குமா?

ஒரு மோதல் கதையை நான் எடுத்து விட்டேன். நல்ல மத்தியான நேரம் தார் ரோட்டை வெய்யில் உருக்கிக்கொண்டிருந்தது. இப்ப ரோட்டுக் கரையில் நிழலுக்கு ஒதுங்க மரங்களும் கிடையாது.

தகரக் கூரையோடு ஒரு பஸ்ரொப் இருந்தது. அங்க ஒருதன் பஸ்குக்கு காத்திருந்தான். பஸ்ஸரொப்பை நோக்கி ஒரு அழகான பெண் வந்துகொண்டிருந்தாள். அவளது கையில் குடைகூடக் கிடையாது. இந்தக் காட்சி அங்கே நின்றவனைக் கவிஞனாக்கிவிட்டது. சலங்கை ஒசை காதில் வந்து விழ:

“கண்ணை ஓடவிட்டேன் அந்தப்பக்கம்
கட்டழகின் மெல்லிசையைக் கண்டு
பிரமன் ஒரு கஞ்சன் என நினைந்தேன்
கண்ணைக் கொஞ்சம் மேலே மேய விட்டேன்
பிரமன் கஞ்சன் இல்லை அவன் வள்ளல்”

இது அவளின் காதுகளில் விழுந்தது. கவிதையிலேயே பதிலடி கொடுத்தாள்:

“வெய்யில் கொழுத்தினாலும் — எனக்கு
தாள் ரோட்டுச் சுடவில்லை — ஏனென்றால்
என் காலில் இருப்பதுவோ
காதறுந்த பளஞ்செரும்பு”

பாட்டிக்கு இந்தக் கதை பிடித்துவிட்டது பக்குப் பக்கென்று பொக்கைச் சிரிப்புச் சிரித்தாள். உச்சாகமாகத் தனது கதையைத் தொடர்ந்தாள்.

சாமிக்கு காதல் பித்து நன்றாக ஏறிவிட்டது. வீட்டிற்குக் கடிதம்போடக் கூட மறந்து விட்டான். சாமியின் தகப்பன் சின்னத்தம்பியருக்கு ஒரே குழப்பமாகி விட்டது. கொழுப்புக்குப் போய் வருபவர்களிடம் சொல்லி மகனைப்பற்றி விசாரித்து விஷயத்தை அறிந்து கொண்டார். சின்னத்தம்பியர் சந்தம் ஆடினார். மெயில்றெயிலில் ஏறிக் கொழும்பிற்கு வந்தார்.

மெயில் றெயில் இரவில்தான் வரும். இந்த இரவு றெயிலைப்பற்றி ஒரு யோக்.

றெயிலை அறியாத ஒரு கிராம வாசி றெயிலேறி கொழும்புக்கு போக ஆசைப்பட்டான். முன் எச்சரிக்கையாக றெயில் எப்படி இருக்குமென்று நண்பன் ஒருவனிடம் கேட்டான். றெயில் கறுப்ப நிறம் புகை விட்டபடி வரும். மூன்னால் விளக்கு எரியும் இது நண்பன் றெயிலைப்பற்றிக் கொடுத்த தகவல்.

கிராமத்தான் ஸ்ரேஷனுக்கு வந்தான். ரிக்கட்டை வரங்கினான். ஆனால் அவன் வந்த நேரம் றெயில் போய் விட்டது. ஸ்டேசனில் யாரும் இல்லை. பிளாட்பாரத்தில் படுத்து விட்டான். ஏதே சத்தம் கேட்டு விழித்துப் பார்த்தான். புகைவிட்டபடி ஒருகறுப்பு உருவம் வந்துகொண்டிருந்தது. தனது பையை எடுத்துக் கொண்டு உருவத்தின் தோளின் மேல் பாய்ந்து கழுத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான்.

கறுத்தக்கோட்டைப் போட்டபடி சுருட்டுப் பத்திக் கொண்டு வந்த கங்காணியார் கத்தினார். இறங்கிவிடும்படி கூச்சலிட்டார். தன்னிடம் ரிக்கற் இருப்பதால் இறங்க முடியாது என்று கத்தினான்.

இப்போது பாட்டி சத்தினாள். இப்படி இடையிடையே குளப்பினால் கதை சொல்ல முடியாது என்றாள். நான் பேசாமல் இருப்பதாக உறிதி கூறினேன் பாட்டி தொடர்ந்தாள்.

கொழும்புக்கு வந்த சின்னத்தம்பியர் சாமியை கையோடு கூட்டிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தார். தன்னுடைய தங்கையின் மகளுக்கு தாலி கட்டும்படி மிரட்டினார். சாமியும் கட்டிவிட்டார். மனைவியோடு கொழும்புக்கு வந்தான்.

“இரண்டு மனம் வேண்டு. இறைவனிடம் கேட்டேன்” என்று வசந்த மாளிகை படத்து சிவாஜியைப் போலவே பாட ஆரம்பித்தான். காதலி நந்தாவை மறக்க முடியாமல் சிரிந்தான். கடைசியில் கண்மண் தெரியாமல் குடிக்கத் தொடங்கி விட்டான். குடியைப்பற்றி ஒரு குட்டி ஜோக் சொல்ல வேணுமெண்டு வாய்துடித்து. சத்தியத்தை நினைச்சு பேசாமல் இருந்து விட்டேன். நீங்கள் ஒருக்கால் இதைப் படிச்சுப் பாருங்கோ.

3. இரண்டு நண்பர்கள் கூடி மூக்கு முட்டக் குடித்தார்கள். இருவரும் போதை தலைக்கேற நடக்க முடியாமல் தள்ளாடினார்கள். ஒரு குடிகாரன் மற்றவனுக்குச் சொன்னான். “தம்பி நீ குடிச்சிருக்கிறாய் போகேக்க நடுறோட்டாலை நடந்துபோ” மற்றவன் சிரித்தான்

“ஏன்என்னை வாகனத்திலை அடிபட்டு நான் சாகிற திலை உனக்கென்ன லாபம்”. முதற்குடிகாரன் விளக்கம் கொடுத்தான். “வெறியிலை நடந்துபோகேக்க இரண்டு பக்கமும் போய் வருவாய்” வாகனங்கள் நடுவாலை போக வசதியாய் இருக்கும்.

சரிசரி பாட்டியின்ர கதையை கேட்பம். சாமி தேவதாஸ் ஆனான். வேலைக்குப் போறதில்லை. மனைவியோடையும் கதைக்கிறதில்லை. தனிமையில் எந்நேரமும் யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனது மனைவிக்கு என்ன செய்யிறது என்று விளங்கவில்லை ஊருக்கு அறிவிக்கலாமா? வேண்டாமா? எனத் தடுமாறினான். இருந்தாலும் இன்னும் கொஞ்சநாள் பாப்பம் என்று பொறுமையைக் காத்து வந்தான். ஆனால் விசயம் மோசமாகி விட்டது. சாமிக்கு மனநோய் வந்து விட்டது. அவனது தடுமாற்றம் தலையில் மண்ணைப் போட்டுவிட்டது.

இப்போது பாட்டிக்கு ஒரு பிறேக் தேவைப்பட்டது. உரலில் இடித்த வெற்றிலை கொஞ்சம் இருந்தது. உரலை கவிழ்த்து உள்ளங் கையில் கொட்டினாள் இந்த இடை வெளியை நான் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். ஒரு டொக்டர் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு பத்தாம் நம்பர் கட்டிலில் படுத்தருந்த நோயாளிக்கு மூளையில் ஆபரேசன் செய்து முடித்தார். பிறகு தான் ஒரு விசயம் தெரிந்தது. இந்த ஆபரேசன் 11 ராம் நம்பர் கட்டில்காரருக்கு செய்திருக்க வேண்டும்.

டொக்டர் சிந்தித்து முடிவுக்கு வந்தார். தாதையைக் கூப்பிட்டுச்சொன்னார். “ஆபரேசன் செய்த பேசன்டை 11ம் நம்பர் கட்டிலுக்கு மாற்றி விடு. வெற்றிப் பெருமித்தோடு டொக்டர் தியேட்டரை விட்டு வெளியேறினார். வெற்றிலையை சுவைத்தபடி இந்த ஜோக் கதைக்குப் பொருத்தமாய் இருக்கிறது. என்றாள் பாட்டி கதையை தொடர்ந்தாள்.

விசயத்தை அறிந்து சின்னத்தம்பியர் அலறியடித்துக்கொண்டு கொழும்புக்கு வந்தார். சாமி அங்கொடையில் சேர்க்கப்பட்டான். இரண்டு வருடங்கள் கழித்து சாமி அங்கேயே இறந்து போனான். மருமகனோடு சின்னத்தம்பியர் ஊர்திரும்பினார். கொஞ்சநாளில் சின்னத்தம்பியருக்கு ஒரு பேரன் பிறந்தான்.

இப்போ கதையில் சூடு ஏறுவது போல் இருந்தது. பேசாமல் பாட்டியின் முகத்தையே பார்த்தபடி இருந்தேன். பாட்டியின் குரலும் தளதளத்தது. அவள் கதையை தொடராமல் என்னிடம் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டாள்.

“சின்னத்தம்பியற்றை பேரப்பிள்ளை ஆர் தெரியுமா?” தெரியாது என்றேன் நான். உன்னை அப்பா தான் என்று பாட்டி மெதுவாக சொன்னாள். என்காதுக்குள்கப்பர் சோனிக்போட்ட குண்டு ஒன்று வெடித்த சத்தம் போல கேட்டது. எனது சப்த நாடிசனும் அடங்கிவிட்டன போன்றதொரு பிரமை.

பாட்டி இதுவரையில் எத்தனை கதைகளைச் சொல்லி இருக்கிறாள். ஆனால் இன்றக்கு தன்னுடைய கதையையும் என்னுடைய கதையையும் சேர்த்து அல்லவா சொல்லிவிட்டார். நான் குனிந்தபடி நிலத்தை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மூற்றும்

(யாவும் கற்பனை)

7 - பத்தாம் பசலி

அது சித்திரை மாதத்தில் ஒரு இனிய காலைப் பொழுது. வானம் மேகக் கூட்டங்கள் ஏதுமின்றி நிர்மலமான நீர் நிறத்தில் நீண்டு விரிந்து கிடந்தது. கரடியனாறு விவசாய ஆராய்ச்சி நிலையத்தின் அலுவலகத்துக்குப் பின்னால் ஆய்வுகூடம் உள்ளது. இங்குதான் நான் வேலை செய்கிறேன். இன்றைக்குக் கொஞ்சம் நேரத்துடன் அலுவலகத்திற்கு வந்துவிட்டேன். அலுவலகச் சிற்றூளியன் உள்ளே கூட்டித்துடைத்துக் கொண்டு நிற்கிறான். அதனால் நான் வெளியே நின்று அந்த நிலவரணத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தேன். நான் நின்று கொண்டிருந்த ஆய்வு

கூடத்தில் இருந்து ஒரு நூறுயார் தொலைவில் தோட்டக் கலைப்பகுதி இருக்கிறது. இடையேயுள்ள சதுரமானபரப்பில் ஒரு சிறிய பூங்காவை அவர்கள் அமைத்திருந்தனர். எனது பார்வை வானத்தில் இருந்து பூமிக்கு வந்தது. அந்தத் தோட்டத்துச் செடிகளின் அழகை மேயத் தொடங்கினேன். பூக்களைச் சுமந்து நிற்கும் தாவரங்கள் மட்டுமன்றி, பூக்காதவையும்கூட பொலிவாகவும் அழகாகவும் இருந்தன. இந்தத் தாவரங்களுக்குத் தான் எவ்வளவு அழகை இறைவன் அனுக்கிரகித்திருக்கிறான் என்று எனக்குள் வியந்தேன். உலகில் எல்லாவற்றையுமே இறைவன் அழகாகத்தான் சிருஷ்டித்து இருக்கிறான். ஆய்வை மறந்து இறைத்தத்துவத்தில் மூழ்கி இருந்த என்னை “குட்மோர்னிங் சேர்” என்ற குரல் குளப்பிவிட்டது.

அங்கே அன்வர் கையில் தண்ணீர் விடும் ஹோர்குடன் நின்றான். இவன்தான் இங்கே உள்ள தாவரங்களுக்கெல்லாம் உயிருட்டம் கொடுக்கும் ரட்சகன். அவனுக்கு நானும் குட்மோர்னிங் சொன்னேன். உள்ளே கூட்டித்து துடைத்து முடித்து விட்டு சின்னராசாவும் வெளியே வந்தான். நான் எல்லோருடனும் சகஜமாகப் பழகுவதினால் இங்கே உள்ள ஊழியர்கள் கூச்சமின்றி என்னோடு பல விசயங்களையும் கதைப்பார்கள்.

“அன்வர் நீ உன்ரை வேலையைப் பாக்கிறதுக்கு ஏன் சேரையும் மறிக்கவச்சுக்கொண்டு நிக்கிறே? உன்னோட புசத்தலை காலம் பறறே தொடங்கிட்டாயா?”

இந்த அன்வர் கம்பஸ் வட்டாரத்திலேயே அறுவைக்குப் பெயர் போனவன் என்பதை சின்னராசா இப்படிக்கேட்டிட்டு வரங்கினான்.

“நாமதான் புசத்திற நீங்கெல்லாம் பெரிய அறிவுக்களஞ்சியங்கள்” சின்னராசாவுக்குக்கிண்டலாகப்பதில்சொன்னதாக நினைத்துச் சிரித்தான் அன்வர். நானும் கொஞ்சம் சிரித்து வைத்தேன். சின்னராசா விடுவதாக இல்லை.

“உன்னோடே நிண்ட ஆனந்தனை மண்டையில போட்டிட்டாங்க அடுத்தது நீ தான்” சின்னராசா சொன்ன இந்த ஆனந்தன் யார்?

ஆனந்தன் இங்கேதான் இந்த அன்வரோடு வேலை செய்துகொண்டிருந்தான். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு அவனைப்பிடித்து போஸ்தீரில் கட்டிவைத்துக் கொண்டு விட்டார்கள். எங்களுக்கு எதிராக சற்றுத் தொலைவில் உள்ள நடைபாதையால் உத்தியோகத்தார்கள் அலுவலகத்திற்கு போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அலுவலக அறைகளிலிருந்து தட்டச்சுப் பொறியின் டக் - டக் - டக் - டக் ஒலிகேட்டது, அங்கே அலுவல்கள் தொடங்கிவிட்டன.

இவர்கள் இருவரையும் நிறுத்துவதற்கும் வழிகிடைத்து விட்டது. “சரி அதெல்லாம் பிறகு பாப்பம் வா சின்னராசா லாப்பிலை வேலை இருக்கு” என்று சொல்லிக் கொண்டு அங்கிருந்து நடந்தேன். சில பரிசோதனையின் செய்கைப் பயமுறைக்கோவைத் தாள்களில் ஒன்றை எடுத்து வாசிக்கத் தொடங்கினேன். சின்னராசா திரும்பி வந்தான். தலையைச் சொறிந்தபடி சொன்னான்.

“ஆனந்தன்னை சம்சாரம் வந்து நிக்குது. டிறெக்டரை சந்திக்க வேணுமாம். கூட்டிப்போய் விட்டுட்டு வரட்டுங்களா சேர்?”

ஆனந்தனின் மனைவி என்றதுமே எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவள்தான் அவனைக் கல்யாணம் முடித்த அடுத்த மாதமே வேண்டாம் என்று போய் வீட்டவளாயிற்றே. இப்போது எதற்காக வந்திருப்பான்? சின்னராசா மீண்டும் கேட்டான்.

“நான் போயிட்டு உடனே வந்திடுறன் சேர்,,

“சரி கெதியாப்போட்டுவா,, அவனை அனுப்பினேன்.

ஆனந்தனின் மனைவியைப் பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது. ஆய்வுகூடம் தயாராகி விட்டதா என்று பார்க்க வெளியே வந்தேன் மீண்டும் அந்தப் பூந்தோட்டத்தைப் பார்த்தேன். தண்ணீர் டீடும் கோர்கும் வானியும் கிடந்தன. அன்வர் எங்கோ போய் விட்டான். இவன் கெட்டிக்காரன். ஆனால் ஆனந்தன் ஒரு பத்தாம் பசலி. இந்த பத்தாம் பசலி மனிதன் அற்ப ஆபிரிகில் போய் விட்டான். கிரித்துக் கொண்டே கதைப்பதற்கு ஆனந்தனால்தான் முடியும். அவன் சாகும் போதுகூடச் சிரித்துக்கொண்டுதான் செத்திருப்பான்.

நாம் தாவரங்களிடையே நின்று மகிழ்ச்சியாகச் சிரித்துப் பேசினால் அவை நன்றாக வளருமாம். ஒருவேளை இந்தத் தோட்டம் இவ்வளவு செழுமையாக இருப்பது ஆனந்தனின் சிரிப்பினால்தானோ?

ஆனந்தனிடம் ஒளிவு மறைவு என்பதே கிடையாது. அவன் எதையும் சிந்தித்து சொல்வதாகவோ செய்வதாகவோ எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஏன் இப்படி வளர்ந்திருக்கிறான்.

இலங்கையில் இலக்கலவரங்கள் வெடிக்கும் போதெல்லாம் அது மலையகத்தையும் ஒரு உலுப்பு உலுப்பாமல் விடுவதில்லை. இதனால் சலிப்படைந்து சிலர் அங்கிருந்து வெளியேறினர். தமிழர்கள் வாழ்கின்ற வடக்கிற்கும் கிழக்கிற்கும் போய் குடியேறினார்கள். கிழக்கில் பதுளை-மட்டக்களப்பு வீதியில் புல்லுமலை, தோப்பாவேளி, மரப்பாலம், கரடியனாறு முதலிய இடங்களில் குடியேறினார்கள். இந்த இடங்களில் காணிகளைத் துப்பரவு செய்து விவசாயம் செய்து வாழ்க்கையை நடத்திவரத் தொங்கினார்கள். மலை நாட்டில் இவர்கள் சிந்திய இரத்தத்தால் தேயிலைச்சாயம் சிவப்பனது. ஆங்கே இவர்கள் சிந்திய வியர்வைத் துளிகள் தானிய மணிகளாயின.

ஆனந்தனின் பெரியம்மாவும் பெரியப்பாவும் புல்லுமலைக்கு வந்து குடியேறினார்கள். அவர்களுக்குப் பிள்ளைப் பாக்கியம் இல்லை. ஆனந்தனுடைய அப்பா இறக்கும்போது அவனுக்கு ஒரு வயது. பதுளைப் பச்சாரிலே கோவிந்தனைத் தெரியாவர்களே இல்லை. அந்தளவுக்குப் பிள்ளை, குடிவெறியும் அடிதடியும் அவனுக்கு அன்றாட பிழைப்பாக இருந்தது. இப்படியானவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பெண்ணிம்மதியாக வாழ முடியுமா? ஆனால் இப்படியான பேசுக்கிரி எத்தனை நாளைக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியும்? ஒரு வீரையனுக்கு இன்னொரு குரையன் இல்லாமலா போய் விடுவான் ஒரு நாள் குத்திக் குதறப்பட்ட கோவிந்தனின் உடல் சாக்கடைக்கானுக்குள் கிடந்தது.

பெரியப்பாவும் பெரியம்மாவும் தகவல் அறிந்து ஊருக்கு வந்தார்கள். கோவிந்தனின் இறுதிக் கடன்களைச் செய்து முடித்தார்கள் எப்படிப்பட்ட கேடனாக இருந்தாலும் ஒரு துணையாக ஒருவன் இல்லாது விட்டால் இந்தப் பாழாய்ப் போன சமுதாயத்தில் பெண்கள் மரியாதையாக வாழ முடி

யாது. கையில் குழந்தையோடு கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நின்ற தங்கையைப் பார்க்க பெரியம்மாவுக்கு உள்ளமும் உயிரும் துடித்தது. அக்காளை விட்டால் உறவு என்று சொல்வதற்கு அந்த அபலைக்கு யாருமில்லை. அவளையும் குழந்தையையும் தன்னோடு கூட்டிக்கொண்டு புல்லுமலைக்கு வந்தாள்.

தன்னுடய குடும்பத்தில் தங்கையின் வரவு புயலைக் கிளப்பும் என்று அவள் அப்போது நினைக்கவில்லை. வெறுமையான தனது வாழ்வில் அந்தக் குழந்தையின் வருகையால் மறுமலர்ச்சி உண்டாகி விட்டதாக அவள் மகிழ்ந்தாள். கோவிந்தன் தனது பிள்ளையிடம் தானும் அன்பு செலுத்தவில்லை. அவன் பண்ணிய அட்டகாசத்தில் அகப்பட்டுத் தவித்த அவனுடைய மனைவிக்கு அவனைச் சமாளிப்பதுதான் பெரிய வேலையாக இருந்தது. அவள் தனது பிள்ளையைப் பற்றி சிந்திக்க முடியாதவளாக இருந்தாள் அந்த அளவுக்கு அவளது மனநிலை குளம்பிக் கிடந்தது இதனால் அந்தப் பிள்ளையும் தனக்குக் கிடைக்காத அரவணைப்பிற்காக ஏங்கிக் கொண்டிருந்தது. குழந்தை பெரியம்மாவோடு ஒட்டிக் கொண்டான் பெரியம்மா எந்த ஒன்றிற்காக ஏங்கித்தவம் கிடந்தாலோ அது கையிற்கிடைத்த களிப்பிலே எல்லாவற்றையும் மறந்தாள். இந்த உலகத்தில் என்னையும் குழந்தையையும்விட வேறு பொருட்கள் இருப்பதாகவே அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

இதுவரை காலமு ஒரு நாளின் இருபத்திநான்கு மணித்தியாலங்களையும் போராட்டமாகக் கழித்தவள் ஆனந்தனின் தாய். அவளுக்கு இப்போது ஒரு அமைதியான புதிய சூழல் கிடைத்திருக்கிறது. ஆம்பிளை என்றால் அடி, உதை, ஏச்சு என்று அனுபவப்பட்ட அவளுக்கு அத்தானின் அமைதியான சுபாவம் ஆச்சரியமாக இருந்தது. தன் மனைவி மலடி என்பதால் அவளிடம் ஒரு விதமான கசப்பை வளர்த்துக் கொண்டவருக்கு அவரது கைக்கு எட்டுகிற தூரத்தில் இருக்கின்ற இந்தப் பெண்மீது கண் விழுந்தது. மெள்ள, மெள்ள இருவரும் நெருங்கிக் கொண்டார்கள். இந்தக் காதல் விவகாரம் கிசுகிசுத்து விட்டது. காற்றுவாக்கில் பிள்ளை மயக்கத்தில் இருந்தவளின் காதலும் விழுந்தது. இனிச் சொல்லவா

வேண்டும். அக்காவும் தங்கையும் அடித்துக்கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

இடையில் அகப்பட்ட ஆம்பினை அல்லாடிப் போனார். யாருக்காகவும் பேசமுடியவில்லை. ஏறச் சொன்னால் எருதுக்குக் கோபம், இறங்கச் சொன்னால் முடவனுக்குக் கோபம். வண்டியைச் செலுத்தும் வகையறியாமல் தடுமாறினான்.

தனது தங்கை மீதுள்ள காட்டத்தால் பெரியம்மா முன்பு போலக் குழந்தையைக் கவனிக்கவில்லை. ஆனந்தனுக்கு அம்மாவிடம் போக மனமில்லை. பெரியம்மாவிடமும் போகமுடியவில்லை, முன்பு யாரும் அவனுக்கு அன்பு காட்டவில்லை. இப்போது அன்பு காட்டியவள் அடித்து விரட்டுகிறாள். விதவைப் பெண் மீது அத்தான் ஆசைப்பட்டார். அக்காவின் ஆவேசத்தால் அவர் அடங்கி விட்டார். அந்தக் குடும்பத்தில் வீசிய சூறாவளி அடங்கியது. சுமுக நிலை படிப்படியாகத் திரும்பியது. ஆனால் ஒரு சிறிய மாறுதல். ஆனந்தனிற்கு ஏனோ தானே என்றுதான் கவனிப்புக் கிடைத்தது பெரியப்பாவிடமிருந்து அவனைக் கவனிக்க மனம் இருந்தாலும் வீட்டு நிலைமை இடங்கொடுக்கவில்லை.

சம்பவங்கள் அது பாட்டில் நடந்து கொண்டிருந்தன. காலம் தன் போக்கில் போய்க்கொண்டிருக்கிறது ஆனந்தனின் தாய் பிரச்சனைகளுக்கு முகங்கொடுத்து பழக்கப்பட்டவள். அவள் தீவிரமாகச் சிந்தித்தாள். அக்காவிடமிருந்து நன்றிக் கடனாகப் பிள்ளையை கொத்துவிட்டு வெளிப்பேறுவதென்று முடிவு செய்தாள். ஒருநாள் இரவு யாரிடமும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வீட்டில் இருந்து தனியாக வெளியேறினாள்.

மழலைப் பேச்சு, எதற்கொடுத்தாலும் சிரிப்பு, மொழுமொழுவென்ற உடல்வாகு. குத்திட்டு திரும்பும் தை முடி ஊரில் உள்ளவர்களுக்கு வேடிக்கை காட்ட இவைகள் போதாதா? சொல்லப் போனால் ஒரு கோமளியை அந்தக் கிராமத்தில் உலாவந்தான் ஆனந்தன். ஏதோ கையெழுத்துப் பேட்டும் அளவிற்கு அவனுக்குப் படிப்பு ஏற்படது போன ஜென்மப் புண்ணியம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

பெரியம்மாவிடமிருந்து ஆனந்தன் மீது இடையில் ஏற்பட்ட வெறுப்பு காலப்போக்கில் மறைந்து போனது. இப்போது

பெரியம்மாவும் பெரியப்பாவும் அவன் மீது மிகவும் பாசனாக இருந்தனர். இவன் இப்படி வெகுளியாக இருப்பதைப் பற்றி பெரியப்பா பெரிதும் கவலைப்பட்டார். இவன் எப்படி ஒரு மனிதனாக இந்த உலகத்தில் சேவிக்கப் போகிறான் என்று கலங்கினார். இவனுக்கு ஒரு கால்கட்டுப் போட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும். குடும்பப் பொறுப்பு வந்துவிட்டால் கூத்தடிக்க முடியுமா என்று சமாதானம் கூறினாள் பெரியம்மா. கல்யாணம் செய்வதென்றால் கையில் நாலு காசு சம்பாதிக்கத் தெரிய வேண்டாமா? இவன் வீட்டிலேயே இருந்தால் உருப்படமாட்டான்.

பெரியப்பா தாம் வளர்த்த மகனுக்காக பெரு முயற்சி எடுத்துக் கொண்டார். விவசாய ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் தோட்ட வேலைக்கு ஆட்சேர்ப்பதாக அறிந்தார். எப்படியோ முயன்று ஆனந்தனுக்கு அந்த வேலையை வாங்கி கொடுத்து விட்டார் ஆனந்தன் ஜின்சம் சேட்டும் போட்டுக்கொண்டு சைக்கிளில் வேலைக்குப் புறப்படுவதைப் பார்த்து பெரியம்மா பூரித்து நின்றாள்.

இவன் வேலையில் சேர்ந்த விசயம் எப்படியோ புது னைக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டது. புல்லுமலையில் இருந்து இரவோடிருவாக இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் வெளியேறிய ஆனந்தனின் தாய் மலையகத்தில் வாழ்ந்து வந்தாள். எப்படியோ இத்தனை காலத்தையும் ஓட்டிவிட்டாள் தனது மகன் இப்போது வேலையில் சேர்ந்திருக்கிறான் தன் மகனோடு ஓட்டிக்கொண்டால் கடைசிக் காலத்தை கஷ்டமின்றி ஓட்டி விடலாம் என்று நினைத்தாள். இத்தனை காலத்தின் பிறகுமா அக்க கேபத்தை சாதிக்கப் போகிறான்? அவளது மூளை தீவிரமாக வேலை செய்தது.

அவளது உறவுக்குள் பிரேமம் என்று ஒரு பெண் இருந்தாள். படித்தவள். அழகானவள் அவளை தனது மகனுக்கு மணம் பேச முடிவு செய்தாள் அக்காளை எப்படியும் சமாளித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு புல்லுமலைக்கு வந்தாள்.

அவளது நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை ஆனந்தனுக்கும் பிரேமாவும் தருமணம் நடந்தேறியது. இந்தச் சமயத்தில் கிழக்கிலே இராணுவம் உசாராகச் செயற்பட்

டுக் கொண்டிருந்தது. கரடியனாறு விவசாயப் பண்ணை இராணுவ முகாமாக மாற்றப்பட்டது. பதுனை வீதியில் உள்ள இராமங்கள் இராணுவத்தின் சப்பாத்துக்களில் அடிக் கடி மிதிப்பட்டது.

பிறேமா எதிர்பார்க்கத்தற்கு எதிர்மாறாக அவளது கணவன் ஆனந்தன் விட்டதை அவளால் ஜீரணிக்க முடிய வில்லை. எந்த வகையிலும் அவளோடு ஒத்துப்போகாத வெகுளி மாப்பிள்ளையைத் தூக்கிஎறிய அவளுக்கு ஒரு மாதம் மட்டுமே பிடித்தது.

பிறேமா ஊருக்குப் போய் விட்டாள். ஆனந்தனை புல்லுமலைக் கிராமம் என்னி நகையாடிபது. அவன் ஆண்மை இல்லாதவன் என்று அவதாறு பேசியது. ஆனால் ஆனந்தன் எதைப்பற்றியும் கவலைப்படுவதகா இல்லை. அவனை வளர்த்தவர்கள் அவனுக்காக கவலைப்பட்டார்கள். தாங்கள் இல்லாத காலம் என்ன பாடுபடப் போகிறா னோ என்று பெரியம்மா தவித்தாள். பொண்டாட்டி போனதைப்பற்றிக்கூட கவலைப்படாத அசடனாக இருக்கிறா னேயென்று பெரியப்பா அங்கலாய்த்தார்.

இப்படியே இரண்டு மூன்று மாதங்கள் கழிந்தன ஆனந்தன் இங்கு வந்த இராணுவத்தேடும் வெகுளித்தனமாக பழகிவந்தான் ஒரு நாள் இராணுவமும் போரளிகளும் மோதிக் கொண்டபோது ஆனந்தன் இடையில் அகப் பட்டுக் கொண்டான். அந்த இடத்திலேயே அவனது கதையும் முடிந்து விட்டது. அவனுக்காக அழுவதற்கு அவனை வளர்த்தவர்கள் மட்டுமே இருந்தனர்.

இது நடந்து இரண்டு மாதங்கள் ஆகி விட்டது. இன்றைக்கு ஆனந்தனின் மனைவி இங்கே வந்திருக்கிறாள். ஆனந்தனின் மனைவி ஏன் வந்தாள் என்று அங்கே சின்ன ராசாவிடம் கேட்டேன். அவன் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்.

“எல்லாம் காசுக்குத்தான் சேர், அவங்களுக்கு புருஷன் தேவையில்லையாம் ஆனால் அவனுடையபணம் வேணுமாம். ஆனந்தனரை ச. பி. எவ் (ஊழியர் சேமலாப நிதி) எடுக்க வந்திருக்கா” சின்னராசாவைப் போலவே எனக்கும் எரிச்சலாகத்தான் இருந்தது. (முற்றும்) (யாவும் கற்பனை).

8 - தமயந்தி

கரணை எட்டுமணிதான் இருக்கும். விசர் அன்றி வீட்டு வாசலில் நின்றபடி காட்டுக் கத்தலாய்க் கத்துகிறான். அனைத்துவயத ஐம்பதுக்கும் அறுபதுக்கும் இடையில் எதுவாகவும் இருக்கலாம். நல்ல சிவப்பு நிறமான மாதா. மெலிந்த உடலைச் சுற்றியிருந்த சிவப்புச் சேகையை அணிந்து இடுப்பில் சொருகிக்கொண்டு கத்துகிறாள்.

"இது என்னை காணி, என்னை வீடு ஒருத்தனும் உள்ளன வரப்படாது. வந்தால் கால் அடிச்ச முறிப்பன்" அனைக்கற்றியிரு குட்டியம் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நின்று. கூட்டத்தோடு ஒரு வளையம் நின்று என்ன நடக்கிறது என்று பார்த்தேன். கந்தசாமி யன்னை கூட்டத்தின் முன்னணியில் திற்கிறார். அவரது கையில் ஒரு முற்றிய பூவரசங்கம்பு இருந்தது. விசர் அன்றியின் சத்தம்சீப்பி னோள் என்றால் கந்தசாமியார் சுப்பசோனிக்காக இரைந்தார்.

"காலமை படகையை திறந்து போட்டு பின்னாலே போட்டு வாறதுக்கிடையிலே முன்னாளை கிடந்ததை எல்லாம் அள்ளிச் கொண்டு வந்திட்டான்" அவரது கையில் இருந்த பூவரசங்கம்பு அன்றியின் உடலைப் பலதடவைகள் பதம்பார்த்தது. கந்தசாமியார் நல்ல மனிதர் எல்லோருடனும் சிரித்துப் பேசுபவர். விசர் அன்றி பசிக் குது என்று அவரிடம் கேட்டபோதெல்லாம் பாணோ பணிச்சவ வாடிக் கொடுத்திருக்கிறார்.

"மாவம் எப்படி இருந்தேமனுசும் இந்தப் பாழாய்ப்போன கண்டையாலை .. இதுமாதிரி எத்தனைபேர் இப்படி விசர் ஆடித்திரி யுதுகளோ? எங்களுக்கு வரச்கணங்காது வராநெண்டு ஆர்க்கண்டது" கூட்டத்தில் நின்ற ஒருவரின் கவிஞ்சயிமான வார்த்தைகள் இவை. ஒருவேளை கந்தசாமி அண்ணைக்கும் கண்ணு போச்சதோ?

"அடியாளை என்னை அடியாளை எனக்கு ஒருந்நருயில்லை. ஐயோ ஆ -- ஆ அடியாளை" அடிவேகம் தாங்காமல் துடிதுடித் தான், விசர் அன்றி கூடிநின்றவர்களுக்கு இதுவேடிக்கையாக இருந்தது. இன்னொருவர் வேதனை இவர்களுக்கு வேடிக்கை. பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும் என்பார்களே. இங்கே நிற்பவர்கள் எல்லோரும் பேயிலும் மோசமாகி விட்டார்களே, இதுவும்கூட இவர்கள் வாய்ப் பழகிக்கொண்ட இந்தப் போர் கற்றுக் கொடுத்தது தானா? தமயந்தி அன்றி என்ற பெயரில் இருந்த தமயந்தி மறைந்து போகவும் அந்த இடத்தில் விசர் என்ற அடைவந்து சேரவும் காரணமாய் இருந்த பெருமையும் கூட இந்தப் போருக்குத்தான் சேரும்- நமது கந்தரத்தி விலே அழகும் அமைதியும் ஆட்ச்செலுத்திய ஒருகாலம் இருந்தது. அந்தக் காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மாதத்தறைவரை புக்க யிலையும் வெங்காயமும் கொண்டுபோய் விற்பவந்தாரிகள். அரசாங்க உத்தியோகங்களும் பார்த்து வந்தாரிகள். இப்படியும் முகையிலை கட்டிக்

கொண்டு மாத்தறைக்குப் போனவர்தான் கட்டுவன் நாகலிங்கம்.. - இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் கிடைப்பதற்கு முன்னர் அவர் சுதந்திரமாக மாத்தறையில் ஒரு யப்னா ஸ்ரோசைத் திறந்தார். அந்தக் காலத்தில் அனரை இன்னார் என்று தெரியாதவர்கள் அங்கே பார்த்தால் அசல் சிங்களவன் என்றுதான் சொல்லுவார்கள் - நாகலிங்கம் முதலாளிக்கு ஒரு மகன் கதிர்காமன். அவனுக்குப் படிப்பு ஒடவில்லை. எனவே நாகலிங்கத்தார் மகனைக் கடையில் கூப்பிட்டு வைத்துக்கொண்டார். கதிர்காமன் புஞ்சிமுதலாளி கதிர் ஆனான். ஊரில் இருந்தபோதே கட்டுக்கடங்காமல் இருந்தவன் கதிர். இப்போது கல்லாப்பெட்டிக்கு மேல் இருக்கும்போது சுமமா இப்பாணர்? சிங்களத்துச் சின்னக் குயில்களின் பாட்டுக்களில் மெய்மறந்தான். நாகலிங்கத்தாருக்குத் தெரியாமல் சில இடங்களுக்குச் சென்று வந்தான். சுமமா சொல்லக்கூடாது. கதிரிடம் பெண்களைக்கவரக் கூடிய ஒரு காந்தசக்தி இருக்கத்தான் செய்தது. வியாபாரம் ஒவ்வென்று நடந்தது. அதனால் நாகலிங்கத்தார் மகனின் மன்மதலீலைகளைக் கண்டும் கானாதவர் போல இருந்துவிட்டார். சுமமோடு இருக்கின்ற வரையில் அவன் வரம்புமீறமாட்டான் என்பது அவரது எண்ணம். நோயாளிகயிற்றில் மாட்டைக் கட்டிவைத்திருப்பதாக நினைத்தார்.

தமயந்தி உண்மையிலேயே பேரழகி கான். உச்சிமுதல் பாதம் வரை பிரமன் தேவையான இடங்களில் தாராளமும், தேவையற்ற இடங்களில் கஞ்சத்தனத்தையும் கச்சிதமாகவே காட்டியிருந்தான். தமயந்தி கடைக்கு வரும்போதெல்லாம் கதிரின் கண்கள் எக்ஸ்கதிர் களை அவன் மேனிமுழுவதும் செலுத்தினான். அவன் தனது வேற்படைக்கண்களால் அவன் மார்பைத்துளைத்து, தான் உட்காருவதற்கு இதயத்தில் இடம்தேடினான். கதிரும் தமயந்தியும் சுயம்வரகாண்ட படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள், கதிர் பூசலாசைப்போல தன்மனதில் தமயந்திக்கு கோயில் எழுப்பினான் நாகலிங்கத்தார். கதிருக்குத் தெரியாமல் ஊரில் அலுசரமாகப் பெண்பார்த்தார். மழைநீரை வேண்டுமானால் அணைபோட்டுத் தடுக்கலாம். ஆனால் காட்டாறு கட்டுக்கு அடங்குமா? ஊரிலே பெண்பார்த்துப் பேசிமுடிக்க யாழ்ப்பாணம் வந்தார். நாகலிங்கத்தார். கதிர்காமத்திலே அரோக்ரீரவும் சாதுவும் சங்கமித்தன. நாகலிங்கத்தார் வந்தவண்டி காலதாமதமாகி விட்டது. ஒரேமகனைத் தள்ளிவிடவும் முடியாமல், தட்டிக் கொடுக்கவும் முடியாமல் தத்தளித்தார். பிறகு? பெற்றமனம் பணிந்து விட்டது. ஹுமைக்கேரட்டுக்குக்கீழ் வாழ்ந்த தமயந்தி வசதியான வாழ்க்கையைப் பெற்றுவிட்டாள்.

நமது தலைநகரில் ஐம்பத்தெட்டில் இனக்கலவரம் வெடித்து நாடெங்கும் பரவிபது. யப்னா ஸ்ரோசைக் குண்டர்கள் குறையாடினர். தமயந்தி சிங்களப்பெண்ணாக இருந்தபடியால் நாகலிங்கத்தாரும் கதிரும் உயிர்தப்பினர். மூவரும் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தனர்.

நாகலிங்கத்தாருக்கு வயதாகிவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்திற்குத் தப்பியோடி வந்த லர் கலவரம் அடங்கியபிறகு பழைய இடங்களுக்குப் போய் கொழிவை ஆரம்பித்தனர். ஆனால் நாகலிங்கத்தார் போசலில்லை. மகனையும் போசலில்லை. ஊரிலே ஒரு வியாபாரத்தை மகனுக்குப் போட்டுக்கொடுத்தார்.

தமயங்கி மாதசறையை மரக்கவேண்டியாயிற்று. சிங்களப் பெண்ணை அவள் காள்போக்கில் தமிழ்ப் பெண்ணாவே மாற்றிவிட்டாள். கதிர் அவள் எல்லா வகையிலும் சந்தோசமாகவே வைத்திருந்தான். அவர்களுக்கு மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். வீடு, மனைவி, மக்கள், வியாபாரம் என்ற நான்கு கவலைகளுக்குள் அவர்களது வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

ஐம்பத்தெட்டின் பின்னர் பல கலவரங்கள் நாட்டில் அவ்வப்போது வெடிக்கத்தான் செய்தது. ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் அவற்றின் பாதிப்பு அவ்வளவாக இருக்கவில்லை. வேறு பரிமாணத்தில் அது இங்கு உருவெடுக்கத் தொடங்கியது.

போராளிக் குழுக்களுக்கும் ஆயுதப்போராட்டமும் முனைத்து வளர்ந்தன. ஆயுதக்குழுக்களை அடக்க இராணுவ முகாம்களை அரசு அமைத்தது. சித்தகவாதினமானவனுக்கு உடுக்கடித்துப் பேபோட்டும் முயற்சியில் எப்படி சுகம் கிடைக்கும்?

அரசுகள் மாறின. அரசமைப்புச்சட்டம் மாறியது. ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறை வந்தது. விசித் சார வாக்கெடுப்பு வந்தது. இந்திய இராணுவம் வந்தது. ஒன்றும் பிரயோசனப்படவில்லை. சாதாரண பின்னலாக இருந்த இனப்பிரச்சினை இடியப்பச்சிக்கலாகி விட்டது. இராணுவ நடவடிக்கைகள் தீவிரமடைந்தன. காரைகளும் பலவியும் இணைந்தன. இன்னொருபக்கத்தில் தெல்லிப்பழைச் சந்திவரை இராணுவம் முன்னேறிபது.

முடிவில்லாத இந்த யுத்தம் யாழ்ப்பாண மக்களுக்குப் பறக்கமானதும், அழக்கமானதும் என்று கிவிட்டது.

இப்போது கதிர்காமனின் பிள்ளைகள் வளர்ந்து விட்டார்கள். மூத்தவன் ரூபன் உயர்தர இவரை படித்து விட்டு அப்பாவோடு வியாபாரத்தில் இறங்கிவிட்டான். சாந்தியும், சியாமளாவும் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாகலிங்கத்தாரும் அவரது மனைவியும் சிவலோகம் போய்விட்டார்கள்.

தெல்லிப்பழைக்கு இராணுவம் முன்னேறிக்கொண்டிருந்த நேரம் செல்கள் எல்லாத்திசைகளிலும் கூவிப்பறந்து வெடித்தன. விமானங்கள் வண்ணிலிருந்து குண்டுகளைப் பொழிந்தன. மக்கள்கையில் அகப்பட்டவற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு சிதறி ஒடினார்கள்.

கதிர்காமனும் வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிட்டான். அப்போது அந்த வீட்டு முற்றத்தில் ஒரு செல் விழுந்து வெடித்தது. வீட்டின்

முன்கூரை சரிந்து விழுந்தது. சரிந்த கூரைக்குள் அகப்பட்டு ரூபன் இறந்துபோனான்.

அவன் அம்மா என்று அலறியபடி துடிதுடித்துச் செத்த காட்சியைத் தமயந்தி தன் இரு கண்களாலும் கண்டாள். தாயின் கண்ணெதிரே மகன் மலைபோலச் சாய்ந்து கிடக்கின்றான். கையில் தூக்கிய பொருட்களை எறிந்துவிட்டு எல்லோருமாக ரூபனின் உயிரற்ற உடலைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடினார்கள்.

எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. போகுமிடம் தெரியாமல் கால் போன போக்கில் போனார்கள்.

ஒரு தமிழனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட தமயந்தியால் தன் பிறந்த இடத்தில் வாழமுடியவில்லை. ஒரு தமிழனாகப் பிறந்ததால் கதிருக்கு பிறந்த மண்ணில் வாழ வழியில்லை.

நான்கு ஐந்து மாங்களாய்ப் பல இடங்களில் இருந்து பார்த்தார்கள். எதுவும் சரிபட்டுவரவில்லை. தெய்வாதினமாக ஒரு நாள் அமிர்தலிங்கத்தைச் சந்தித்தான். இவர் கதிரோடு ஒன்றாகப் படித்தவர். நாவற்கு நியில் திருமணம் செய்துகொண்டு அங்கேயே வாழ்ந்து வந்தார். கதிரின் அவங்கோலத்தைக் கண்டு அபிர்தலிங்கம் அவனுக்கு உதவமுன்வந்தார். மகனின் பிரியால் தமயந்தி மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தாள். அமிர்தலிங்கம் அவர்களை நாவற்குழிக்கு கூட்டி வந்தான். நாவற்குழி ஓராவ அமைதியாக இருந்தது. அபிர்தலிங்கத்தின் ஆகாரவும் ஆறுதல் தந்தது. ஒரு குழைவீதி போட்டுக் கொண்டு வறத்தெடங்கிரான். தான் உயில் தமயந்தியும் திரந்தி விட்டாள். சிறிய அளவில் ஒரு அங்காடி வியாபாரம் ஆரம்பித்தான். தமயந்தி ஒரு கையல்மெசின் வைத்துக்கொண்டாள். பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து படிப்பைத் தொடர்ந்தார்கள். ஆனால் விதி என்று ஒன்று இருக்கிறதே. கதிருக்கு மீண்டும் ஒரு அடிவிழுந்தது.

ஒரு நாள் தலைசுற்றி மயக்கம் வருகிற மாநிலிக் கிடக்குது என்று செல்லிக்கொண்டு படுக்கையில் சரிந்தான். பக்கவாதம் வந்து இடது கையையும் காலையும் வாங்கிக்கொண்டது. ஆறு மாதங்கள் கப் படுக்கையில் கிடத்து போராடினான்.

ஒருநாள் படுக்கையில் இருந்து எழும்ப மறுத்து உடலைப் படுக்கையோடு வீட்டுவிட்டு அவன் போய் விட்டான்.

தமயந்தியின் குடும்பம் மூன்றுபேராகச் சுருங்கிவிட்டது. ஆனால் அதனுடைய பாரம் அதிகரித்து விட்டது. முள்ளந்தண்டை வளைத்துத் தன்னால் முடிந்தவரை தாங்கிக்கொண்டாள்.

சாந்திக்கு எப்படியோ ஒரு காதலன் கிடைத்து விட்டான். வீட்டிலே உள்ள கறித்திரத்தை இவனால் தாங்க முடியவில்லை. ஏதோ ஒரு கடையில் சம்பளத் தற்கு நின்று அந்தக் காதலனோடு ஓடி விட்டான்.

தமயந்தி வாழ்க்கையில் எதுவிதமான பிடிப்பும் இல்லாமல் ஏதோ வாழ்கிறாள் என்ற அளவில் காலத்தைக் கடத்திவந்தாள். கமயந்தியோடு இன்னும் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பவள் கடைசிகள் சியாமளாதான். தாயின் நடவடிக்கைகள் சிலவேளைகளில் எரிச்சலாக இருக்கும். அம்மாவை எப்படிக்கடைசி மட்டும் வைத்துப்பார்க்கப் போகிறேனோ என்று தனக்குள் அலுத்துக் கொண்டாள்.

நாட்டைப் பாதுகாக்க யுத்தம் செய்தவர்கள் இப்போது போய் விட்டார்கள். அடுத்து வந்தவர்கள் சமாதானத்திற்காக யுத்தம் செய்கிறோம் என்றார்கள். இப்போதும் துப்பாக்கிகளும் பிரங்கிகளும் முன்புபோலத்தான் வெடிக்கின்றன. இப்போது மீண்டும் ஒரு பாரிய ராணுவ நடவடிக்கை தொடங்கி விட்டது. வலிகாமம் முழுவதும் ராணுவத்திடம் வந்து சேர்ந்தது.

ஊழிக்காலத்தில் சமுத்திரநீர் நிலத்தை விழுங்குமாம். அது மக்கட் சமுத்திரமாகத் தென்மராட்சியையும், வடமராட்சியையும் வலிகாமத்திலிருந்து வந்து விழுங்கிக்கொண்டது. இல்லங்கள், மணர்திட்டிகள், பனைவளவுகள், பாடசாலைகள், கோவில்கள் ... எங்கும் மக்கள் ... மக்கள் ... மக்கள்.

கிட்ட இருந்தால் முட்டப்பகையும் வரும். ஒட்ட உறவும் வரும். தமயந்தியிடமும் சிலவேளைத்து சேர்ந்தனர். அகனால் ஒரு புது உறவு பூத்தது. சியாமளாவிற்கு சீதனப்பிரச்சினை இல்லாமல் ஒரு மாப்பிள்ளை கிடைத்து விட்டான்.

இப்போது மீண்டும் இந்த மக்கட்கூட்டம் பரபரப்படைந்தது. இராணுவம் இந்தப் பக்கமாகவும் முன்னேறத் தொடங்கியது. எல்லோரும் வன்னிக்கு ஒடத் தொடங்கினார்கள். சியாமளா தனது புதிய கணவனோடு தாயையும் கூட்டிக்கொண்டு வள்ளம் ஏறு வதற்கு கிளர்விக்கு ஓடினாள். மக்கள் கூட்டத்தின் முண்டியடிப்பிற்கு தமயந்தியால் ஈடுகொடுக்கமுடியவில்லை. இளசுகள் இருவரும் வள்ளம் ஏறிவிட்டார்கள். தனியாக நின்று தமயந்தி உலித்தாள். தமயந்திக்குக் கடைசியாக இருந்த உறவும் போய்விட்டது.

ஒரு கணப்பொழுதுதான் அவளது தடுமாற்றம் நீடித்தது. பிறகு? அவள் தன்னை மறந்தாள். இந்த உலகை மறந்தாள். எல்லையற்ற அண்டவெளியில் உருண்டு கொண்டிருக்கும் கிரங்குளாடு அவளும் சேர்ந்துகொண்டு அந்தரத்தில் நின்றாள்.

அங்கேயிருந்து கீழே முண்டியடித்துக் கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்தாள். ஒரு பெரிய வயல்வெளியின் ஒரு முனையிலே புறநெடுக்கும். எறும்புக்கூட்டமாக இந்த மக்கள் கூட்டம் தெரிந்தது. அவள் சிரித்தாள். வாய் விட்டுச் சிரித்தாள். மக்கள் வெள்ளமும் கிளரலிக் கடலும் சேர்ந்து போட்ட இடைச்சலுக்கு மேலாக அவளது சிரிப்பு அந்த இடமெல்லாம் எதிரொலித்தது.

எல்லாவற்றையும் துறந்த தமயந்தி பரிநிர்வாணம் அடைந்து விட்டாள். அங்கிருந்து ஒரே மூச்சாக நடந்து நாவற்குழிக்கு வந்து விட்டாள். இப்போது இராணுவமும் இங்கு வந்து விட்டது.

பல வீடுகள் காலியாகக் கிடந்தன. அகில் ஒன்றில் விசர் அன்ரி ஓடி புருந்தான். ஆம் விசர் அன்ரி. தமயந்தியின் தீட்சாநாமம் அதுகான். எந்தநேரமும் எந்த இடத்திலும் புந்துவிடுவாள். அகப் பட்டகை அள்ளிக் கொண்டு வந்து விடுவாள். எங்காக? அவளுக்குத் தெரியாது. வேறு எவருக்கும் தெரியாது. அப்படி அள்ளி வந்ததாற் தான் இப்போது அடிவாங்கி அலறுகிறாள். இன்றோடு அவள் இந்த வேலையை விட்டு விடப் போகிறாளா? நாளைக்கு வேறு எங்காவது எதையாவது தூக்கிக் கொண்டு வந்து விடத்தான் போகிறாள்.

அவள் ஒரு பைத்தியக்காரி என்று எல்லோரும் நினைக்கிறார்கள். அவள் பரிநிர்வாணம் அடைந்து விட்டாள் என்பது எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்? எங்கள் மண்ணில் துப்பாக்கிகள் தூக்காமல் இருக்கும் வரையில் தமயந்திகள் பரிநிர்வாணம் அடைந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

முற்றும்

யசவும் கற்பனை

1 - அவன் ஒரு பைத்தியக்காரன்

மாசி மாதம் பனிக்காலம் வழக்கம்போல் இல்லாமல் இந்த முறை பொழுதுபட்டதுமே குளிரத்தொடங்கியது. பெவார்ணமி கடந்து ஐந்து ஆறு நாட்கள் போய்விட்ட முன்னிருட்டு நேரம் சங்கிலி போட்டு பூட்டிவிட்டு படலைத் தட்டியை இறுக்கமாகக் கட்டிவிட்டு தண்ணையில் தயாராகப் போடப்பட்டிருந்த பாயில் வந்து உட்கார்ந்தார் பொன்னையர்

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் அவருக்குக் கழுத்தை நீட்டிய குற்றத்திற்காக இன்றுவரை வடித்துக்கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் செல்லம்மா, அந்தச் சிறிய வீட்டின் உள்ளே எங்காவது மடங்கிக் கிடந்து விடுவாள் “நோம் என்ன இருக்குமப்பா?” செல்லம்மாவிடம் பொன்னையர் கேட்டார் “ஒன்பது மணிக்கு மேலை இருக்கும்” என்று ஒரு குறிய்பில் சொல்லி முடித்தாள்.

பென்னையர் தலைமாட்டில் கிடந்த புகையிலையை எடுத்து ஒரு காப்பிலையைக் கிழித்தார். படுப்பதற்கு முன்னால் ஒரு புகை ஊதினால் குளிருக்குக் கொஞ்சம் இதமாக இருக்கும். அடுக்கிலையை உன்னைத்துச் சுருட்டை சுற்றி எடுத்து வாயில் வைத்தார் எரிந்து கொண்டிருந்த கைவிளக்கில் சுருட்டை மூட்டி ஒரு தரம் உள்ளே இழுத்துப் புகையை ஊதினார். எழுபது வயதுக்கு கிட்டிவிட்ட அவருக்கு இந்தச் சுருட்டுத்தான் இப்போது இரவுத்துணையாக இருக்கிறது.

“பொன்னப்பானேய் பொன்னப்பா -”

யாரோ தட்டிக்கு வெளியிலை நின்று அவசரமாகக் கூப்பிட்டார்கள் அது துரையனின் குரல்போல இருந்தது.

“ஆரது துரையனே, என்னப்பா இந்த நேரத்திலை வந்திருக்கிறாய்?”

பென்னையர் சுருட்டை வாயிலிருந்து எடுத்தபடியே கேட்டார். உள்ளே படுத்துக் கிடந்த கிழவிக்கும் இது கேட்டது. “என்னண்டு கேளுங்கோ அப்பா” என்றாள் அவள்.

தனக்கொரு ஆம்பிளைப்பிள்ளை இல்லையே என்று கிழவிக்கு எப்பொழுதும் ஒருகுறை இருக்கத்தான் செய்தது. துரையன் அவர்களுக்கு தூரத்து சொந்தக்காரன்தான். அவர்கள் வீட்டிற்கு இரண்டு வீடு தள்ளி இருக்கும் சுப்பம் மாவின் ஒரே மகன். வயது இருபத்தைந்து மட்டில் இருக்கும். நல்ல வாட்ட சாட்டமான சிவலை ஆம்பினை. அவனுக்கு வச்சிரத் தேகத்தை கொடுத்த ஆண்டவன் வீவேகத்தை கொடுக்க மறந்துவிட்டான்.

துரையனும் சின்னம்மாவோடு விருப்பத்துடன் பழகுவான். அவனுடைய வெள்ளை உள்ளத்தில் இருந்து வரும் வார்த்தைகள் மழலையாக வெளியே கொட்டும. கெத்திக் கெத்தி கொன்னை தட்டிப் பேசுவான். அது கிழவியின் காதுகளில் குழலிசையாகப் படும். அவன் அடிக்கடி வருவதில்லை. எப்போதாவது வந்து சுருட்டுக்குக் கொஞ்சம் புகையிலை கேட்பான். ஆனால் இப்படி நேரங்கெட்ட நேரத்தில் வருவதில்லை.

மீண்டும் துரையன் கூப்பிட்டான். பென்னையர் சுருட்டு அணைந்து விடாமல் வாயில் வைத்து பக்கு பக்கு

வென்று இழுதபடியே தலையணியின் கீழ்வைத்த படலைத் திறப்பை தடவி எடுத்தார். காவலாக அவரது தலை மாட்டில் உறங்கும் ஒரு மூன்று முளநீளமான பொல்லை யும் எடுத்துக்கொண்டு படலைக்கு நடந்தார். படலைத் தட்டியைத் திறக்கும்போது ஏற்பட்ட சலசலப்பில் இவ்வளவு நேரமும் முற்றத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த வீமன் தனது கடமையில் தவறிவிட்டதை உணர்ந்து தனது எஜமானனைச் சமாளிக்கும் வகையில் தனது கர்னகருரமான வாத்தியத்தை இழுத்தபடியே பொன்னையரின் பக்கத்தில் வந்துநின்றது. துரையன் “உதைப்புடியனை பொன்னப்பா” என்று கூச்சலிட்டான். நீயும் சேர்ந்து நாயோடை குலைக்காதே என்ற பொன்னையர் வார்த்தையை முடிப்பதற்கிடையில் கையில் இருந்த பொல்லால் வீமனுக்கு ஒரு தீட்டுத் தீட்டி விட்டார். அது குய்யோமுறையோ என்று குளறிக்கொண்டு இருட்டில் ஓடி மறைந்தது.

பொன்னையர் துரையனைக் கூட்டிக்கொண்டு உள்ளே வந்தார். இருவரும் திண்ணையில் வந்து அமர்ந்தார்கள். அவன் புகையிலைக்குத்தான் வந்திருக்கிறான் என்ற நினைப்பிலை புகையிலையை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினார். “எனக்குப் பசிக்குதெனை எண்ணுறன். நீ பெரியிலையை நீட்டுகிறாய்” என்று தான் வந்த விசயத்தை அறிவித்தான் துரையன்.

ஒரு இளந்தாரிப் பிள்ளை இப்படி வெட்கமில்லாமல் பசிக்குது என்று கேட்பது பொன்னையருக்கு இதயத்தை நெருடியது. இன்னமும் இவனுக்கு புத்திவளரவில்லையே என்று உள்ளூர வேதனை உண்டானது. அவர் கருணையோடு அவனைப் பார்த்தார். அவனது முகத்தில் எந்த உணர்வுகளையும் அவரால் படிக்க முடியவில்லை. அனுடைய வயதில் அவர் அந்தக் கிராமத்தில் எவ்வளவு அட்டகாசமாக இருந்தார் என்பது அவருக்கு நன்றாகவே ஞாபகம் இருக்கிறது.

பசிக்குதெனை என்ற வார்த்தையை நினைவாற் பண்ணிக்கொண்டிருந்த அந்த இருபது வயதுக் குழந்தையைப் பார்க்க அவருக்கு பரிதாபமாய் இருந்தது. சின்னம் மாலைக் கூப்பிட்டு விசயத்தைச் சொன்னார். பானையை

விட்டு பிரியாமல் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த சோற்றுக்குச் சின்னம்மா தண்ணீர் ஊத்தி வைத்திருந்தாள். அதைப்பிழிந்து மின்சட்டிக்குள் பிரட்டி எடுத்து வந்தாள். துரையன் வளக் வளக்கென்று நாய் விழுங்குவதுபோல விழுங்கி முடித்தான்.

சின்னம்மாவும் புகையிலை பதிதுவாள். மூவரும் அங்கே கிணுகிணுத்துக்கொண்டிருந்த நுளம்பு எல்லாம் ஒடி ஹையும் அளவுக்கு புகையை ஊதித் தள்ளினார்கள். இடையில் துரையன் வீட்டுச் சமாச்சாரங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

சுப்பம்மா இரண்டுமூன்று நாட்களாக வருத்தமாய் கிடக்கிறாள். சமையல் சாப்பாடு ஏதுமில்லை. தனுமர் வீட்டுப் பழஞ்சோற்றோடை பகல்பொழுது பேர்ய்முடியும். இண்டு நாள் கழித்து இன்றைக்கு கிடைத்த காசில் ஒரு போத்தல் மட்டும் குடித்தான். மிச்சக் காசில் சுப்பம் மாவுக்கு றஸ்க் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறாள். அவளுடைய வருத்தத்திற்கு மருந்து மாயும் எதுவும் கிடையாது. நாலு வீடு தள்ளி இருப்பவள் வருத்தத்தில் கிடக்கிறாள். அவன் ஏழை. நாதியற்றவன் ஒரு அசட்டு மகனின் தாய். இதுதான் அவளது தகுதிகள். பிறகு யார் அவளை திரும்பிப் பார்க்கப் போகிறார்கள்? எல்லாரும் பாச இருக்கிற இடமெண்டால் பறந்துபோய் ஒட்டிக்கொள்ளுவினம்.

ஒரு ஆட்காடிக் குருவியொன்று அவலக்குரல் எழுப்பியபடி அந்த அகாலத்தில் கூரைக்கு மேலாகப் பறந்தது. “இந்தச் சனியன் இரவிலை மனிசரை பயப்படுத்துது என்று சினந்தான் சின்னம்மா. நாளைக்கு ஒருக்காப்போய் துரையன்னை தாயைப் பார்க்கவேணும் என்று தீர்மானம் எடுத்ததோடு அவர்களுடைய கருட்டுக்களும் கரிந்து கட்டையாகிப் போயின. துரையனைக்கூட்டிக் கொண்டு போய் வெளியே விட்டுட்டு தட்டியை மீண்டும் சாத்தி ஆமைப் பூட்டை பூட்டினார் பொன்னையர். திரும்பி வந்து கைவிளக்கை அணைத்த பிறகு படுத்துக் கொண்டார்.

அடுத்த நாள் காலை குந்தில் இருந்தபடி குடான தேத்தண்ணியை ஊதி ஊதி உர் உர் என்று உறிஞ்சிக் கொண்டு இருக்கிறார் பொன்னையர். “ஆச்சி ஆச்சி” என்று

கத்தியபடி துரையன் ஓடி வந்தான். கிழவிக்கு கடுமையாக் கிப் போட்டுது போனை என்று நினைத்துக் கொண்டு “ஆச் சிக்கு என்னடா மோனை” என்று கேட்டார். அவனுக்கு என்னவென்று சொல்லத் தெரிபவில்லை. அவனது நிலை மையைப் புரிந்துகொண்டு சின்னம்மாவைக் கூப்பிட் டார்.

“ஒருக்காப் போய் சுப்பம்மாவுக்கு என்னண்டு பாத் துக் கொண்டு வருப்படி சின்னம்மாவை ஏனினார். துரையன் பிண்டொடர சின்னம்மா எட்டி நடந்தாள்.

கொட்டிலுக்குள் புகுந்து சுப்பம்மாவின் பக்கத்தில் நாரியை வளைத்துக் குந்தினாள் சின்னம்மா. அவளது பெயரைச் சொல்லிக் குரல் காட்டிப்பார்த்தாள். ஒரு சைவையும் காணவில்லை. கிழவிக்கு சந்தேகம் தொட்டது. சுப்பம்மாவின் உடலில் கையை வைத்தாள் அது விறைத் துப்போய் சில்லென்று குளிர்ந்தது ராத்திரியே சுப்பம்மா போய்ச் சேர்ந்துவிட்டாள் அவர்கள் கதைத்துக்கொண்டிருந்த போது அட்டை ட்டிக் குருவி கத்திக்கொண்டு பறந்தது அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

வாசலில் நின்ற துரையனைப் பார்த்தாள். அவன் மெளனமாகக் கிழவி என்ன செய்கிறான் என்று பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். “உன்னை ஆச்சி போட்டாளடா” என்று சொல்லி ஒப்பாரி வைத்தாள் சின்னம்மா. அயலில் உள்ளவர்கள் கூடி சுப்பம்மாவைக் கொண்டுபோய் ஒரு பீடி சாம்பலாக்கி விட்டு வந்தார்கள்.

இப்போது துரையன் தறுமர் வீட்டிலேயே கொத்தடிமை ஆகி விட்டான் அவனால் அங்கிருந்து விலகி வாழவே முடியாது. பழஞ் சோத்துக்கும் கள்ளுக்கும் நாள் முழுவதும் உழைக்க துரையனைப்போல ஒரு மடையன் தறுமருக்கு கிடைக்க மாட்டான்.

இரண்டு வருடம் ஆக மேச்சல் இல்லாமல் வீட்டுக் கூரை பொத்தலும் பீத்தலுமாய் காட்சித்தது. ஆனாலும் துரையன் இராப்படுக்கைக்கு அங்கேதான் வருகிறான் கிழவி வளர்த்த ஒரு கடுவன் குட்டி இப்போது வளர்ந்த நாயாகி விட்டது. யகலெல்லாம் சோத்துக்கு ஊர் முழக்கப்

போராடி வீட்டு இரவில் அந்தக் கொட்டில் வாசலில் வந்து சுருண்டு படுத்துக் கொள்ளும். கிழவி தனது வலது குறைந்த பிள்ளைக்கு விட்டுச் சென்ற சொத்து அந்தக் கொட்டில் வீடும் இந்த நாய்க்குட்டியும் தான். ஒன்று அசையாத் சொத்து. மற்றது அசையும் சொத்து.

தறுமர் பேச்சில் எவ்வளவு தாராளமாக இருப்பாரோ அவ்வளவுக்கும் சற்று மேலாகவே பணவியத்தில் கறாராக இருப்பார். அவர் ஏராளமான நிலபுலன்களுக்கு சொந்தக் காரன் ஆக இருக்கிறார். ஆண்டவன் அவருக்கு ஒரேயொரு பெண்ணை மட்டும் கொடுத்திருந்தான்.

தறுமரின் மகள் சுமதி எல்லா நலன்களும் நிறைந்த பெண்ணாக இருந்தாள். துரையனுடைய அப்பாவித்தனத்தைக் கண்ட அவளுக்கு அவன் மீது ஒரு அனுதாபம் உண்டானது. பழையதை உண்டு வந்த துரையனுக்கு இப்போது சமைத்த உணவுகள் பரிமாறப்பட்டன. நல்ல உடுப்புக்கள்கிடைத்தன. அவனது வெள்ளைக்கதைகளை அக்கறை யோடு கேட்பாள்.

துரையனுக்கு இது வரையில் அவனது உணர்வுகளுக்கு புலப்படாமல் இருந்த ஏதோவொன்று இப்போது தலைப் பட்டது. அது என்னவென்று சொல்ல அவனிடம் வார்த்தைகள் இல்லை. ஆனால் அந்த ஏதோ ஒன்று அவனைப் போட்டு அலைத்தது. உடம்பெல்லாம் தீயாகிச்சுட்டது. இரவில் கண்ணை உறங்க விடாமல் இமைகளை நெருடியது.

புறோக்கர் செல்லத்துரை தறுமரின் வீட்டுக்கு அடிக் கடி வந்து போனார். தறுமர் வீட்டில் இப்ப திடீரென விறகு கொத்தும் வேலை, மில்லுக்கு சென்று நெல்லுக்குத்தி வரும்வேலை, கிடுகு கொண்டுவந்து பறிக்கும்வேலை — இப்படி வழக்கத்தில் இல்லாத வேலைகள் செய்யவேண்டியிருந்தது. இடையிடையே கார்களும் வந்து போகின்றன.

துரையனுக்கு இப்போது கொஞ்சம் சிந்திக்கக் கூடிய அழ்வு தோன்றியிருக்கிறது. அவன் இப்போது சுமதி பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்கி இருந்தான். ஆவ்வளவுபெரிய அளவில் ஏன் அடுக்குகள் செய்கிறார்கள்? என்பதை அவனது உள்ளம் வினாவாக எழுப்பியது. அவனது வாழ்க்கையில் அவ

னாகச் சிந்தித்தது. அவனது உள்ளத்தில் எழுப்பப்பட்ட முதற்கேள்வி இதுதான். பதிலுக்காக அவனது உள்ளம் அலைந்தது.

விடைபுரியவும் ஆரம்பித்து விட்டது. சுப்பம்மாவின் பிரிவின்போது கூட இவ்வளவு வேதனையை அனுபவிக்க வில்லை. இப்போது அவனது இதயத்தில் கூரிய கத்தியின் முனை கீறியது போல் இருக்கிறது. இன்பமும் துன்பமும் அவனை இதுவரை பாதிக்கவில்லை.

அன்று துரையனுக்கு சாப்பாடு கொடுத்தாள் சுமதி அவன் அமைதியாக சாப்பிட்டு முடித்தான். வழமையான குழைவும் நெளிவும் இன்று அவனிடம் இல்லை. சாப்பாடு முடிந்து புறப்பட்ட அவனை இருக்கச் சொல்லி விட்டு உள்ளே போனான். ஒரு பச்சை நோட்டை எடுத்து வந்து அவனிடம் நீட்டினாள்.

துரையனது கேள்விக்கு விடை கிடைத்து விட்டது அவனுக்கு திடீர் என்று சன்னிவந்துவிட்டதா? உடல்முழுவதும் நடுங்கியது அந்தப்பணம் எவ்வளவு என்று கூட அறிய மாட்டான். அவன் கண்களிலிருந்து பொலபொல வென்று உதிர்ந்த கண்ணீர் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வரும் கோடை மழைபோல் கொட்டியது. வாயடைத்துப் போய் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தபடி நின்றான். இன்றைக்குத்தான் முதல் முறையாக அவனை அவன் இப்படிப் பார்க்கிறான். அவனது இதயம் அவள்காட்டிய பரிவுக்கு அடிமைப் பட்டு இருந்தது அவனது இளமை இந்தப் பரிவை காதல் என்று தப்புக்கணக்கு போட்டுவிட்டது.

அவனுடைய கண் றுக்கு ஓர் யிரம் சுமதிகள் தெரிந்தார்கள். வானத்திலும், அவனைச் சுற்றி, திரும்பிய திசைகள் தோறும் சுமதிகள் எல்லோரும் அவனைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரிக்கிறார்கள். கை கொட்டிச் சிரிக்கிறார்கள். அவனுக்குத் தலை வெடித்து ஆயிரம் சுக்கல்களாகப் பறப்பது போல இருந்தது. பிரமை பிடித்தவன் போல் நிற்கிறான் அம்பிகையின் முன்னின்று பக்தியால் உருகும் அடியவனைப் போல நிற்கிறான். அவனைப் பார்க்க சுமதிக்குபாவமாக இருந்தது. தனக்கு இனியார் சோறுதரப்போகிறார்கள் என்று அவன் கலங்குகிறான் போலும் என்பது சுமதியின் சிந்தனை.

அவன் சோற்றுக்காக அழவில்லை, அவளது இதயத்துக்காக அழுகிறான் என்பதை எப்படி அவளால் அறிய முடியும்? காசை அவன் வாங்காமல் நிற்கவே அவள் பேசத் தொடங்கினாள்.

சரிசரி காசு இஞ்சையே கிடக்கட்டும் ஐயாவிடம் கொடுக்கிறன். உனக்குத் தேவையான நேரம்கேள் அவர் தருவார். இது ஆறுதல் வார்த்தைகள் என அவள் நினைத்தாள். அவளுக்கு உள்ளே வேலை இருந்தது அவள்போய் விட்டாள். ஒரு கூலி ஆளுக்கு எசமானிகாட்டும் பரிவு இவ்வளவுதான். அவள் போன திசையையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் அவன் உள்ளேபோய் மறைந்து விட்டான். ஏதோ ஒருவிதமான வெறி அவனுள்ளே பிறந்தது. உடல் முழுவதும் உள்ள இரத்தநாளங்கள் புடைத்தன. உடல் முழுவதும் வெறிகொண்டகுருதி வேகமாக ஓடியது. அவன் வேகமாகப் புறப்பட்டான்.

அந்த இரண்டு நாட்களும் துரையன் தறுமர் வீட்டுப் பக்கமேவரவில்லை. கல்யாணப் பரபரப்பில் யாரும் அதைப் பற்றிச் சிந்திக்க வில்லை. தாலி கட்டி முடிந்து மாப்பிள்ளையையும் பெண்ணையும் ஏற்றிக் கொண்டு கார் அந்த வீதியால் போகிறது. அதன் பின்னால் நான்கைந்து கார்கள், ஒரு பஸ் நிறைந்த ஆட்களுடன் கல்யாண ஊர்வலம் துரையனின் ஓட்டைக் குடிசையைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

இரண்டு நாட்களாக எங்கேயும் போகாமல் அந்தக் குடிசை வாசலிலேயே படுத்துக் கிடக்கும் சுப்பம்மா வளர்த்த நாய் எழுந்து இந்த ஊர்வலத்தைப் பார்த்துக் குலைக்கிறது பின்னர் கொட்டிலின் உள்ளே ஓடிச் சென்று எதையோ பார்த்து ஊளையிடுகிறது. அது அது இரண்டு நாட்களாக முகட்டு வளையில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் துரையனின் உயிரற்ற உடல். சுப்பம்மா பெற்ற பிள்ளையின் உயிரற்ற உடலைக் காத்தபடி அவள் வளர்த்த நாய் அதோ அந்த வாசலில் படுத்திருக்கிறது. நன்றியை காட்டும் உரிமையுடன் நாய் வாசலில் கிடக்கிறது. காதலிக்கும் உரிமை கூட மறுக்கப்பட்ட ஏழை பிணமாகத் தொங்குகிறான். அவன் ஒரு பைத்தியக்காரன்.

(யாவும் கற்பனை)

(முற்றும்)

10 - கடன்

(உங்களுக்கு ஊழ் அதாவது விதியில் நம்பிக்கை இருக்கிறதா? இறந்தவர்களின் உயிர்கள் அதாவது பிதிர்களில் நம்பிக்கை இருக்கிறதா? இனிக்கதை தொடர்கிறது. படித்து விட்டுப்பதில் சொல்லுங்கள்)

மாதங்கள் மளமளவென்று போகின்றன. ஆறு மாதம் படுக்கையிலே கிடந்ததனால் உடல் எங்கும் படுக்கைப் புண் போட்டு விட்டது. அவரைத் தொட்டுத் துடைப்பதற்குக் கூட இயலவில்லை.

இந்த நேரத்தில் மட்டக்களப்பில் இருந்து மூத்தவன் வந்து சேர்ந்தான். அவன் பருவமடைந்த பிறகு பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகாமல் வீட்டிலே இருந்து எல்லா வேலைகளையும் பொறுப்போடு செய்தவன் என்பதால், ஐயாவுக்கு அவன் மீது அதிக பாசம் உண்டு. இவ்வளவு நாளும் உலர்ந்து போயிருந்த ஐயாவின் கண்கள் மூத்தவளைக் கண்டதும் ஊற்றெடுத்தன. இவ்வளவும் கண்ணீரும் ஒட்டிப் போன அந்த உடலில் எங்கிருந்து ஊறி வந்ததோ? மூத்தவனும் அழுது தீர்த்தான்.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் சென்றன. இதற்கிடையில் யாழ்ப்பாணத்தை. பிடிப்பதற்கான போர் தொடங்கி விட்டது. படிப்படியாக இராணுவம் முன்னேறி வந்தது. அச்சவேலையைக் கடந்து புத்தாருக்கு வந்து விட்டார்கள். எங்கும் ஒரே பதட்டம். அடுத்து என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்ற பயம்.

“ஐயா இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இப்படியே கிடந்து உத்தரிக்கப் போகிறார்?

ஐயா மெனன உலகத்தில் எதைப்பற்றியும் கவலையற்றுக் கிடக்கிறார். இப்போது இரண்டு நாட்களாக சில வேளைகளில் மூச்சு விடும் போது கறார், கறார் என்று பெரிதாகச் சத்தம் வரும். இடையிடையே போத்தலை தண்ணீருள் அமிழ்த்தும் போது லப்லப் பென்று கேட்பது போலச்சத்தம் வரும். கொஞ்ச நேரத்தில் எல்லாம் சரியாகி விடும். ஒவ்வொரு முறை இப்படி வரும் போது இது தான் கடைசி யென்று எல்லோரும் நினைப்பார்கள். பிறகு சூழ் கொட்டிக் கொள்வார்கள்.

அச்சவேலிப் பக்கமாகச் சத்தம் கேட்கும் போதெல்லாம் கிளாவியில் படகுச்சேவை நிற்பதற்குள் மட்டக்களப்புக்கு கிளம்பி விட வேண்டும் என்று மூத்தவன் அங்கலாய்ப்பான். அவ்வளவும் அனுபவித்து விட்டார்.

“இன்னும் ஏன் கிடந்து எல்லாற்றை வயித்தெரிச்சலையும் வாங்கிக் கட்டுகிறார்? பெத்தபிள்ளை எனக்கே சீ எண்டு போச்சது. இவ்வளவு நாளா வைச்சப்பாக்கிற அம்மாவுக்கு எப்படி இருக்கும்” மூத்தவன் வாய் விட்டுப் புலம்பினான்.

என்களது ஊரிலை ஒரு குருக்கள் இருக்கிறார். நடுத்தர வயது வேத மந்திரங்களை நன்கு பயின்றவர். அத்தோடு சித்த வைத்தியமும் தெரிந்தவர். இப்போதெல்லாம் எங்கள் கிராமத்தில் அவருடைய வைத்திய சேவை இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் பயன்பட்டு வந்தது ஏமஞ்சாமத்தில் அவதிப்படுபவர்கள் மறுநாள் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகும் வரை தசக்காட்டுவதற்கு மருந்து வாங்க அவரிடம் ஓடுவார்கள். பாயில் வீழுந்து கிடந்து பரலோகக்கதவைத் தட்டுபவர்களுக்கு அந்தக் கதவுதிறக்கும் வரை அவர் வைத்தியம் பார்ப்பார். இதனால் அவர் எங்கள் ஊரில் அரைப் பரியாரி ஆகிக் கொண்டிருந்தார். குருக்களைக் கூட்டி வந்து காட்டிப் பார்க்கலாம் என்று எல்லோரும் முடிவு செய்தார்கள்.

பெற்றதசப்பன் என்ற யாசம் ஒரு புறமிருந்தது. ஆனால், அவரின் மரணப் போரட்டத்துக்கு இன்னும் கை கொடுக்க யாராலும் முடியாது என்றாகி விட்டது. எல்லோரும் அலுத்துக் களைத்து விட்டார்கள் குருக்களைக் கூட்டி வந்தாயிற்று. எல்லோருடைய முறைப் பாடுகளையும் கவனமாகக் கேட்டார். கை நாடியையும் பிடித்துப் பார்த்தார். இரண்டு நிமிசங்கள் வரை மௌனமாக இருந்தார்.

“இதெல்லாம் பிதிர்க்கோளாறு. இப்பத்தைய காலத்தில் இதுகளைச் சொன்னால் விசரன் எண்டு சிரிப்பினம்”

“ஐயா சொல்லுறதையும் கேட்கத்தானே வேணும். அனுபவம் இல்லாமலே சொல்லுறார்.”

“தம்பி சொல்லுறது சரிதான். இப்ப விஞ்ஞானம் கூடிக் போச்சது. அதாவை ஒருதரும் இதுகளை நம்புறதில்லை. அந்தப் காலத்திலை எங்கடே பெரியவர்கள் இந்த உயிரைப் பற்றி எத்தனையோ விசயங்களைச் சொல்லி வச்சிருக்கினம். அதைப் பற்றிக் கதைக்கிறவனுக்கு இப்பத்தையில் ஆக்கள் விசரப்பட்டம் கட்டிப் போடுவினம்”

குருக்கள் ஏதோ ஒன்றைப் பற்றிச் சொல்லுவதற்குத்தான் முக்காய்ப்பு போடுகிறார் என்று விளங்கியது. ஐயாவை நல்லாய் பார்த்த பிறகுதான் குருக்கள் பிதிரைப்பற்றிப் பேசுறார். அப்ப பிதிருக்கும் ஐயாவுக்கும் ஏதோ சம்மந்தம் இருக்குதெண்டு குருக்கள் கண்டு பிடிச்சிட்டார் போல கிடக்குது.

இனி மடை வைக்க வேணும். கழிப்புக் கழிக்க வேணும் என்று துவங்கப் போகிறாஸ்போல குருக்களைக் கூப்பிட்ட நேரம் பேசாமல் இருந்திருக்கலாம் என்று நினைத்தேன். குருக்கள் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“பிள்ளையன் தாய் தேப்பனுக்கு, கணவன் மனைவிக்கு என்று செத்தாப் பிறகு செய்ய வேண்டிய சில கடன்கள் இருக்குது. அதுதான் பிதிர்க்கடன் என்று சொல்லுறவை. துவசம், மாளையம்

செய்யிறது. ஆடிப்பிறப்பு, விளக்கீடு, தைப்பூசம் இப்படியான நாட்களிலை படையல் வைக்கிற தெண்டு சில பல விசயங்களை நாங்கள் செய்யவேணும். இதுகளைச் செய்யாமல் சிலபல பேர் விட்டிருக்கினம்” என்று சொல்லி நிறுத்தினார் குருக்கள்.

சுற்றி இருந்தவர்களின் முகங்களை ஒவ்வொருவராக மேய்ந்த அவரது கண்கள் அம்மாவின் முகத்தில் குத்திட்டு நின்றன. அந்தப் பார்வையின் பொருளை உணர்ந்தவள் போல அம்மா சொன்னாள்.

“நான் இந்த வீட்டுக்கு வந்ததினை இருந்து உந்த மனிசன்ரை பட்டிக்கு அவிச்சுப்போட்டதும், பிள்ளையளைப் பெத்துக்கொட்டினதும் தான் மிச்சம்.” அம்மா தன்னுடைய அந்தாதியை ஆரம்பித்து விட்டாள் என்றதுமே முத்தவன் உசாராகி விட்டான்.

“உந்தக் கதையெல்லாம் ஆர் கேட்டது. குருக்கள் ஐயா கேட்டதுக்கு மறுமொழியைச் சொல்லணை..”

“நீ ஏன் துள்ளறாய்? நான் சொல்லுவன் தானே..”

அம்மா முறாய்த்தாள். குருக்கள் குறுக்கே புகுந்து சமாளித்தார். அம்மா பல விசயங்களைச் சொல்லி முடித்தாள். ஆனால் எதுவும் குருக்கள் ஐயாவிற்குத் திருப்திப் படவில்லை. அவர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராக என்னைக் கூப்பிட்டார். நான் இரண்டடி முன்னால் வைத்துக் குருக்களுக்கு நெருக்கமாக நின்றேன். அவர் எனது முதுகில் இரண்டு தட்டினார்.

“தம்பி, நீதான் கொய்யாவை அமைதியாக அனுப்பி வைக்க வேணும்., என்று ஆரம்பித்தார் குருக்கள். எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. மற்றவர்களும் போசாமல் இருந்தது எனது ரூழ்ப்பத்தை அதிகரித்தது குருக்கள் தொடர்ந்தார்

“கொய்யாவுக்கு ஒரு குடுக்கு மதி இருக்குது. அதைக் குடுத்தாப் பிறகுதான் அவர் நிம்மதியாகப் போக முடியும்” இதைக் கேட்டதும் அம்மாவும் முத்தவனும் மீண்டும் ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் காசுக்குடுக்குமதியோ என்று அங்கலாய்த்தார்கள். ஆனால் குருக்கள் விசயத்தைச் சொன்னபோது எல்லோரும் ஏமாந்து போனார்கள். உப்பிடியும் ஒரு கடன் இருக்குமோ என்று நம்பமுடியாமல் இருந்தது.

அம்மா இரண்டாம் தாரமாகத்தான் ஐயாவிற்கு வாழ்க்கைப் பட்டு எங்களைப் பெற்றாள். அதற்கு முன்னர் ஒரு பெண்ணை மணந்து இரண்டு பிள்ளைகளையும் பெற்றார். ஆனால் அந்த மூவரும் இறந்து போனார்கள். மருத்துவ வசதிகள் இல்லாத அந்நகரத்தில் இது சாதாரண விசயம் தான். இதன் பிறகு மறுமணம் செய்து கொண்டதால் அந்தப் பிதிர்களுக்கு பிணடம் வைத்து சாந்தி செய்யாமல் விட்டு விட்டார். ஐயாவின் தகப்பனார் வேளைக்கே போய் விட்டார். ஐயா அப்போது சிறுவனாக இருந்தால் தகப்பனாரின் துவசம். மாளையமும் கொடுக்கவில்லை.

ஹகு தாயார் காலமனரை. இப்படியாக பல பிதிர்க்கடன்
களைச் செலுத்தாமல் இருந்து விட்டார். இப்போது இவருடைய
இறுதிப் பொழுதில் தமது கடன்களுக்காக அவர்கள் வந்து நிற்கி
றார்கள். இவரே கடன்காரராக இருக்கும் போது இவரது ஆத்மா
வையும் தங்களோடு சேர்த்துக் கொண்டு அவதிப்பட அந்தப்
பிதிர்கள் விரும்பவில்லைப் போலும். அதுதான் இவருடைய உயிர்
உடலை விட்டுப் போக முடியாமல் தத்தளிக்கிறது. எங்கள் குடும்
பத்தில் மூத்த ஆண் வாரிசு நான் தான். ஐயாவுக்குப் பிதிர்க்கடன்
செய்ய வேண்டியவனும் நான் தான். அதனால் அவருக்காக அவரு
டைய கடனையும் நானே தான் தீர்க்க வேண்டும் என்பது குருக்க
ளின் கட்டளை.

அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை காலையில் தலையில் தண்ணீரை
இறைத்து நன்றாகத் தோய்ந்து கொண்டேன். பூசை அறையில்
வந்து அன்று பகல் முழுவதும். நோன்பிருப்பதற்குச் சங்கல் பித்துக்
கொண்டேன். அடுப்படிப்பக்கம் எட்டிக் கூடப்பார்க்கவில்லை. அங்கே
தடல் புடலாகப் பத்துக்கறிகளோடு சமையல் நடந்து கொண்டிருந்
தது. நான் முடிந்த வரை எனது சிந்தனைகளை வேறு பக்கங்களுக்
குத்திசை திருப்பினேன்.

இப்போது மத்தியானம் ஆகி விட்டது. அம்மா கஞ்சித்
தெளிவை ஐயாவுக்கு புகட்டினாள். அது இடையில் உள்ளே போகாமல்
நின்றது. எல்லோரும் பயந்து விட்டார்கள். சிறிது நேரத்தின் பின்
னர் தொண்டைக்குள் இறங்கியது. ஒருபடியாக ஆறு மணிவரை
நேரத்தை உருட்டி விட்டேன் முகத்தைக் கழுவித் திருநீறு சாத்தித்
கொண்டேன். மூத்தவன் ஒருதட்டத்தின்மேல் இலை பேசட்டு அதி
லே சோறு கறிகளைப் படைத்து எடுத்து வந்தான். கற்பூரம். தீப்
பெட்டி என்பவற்றோடு ஒருஇளநீரும் கத்தியும் எடுத்துக் கொண்டேன்

எங்கள் வீட்டிற்கு கெற்குப் பக்கமாக உள்ள வயல் வெளியில்
இறங்கி கொஞ்சத்தூரம் இருவரும் மௌனமாக நடந்தோம். அது
ஐப்பசி மாதம். நெற்பயிர்கள் நிமிர்ந்து வளர்ச்சிருந்தன வரம்பு
மட்ட வயல்வெளி எங்கும் வெள்ளம் நிறைந்திருந்தது. துவளைகளின்
சங்கீதம் அபஸ்வரமாக காதுகளைக் குடைந்தது நன்றாக இருட்டி
இருந்தது ஒரு குறுக்கு வரம்பில் திரும்பி இருவரும் நின்றோம்.
கற்பூரத்தைக் கொளுத்தினேன். படையல் சோற்றை வாங்கினேன்
எரிந்து கொண்டிருந்த கற்பூரத்திற்கு முன்னால் இலையோடு படை
யலை எடுத்துவைத்தேன். இளநீரை மூன்றுமுறை கொத்தி படை
யலுக்குப் பக்கத்தில் வைத்தேன். ஐயாவுக்காக நான் தரும் இந்தப்
படையலை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி சொல்லி விட்டுத் திரும்பிப் பா
ராமல் வந்த வழியே வீட்டுக்கு தடத்தேன்.

மூத்தவன் எனக்கு முன்னால் நடந்தான். இருவரும் வீட்டுக்கு
வந்தோம். ஒரு மண் சிட்டியில் நெய் நிறைத்து திரியிட்டுத் தயாராக
வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த நெய் விளக்கை கையில் எடுத்துக்

கொண்டேன். பக்கத்தில் உள்ள பிள்ளையார் கோயிலுக்கு இருவரும் போனோம். அதுசிறிய கோயில் பலிபீடமண்டபம் திறந்தபடி தானிருக்கும். பலிபீடத்தின் முன்னால் நெய் விளக்கை வைத்து திபத்தை ஏற்றினேன். கோயிலை மூன்று முறைவலம் வந்தேன். திபத்தின் முன்னால் நின்றபோது கண்கள் கலங்கின. ஐயாவின் உயிரை எடுத்து விடு என்று பிள்ளையாரிடம் வேண்டுகல் செய்யும் துர்ப்பாக்கிய சாலியான மகன் அழத்தானே வேண்டும். அழுது கொண்டு அந்த இடத்தில் மரம்போல நின்றேன்.

உள்ளம் நடுங்கியது. உசடுகள் துடித்தன பட்டினி கிடந்ததால் உடல் வேறு தளர்ந்து போயிருந்தது. தலை சுற்றுவது போல இருந்தது. நின்ற இடத்தில் அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டேன். அந்த நேரத்தில் எங்கும் ஒரே அமைதி. இந்த அமைதியினாலே மெல்லிய விசம்பல் சத்தம் கேட்டது. என்னைப் பார்த்து மூத்தவளும் அழுகிறாள் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய ஐயாவின் ஆவிபிரிந்து விடப்போகிறது. சுற்றத்தார் உடலை சுட்டுவிடப் போகிறார்கள். எத்தனையோ எண்ணங்கள் நெஞ்சில் நிழலாடிக் கொண்டிருந்தன.

நான் உலகப் பிரக்ஞை அற்றுச் சடமாகி விட்டேன். மூத்தவள் முதுகில் ஆகரவாகத் தட்டினாள் அவள் எதுவும் பேசவில்லை. கையில் பிடித்து என்னை நிமிர்த்தினாள். இனிப் போகலாம் என்று சொல்கிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். வீட்டுக்கு நுது இரண்டு வாய் சாப்பிட்டு நோன்பை முடித்துக் கொள்ளலாம் என்று உட்கார்ந்தேன். சாப்பாடு செல்லவில்லை. மனம் என்னவோ போல் இருந்து. இருந்தாலும் ஒரு பெரிய கடமையைச் செய்துமுடித்ததாகச் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டேன். இவ்வளவும் முடிய எட்டு மணிக்கு மேலாகி விட்டது.

மூத்தவள் ஐயாவிற்குப் பால் புகட்ட எடுத்துக் கொண்டு போனாள். அவளுக்கு மனம் குழம்பித் தானிருந்தது ஒன்பது மணியாகியது. எல்லோரும் அங்கங்கே சரிந்து நாரியை நிமிர்த்திக் கொண்டார்கள். ஐயா மூக்க விடும் சத்தம் கொஞ்சம் பலமாகி வருவது போல இருந்தது. மற்றவர்களும் இதை கவனித்திருக்க வேண்டும். அம்மாதான் முதலில் சொன்னாள்.

“கொய்யாவின்ரை சத்தம் எனக்குப் பயமாய்க் கிடக்குது என்னண்டு பாருங்கோ” எல்லோரும் எழுமபி வீட்டார்கள். கொஞ்சத்தூரத்தில் மாமாவின் வீடு இருக்கிறது. எங்களுக்கு இப்படி ஏதாவது அவதி அந்தரத்துக்கு அங்கேதான் உதவிக்கு ஒடுவோம். கும்பி ஓடிப்போய் மாமாவையும் மாமியையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்தான்.

இவ்வளவு காலமும் அசைவற்றுக் கிடந்தவர் காலால் இரண்டுதரம் படுக்கையில் உலுத்தார். மூச்சுவிடுவதற்கு திக்குமுக காடுவது போல இலுந்தது. பெரிய மரம் ஒன்றை அரிவது போல அவர் மூச்சுவிடும் சத்தம் கேட்டது. அம்மாவும் மூத்தவளும் தலை

யில் அடித்துக் கொண்டு அழுதார்கள். நான் அப்படியே உறைந்து போனேன். இன்னும் தம்பி வரவில்லை. மூச்சுக்கு இடையில் விக்கல் எடுப்பது போலக் கேட்டது, இப்போது எனக்கு பிள்ளையாருக்கு முன்னால் ஏற்றிலைக்கப்பட்ட நெய்விளக்கு மனத்திரையில் தெரிந்தது அந்தத் தீபச்சுடர் படிப்படியாக குறைந்து கொண்டு வந்தது. ஐயா மூச்சு விடுவது கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. திடீரென்று அந்தத் தீபச்சுடர் பிரகாசித்து மேலே எழும்புவது போல இருந்தது. பெரிதாக ஒரு விக்கல் சத்தம். கொடர்ந்து கால்களை உதைப்பது போலக் கேட்டது. மச்சாள் என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு மாயி ஓடி வந்தாள். அம்மாவும் மூத்தவளும் என்றை ஐயா என்று கத்தினார்கள் என் காதுகளில் அவர்கள் அலறும் சத்தத்தை தவிர வேறு சத்தம் எதுவும் கேட்கவில்லை.

முற்றும்

(பாவும் கற்பனை)

11 - முற்றத்து வேப்பமரம்

செய்யுள்

பொன்னையர் வீட்டு பரந்தாமனின் மேனியைப் போல ஒரு பச்சை மாமலை இருக்கிறது. நாற்பது வருடங்களுக்கு மேலாகவே அந்த வேப்பமரம் அங்கே நிற்கிறது. வைகாசி மாதத்துச் சோழகக் காற்று ஒரு முறை உன்னி ஊதி ஓய்ந்த போது அந்த மரமும் ஒரு முறைதனது பாரிய தலையை அசைத்து விட்டு நினை கொள்கிறது காலை எட்டு மணியிருக்கும். விளக்குமாறும் கையுடாக வேப்பம் சருகை மெல்ல மெல்லத் தட்டுவதும் பின்னர் தமது உடலை நிறுத்தி விளக்கு மாற்றுத் தடியில் தாங்கிக் கொண்டு நிற்பதுமாக அந்தக் காலைப் பொழுதைக் கழிக்கிறார் பொன்னையர்.

வயது எழுபதைத் தாண்டி விட்டது அந்தக் காலத்துப் பழஞ்சோற்றிலும், ஓடியற்பட்டிலும் வளர்ந்த உடம்பு. இளமையில் இறுகி இரும்பு போலிருந்த தேகம். இப்போது தொய்ந்து தொளதொளத்து விட்டது. விளக்கு மாற்றுக்கு முண்டு கொடுத்தபடி நின்ற அவரைப் படலைப் பக்கமாக வந்த “அப்பு அப்பு” என்ற வார்த்தைகள் அந்தப் பக்கமாக திரும்ப வைத்து விட்டன. இது அவருக்கு பழக்கப் பட்டகுரல். இரத்தோட்டம் குறைந்து செயற்திறனும்

குன்றிய அவரது மூளை கொஞ்ச நேரம் கடுமையாக உழைத்து அந்தக் குரலுக்குரியவன் சின்னராசா என்று கண்டு பிடித்தது.

பொன்னையருக்கு ஆம்பினைப் பிள்ளையள் இல்லை. இரண்டு பெண்களை மட்டும் பெற்று வளர்த்து விட்டு சின்னம்மா, அதுதான் பொன்னையரின் மனைவி சிவலோகம் போய் விட்டாள். மூத்தவளுக்கு வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை கிடைத்தது. புருசனோடு குடித்தனம் பண்ணு வதற்கு போய் விட்டாள். பொன்னையரின் இரண்டாவது பெண் மரகதத்திற்கு உத்தியோக மாப்பிள்ளை கிடைத்தது.

உத்தியோக மாப்பிள்ளை வந்தாலும் வந்தார். மரகதம் தலை கீழாக மாறிவிட்டாள் காலுக்குச் செருப்பு போடாமல் முற்றத்து மண்ணையே மிதிக்க அஞ்சினாள். தனது கணவனின் உத்தியோகத்தால் தன்னுடைய அந்தஸ்து சமூகத்தில் உயர்ந்து விட்டதாக அவள் எண்ணினாள். அதனால் உயர்ந்து விட்டதனது அந்தஸ்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே என்ற தவிப்பும் கூடவேயிருந்தது.

வயதாகி விட்ட பொன்னையரை கால் கட்டுப் போட்டு வீட்டிலேயே இருக்கச் செய்து விட்டாள் எந்தத் தோட்டமும் வயலும் அவளை வளர்த்ததோ அவற்றை குத்தகைக்கு விட்டுவிட்டாள் அவருடைய கனிந்த வாழ்வின் கடைசி அத்தியாயம் இப்படித்தான் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. மனிதன் மீண்டு மொருமுறை குழந்தை யாகிறான் அப் போது அவன் தனது பிள்ளைகளிடமே மாட்டிக்கொள் கிறான்.

இப்போது சின்னராசாவும் அவனோடு கூடவந்தவ னும் ஆளுக்கொரு கேடாரியை தோளில் சாய்த்தபடி பொன்னையரின் முன்னால் நிற்கின்றனர். முதுமையால் கொஞ்சம் டிம் ஆகிப்போன கண்களால் இருவரையும் ஏற இறங்கப் பார்க்கிறார். அந்த இருவரும் அவருக்கு யம தூதுவர் போல தோன்றினார்கள். அவர் இன்னும் வாய் திறக்கவில்லை மீண்டும் சின்னராசாவே பேசினான். “என்ன பொன்னையாப்பு தெரியேல்லையே? அது நான்தான் சின்ன ராசா. மரகதம் அக்கா வரச்சொன்னவ, அதுதான் வந்த னான்.” இப்போது பொன்னையரிடம் இருந்து சில வார்த்

தைகள் வந்து விழுந்தன. 'விறகு ஏதும் கொத்தப் பேசுறியளோ? கேடடாரியோடை வந்திருக்கிறியள். 'இல்லை யணை, உந்த வேம்பைத் தறிக்கட்டாம். என்று சாதாரண மாகவே சொன்னான் சின்னராசா.

சுப்பர்சொனிக் போட்ட குண்டு வெடித்தது போல அந்த வார்த்தைகள் கிழவரின் காதுகளில் நுழைந்தன. அவரது ஊக்கமிழந்த உணர்ச்சி நரம்புகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஏறி உடல் முழுவதும் பவனி வந்தன. அவரது இதயம் தன்னால் முடிந்தவரை வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. பொன்னையரின் உடல் நடுங்கியது தலைசுற்றியது. விழுந்து விடாமல் இருப்பதற்காக விளக்கு மாற்றுத்தடியை தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டார். மற்றவர்களைப் பொறுத்தவரை அது வெறும் மரமாக இருக்கலாம். ஆனால் பொன்னையரை பொறுத்த வரையில் அந்த வேப்பமரத்திற்கு எத்தனையோ பரிமாணங்களுண்டு. முகியோர் இல்லத்திற்கு இன்னும் அனுப்பி வைக்காத குறையாக வீட்டின் ஒரு முலையில் வேண்டாத ஒரு பொருளாகக் கிடக்கும் பொன்னையருக்கு உறவுக்கூறனாக இருக்கிறது.

அவருடைய மனம் சங்ஸலப்படும் போது அவருக்குப் பேச்சுத்துணையாக இருந்து அமைதி அளிக்கும் நல்ல நண்பன் அவரிடமிருந்து எதையும் எதிர்பார்க்காமல் தனது நிழலைப் பரப்பி அவரது முதிர்ந்த உடலுக்கு இதமான அரவணைப்புக் கொடுக்கும் தாய். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவரது மறைந்த மனைவியின் நினைவுகளைத் தனது ஒவ்வோர் உறுப்புக்களிலும் சுமந்து கொண்டிருக்கும் ஒப்பற்ற நினைவுப் பெட்டகம்.

இற்றைக்கு சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் அவர் அந்த வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளையாக வந்தார் செல்லத்தின் பெற்றோருக்கு அவள்தான் ஒரேயொரு பிள்ளை. தகப்பன் நேரத்தோடு உலகவாழ்வை முடித்துக் கொண்டு போய்ச் சேர்ந்து விட்டார். பொன்னையரின் மணவாழ்க்கைக்கு அந்த வீட்டில் ஒரு விதமான இடையூறும் இருக்கவில்லை. செல்லத்தின் தாய் எங்காவது ஒரு முலையில் சுருண்டு படுத்து விடுவாள்.

வயலுக் கென்றாலும் சரி. தோட்டத்துக்கு என்றாலும் சரி அதிகாலையிலேயே ஆதவன் கடலில் நீராடி தன்

னைகுங்குமக் குளம்பால் அலங்கரித்து அழகு காட்டும் முன்னரே வேலைக்குப் போய் விடுவார். ஒன்பது மணிக்கு மேல் தன் கரங்களில் கதிரவன் கொள்ளிக் கட்டைகளை எடுத்து விடுவான். அதற்கு மேல் ஆற்றாமல் ஓடி வந்த வேப்ப மரத்திலே முதுசைச் சாய்ந்துக் கொண்டு கண்களை மூடி தவம் இயற்றிக் கொண்டிருப்பார்.

எத்தனையோ அடியவர்கள் நீண்ட தவமிருந்தும் ஆண்டவன் தரிசனம் கிடைக்காமல் போய் விடுகிறது. ஆனால் இவரின் தவத்திற்கு உடனே அம்பிகை காட்சி கொடுத்து விடுவான். தயிர் விட்டுப் பிசைந்த பழஞ்சோற்றுக் குழையல் சட்டி ஒரு கையிலும் தண்ணீர் செம்பு மறுகை யிலுமாக அவரது அம்பிகை காட்சி கொடுப்பாள். அவளது கையால் தனது கையைக் கழுவிவிட வேண்டும் என்பதற்காக அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பார் பொன்னையர்.

ஒவ்வொரு நாள் பார்க்கும் பொழுதும் அவளது பொலிவு ஒவ்வொரு விதமாக ஜால வித்தை காட்டி அவரை ஆட்கொண்டு விடும். அவரது காய்ப்பேறிய முரட்டுக் கரங்களை அவளது மென்மையான கரங்கள் பற்றும் போது அவர் அடைகிற ஆனந்தத்தை எப்படி சொல்ல முடியும்? சில வேளைகளில் அவளது கைகளைப் பிடித்திழுத்துக் கிருஸ்ண லீலைகள் புரிய ஆரம்பித்து விடுவார். அது அவளுக்கு பிடிக்காதது போல பொய்க் கோபம் காட்டுவாள். அந்தச் சூரிய காந்தி முகத்தில் படரும் ஊடலும் நாணமும் கண்டு தமக்குத் தெரிந்த காதல் பாட்டுகளைப்பாடி அவளை சிரிக்க வைத்திருக்கிறாள்.

அத்தனை சேட்டைகளுக்கும் பிறகு அவள் சோற்றுத் திரளைகளை உருட்டி உருட்டி அவர் கரங்களில் பேசுவாள். அவர் மளமளவென்று அவற்றை உள்ளே தள்ளுவார். நிலாக் காலங்களில் மரத்தடி கோல் பேசாக மாறிவரும். பால் நிலவில் குளித்தபடி நிலாச்சோறு உண்பதில்தான் எத்தனை ஆனந்தம் அவர்களுக்கு சில வேளைகளில் தமக்கு ஊட்டி விடச் சொல்லி முரண்டு பிடிப்பார். இவர்களில் காதல் விளையாட்டைப் பார்த்து நிலாப் பெண்ணுக்குக் கூட சில வேளைகளில் நாணம் வந்து விடும். அவள் தனது முகில் ஆடையை இழுத்து முகத்தை மறைத்துக் கொள்வதுமுண்டு.

இப்படியாக அவரது இனிய வாழ்க்கைப் பக்கங்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன அவை அனைத்தையும் இந்த முற்றத்து வேப்பமரம் பதிவு செய்து வைத்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட மரத்தைத் தறிப்பதற்கு அவரது மகள் ஆட்களை வரவழைத்திருக்கிறாள். அந்த மரத்தை அழிப்பதற்கு கங்கனம் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் மகள்கூட அதனடியில் மண் விளையாடி படுத்துறங்கி வளர்ந்தவள் தான் அதற்காக வாவது கொஞ்சம் நன்றியுணர்வு இருக்க வேண்டாமோ?

இந்த மண்ணில் நன்றியுணர்வு செத்து விட்டதா? ஒரு வேளை இந்த வேப்பமரமும் முதுமைப் பருவத்தை அடைந்து விட்டதா? அந்த மரத்தை அவர் கண் முன்னே வெட்டி வீழ்த்தப் போகிறார்கள். இதைப் பார்த்துக் கொண்டு அவர் வாயில்லாப் பூச்சியாக தடுக்கத்திராணியற்று நிற்கிராரே. இது காலத்தின் கோலமா? அல்லது தலை விதியா? இல்லை எல்லாம் வெறும் நாகரீக மோசத்தால் வந்த வினை.

நாகரீகமாக நாலு பூதங்கள் வைத்து வளர்க்க முடியாமல் இந்தக் கிழட்டு வேப்பமரம் முற்றம் முழுவதையும் அக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கிறது. வகை வகையான குறோட்டன்கள், எவர்கிறின்கள், அகலமான இலைகளைப் பரப்பும் சட்டித் தாவரங்கள், வில்லிகள், கள்ளிகள் -- இப்படியெல்லாம் இருந்தாலே வீட்டில் நாகரீகமான மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அர்த்தம். இவற்றின் நடுவே ஒரு அல்சேசன் நாயும் கட்டி விட்டால் எவ்வளவு விஷேசம், சும்மா நின்று குப்பையைக் கொட்டுகிற இந்த மரத்தால் யாருக்கு என்ன லாபம்?

ஆரம்பத்தில் மரத்தை வெட்டுவது பற்றிக்கதை எழுந்த போது கிழவர் எதிர்ப்புக்குரல் எழுப்பத்தான் செய்தார். மாரித்தவனாகளின் கத்தலுக்கிடையே நுளம்பின் நொய்ந்து போனசத்தம் எப்படிக்கேட்கும்? இப்போது வெட்டுவதற்கு ஆளும் வந்தாயிற்று கிழவர் தலையை நிமிர்த்தி சின்னராசாவைப் பார்த்தார். அவருடைய கண்கள் அவனைப் போகச் சொல்லி மன்றாடின. ஆனால் இந்த பரிபாசையைப் புரிந்து கொள்ளும் அளவிற்கு சின்னராசா விடம் பக்குவமில்லை. அவனுடைய குறியெல்லாம் வேலை

முடிந்து போகும் போது கிடைக்கும் ரூபா நேசட்டுக்களில் தான் "உவரோடை நிண்டால் இண்டு முழுக்க நிக்க வேண்டியதுதான். வா, மரகதம் அக்காவைப் பாத்துக் கொண்டு வருவம்" என்று கூடவந்தவனையும் கூட்டிக் கொண்டு வளவுப்பக்கமாகப் போனான் சின்னராசா.

பொன்னையரால் நிற்க முடியவில்லை. விளக்கு மாற்றை கீழே போட்டு விட்டு அப்படியே நிலத்தில் குந்தி விட்டார். மேலே அண்ணாந்து பார்த்தார். வானத்தில் அலைந்து கொண்டிருந்த மேகக் கூட்டங்கள் ஒன்றாக அணிவகுத்து நின்றன. சோழகக் காற்று மீண்டும் ஒருமுறை பலமாக வீச அந்த வேப்பமரம் உடல் சிலிர்த்து ஒரு ஆட்டம் ஆடி ஓய்கிறது. பிஞ்சு பிடிக்காமல் காய்ந்து போன கொஞ்சப் பூக்களும், பழுத்த இலைகளும் பொன்னையர் மீது புஸ்பாஞ்சலி செய்கிறது. அந்த மரகத மாமலையையே பார்த்தபடி மரக்கட்டை போல உட்கார்ந்திருக்கிறார் அவரது உள்ளத்தில் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் மரம சாய்ந்து விடப்போகும் அந்தக்கொடிய காட்சிகள் படமாய் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

எல்லாமே கனவுதான். பொன்னையரின் இத்தனைவயது வாழ்க்கை அதுவும் வெறும் கனவுதான். அந்தக் கனவுக்கு ஒரு பதிவேடு எதற்கு? அந்தப் பதிவேட்டிற்காக அவர் ஏன் இப்படி அங்கலாய்க்க வேண்டும்? உள்ளம் துடிக்க வேண்டும்? அர்த்தமற்ற சிந்தனைகள் அர்த்தமற்ற வாழ்க்கை. இரண்டு பேராகச் சென்றவர்கள் மரகதத்தையும் கூட்டிக் கொண்டு மூன்று பேராக வருகிறார்கள். "உதென்ன மரத்துக்கு கீழை இருந்து கொண்டு காலமை இவ்வளவு நேரமும் என்ன வரம் வேண்டுறியள்? வரம் வாங்கினது போதும். எழுப்பி இஞ்சாலை வாருங்கோ சின்னராசா வேம்பைத் தறிக்கப் போறான்" என்று மரகதம் சொன்ன வார்த்தைகள் கிழவரை உடுக்கிட வைத்தன.

கையை நிலத்தில் ஊன்றியபடி தமது வயதான உடலை மெல்ல மெல்ல உயர்த்த முயல்கிறார். மெதுவாக எழுந்து ஒவ்வொன்றாக அடிகளை எண்ணி வைத்தார். சின்னராசாவும் அவனது கூட்டாளியும் தோளில் சாய்க்கப் பட்ட கோடாரிகளுடன் பொன்னையருக்கு எதிராக வேப்ப

மரத்தை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். மரகதம் தான் நின்ற இடத்திலேயே தனியாக நின்றான். கிழவர் மெல்ல மெல்ல தள்ளாடிக் கொண்டு வருவதைப் பார்க்க அவளுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது.

“நிண்டு அரக்கமல் கெதியா வாருங்கோ. மரத்தையெல்லே தறிக்கப் போறாங்கள். வயது போனால் சொல்லுறதும் விளங்கிறேல்லை” என்று தனது எரிச்சலை அவர் மீது கொட்டித் தீர்த்தான் ஒரு படியாக கொஞ்சத் தூரம் நடந்து வசந் படிக்கட்டுவரை வந்து விட்டார் பொன்னையர். சின்னராசாவும் மற்றவனும் இப்போது மரத்தின் அடியில் போய் நின்றார்கள். மரத்தடியில் நின்று சின்னராசாவும் கூட்டாளியும் சாரங்களை வரிந்து கட்டியவாறு கோடாரிகளை எடுத்துக் கொண்டு மரத்தின் எதிர் எதிராக நின்று நிலையெடுத்துக் கொண்டார்கள். படிக்கட்டை நெருங்கிய பொன்னையர் இரண்டே எட்டில் வீட்டுக்குள் போயிருப்பார். படியில் ஏற மனமில்லாமல் தூக்கிய காலைக் கீழே வைத்தார். அந்த வேப்பமரம் சாய்வதற்கு முன் ஒரு தடவை கடைசியாகப் பார்த்து விடுவோம் என்று அவரது மனத்தில் தோன்றியது. மெதுவாக தான் நடந்து வந்த பக்கமாக தன் உடலை திருப்பி நோக்கினார்.

அவர் நோக்கிய அந்தக் கணமும், சின்னராசா ஒங்கிய கோடாரியை மரத்துக்கு வீசிய அந்தக் கணமும் ஒரே கணமாய் இருந்தது. கோடாரி மரத்தின் மீது விழும் கூட்சியை காணுகின்ற சக்தி அவரது கண்களுக்கில்லை போலும் கண்கள் தாமாகவே மூடிக் கொண்டன. “ஐயோ அம்மா” என்று அவலக்குரல் வெளிப்பட்டு அந்த முற்றம் முழுவதும் எதிரொலித்தது அடுத்த நொடி கிழவர் தடாஸ் என விழுந்து விட்டார். கிழவர் மீண்டும் எழுந்திருக்கவே யில்லை ஜினி எல்லாரும் கூடி ஒப்பாரி சொல்வார்கள்.

ஒப்புக்குச் சொல்லப்படுவது தானே ஒப்பாரி. இனி நடக்கப் போவதெல்லாம் வெறும் ஒப்பனைகள் தான். பொன்னையா என்ற ஒரு மனிதனின் கதை முடிந்து விட்டது முற்றத்து வேப்பமரம் இன்னும் நிற்கிறது.

(முற்றும்)

(யாவும் கற்பனை)

12 - கும்மம்நாக் குழல்

சுருதிமுதலியவை

திருவிழா முடிந்து கூட்டம் கலைந்த கோயில் போல் அந்த வீடு வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது. இந்த அமைதியில் முற்றும் ஹந்தவன் போல அடுப்படிக்குந்தில் இருந்த படியே எதையோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மோகன். அவனுடைய தலைமுடி கலைந்திருந்தது. சேட் கூடப் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. திடீரென்று அவனையு மறியாமல் சிரித்து விடுகிறான். அந்தச் சிரிப்பு நீடிக்கவில்லை. சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் அவனது விழியோரங் களில் நீர் கட்டிவிடுகின்றது. கண்களிலிருந்து பெருகிய நீர் அவனது சாரத்தை நனைக்கின்றது. அங்கே அடுப்படித் திண்ணையில் ஓர் ஆட்டுக்கல் கிடக்கிறது. மற்றவர்களின் கண்ணுக்கு வேண்டுமானால் அதுவெறும் ஆட்டுக்கல்லாக இருக்கலாம். ஆனால் அது தாஜ்மகரலில் உள்ள ஒரு அழகிய சுவைக் கல்தூண் போல மோகனுக்குப் படுகின்றது.

வழக்கம் போன்று இன்றைக்கும் கூடையில் ஆபீசுக் குப் போனான். அவனால் கதிரையிலிருந்து வேலையைக் கவனிக்க முடியவில்லை. பேசாமல் லீவை எழுதி வைத்து விட்டு வந்துவிட்டான். மைவிளியைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு அந்த வீட்டுக்கு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் வந்திருந்தான். அவனுக்குத் தாய் இல்லை, அப்பா கிளி நொச்சியில் விவசாயம் செய்து கொண்டிருக்கும் அவரது அண்ணனோடு போய் விட்டார். இளம் குயில்கள் இரண்டும் அந்தக் கூட்டில் வாழ ஆரம்பித்த காலம் அது மைவிளி இயல்பாகவே அழகானவள்தான். ஆனால் மோகனுக்குப் பிடித்ததெல்லாம் அவளது குணச்சித்திரம் தான். அந்தச் சித்திரத்தில்தான் எத்தனை எத்தனை வண்ணக் கலைகள்.

பிள்ளை போலச் சினுங்குவாள் அடம் பிடிப்பாள். திடீர் என்று ஒரு சோக்கிரட்டீசாகவோ ரூசோ ஆகவோ மாறித்தத்துவம் சொல்வாள். முரட்டுத்தனமாகக் காளியா கவும் மாறலாம். சாந்த சொகுபியாகவும் இருப்பாள். எந்த நேரத்தில் எப்படி இருப்பாள் என்பதை நவீன கொம்பியூட் டரில் கூடச் சரியாகக் கணிக்க முடியாது.

அந்த வீடு முழுவதும் தன்னுடைய முத்திரையைப் பதித்து விட்டு இந்த உலகையே விட்டுப் போய் விட்டாள் மைவிழி அவனுக்கு இந்த முப்பது நாட்கள் மிக நீண்ட காலமாகவே தோன்றின. அவளது நினைவுகள் ஊட்டும் இல்லாவிட்டால் அவன் என்னவாகி இருப்பான் என்று கற்பனையில் கூடப் பசுர்க்க முடியவில்லை. இப்போது அவளது உணர்வலைகள் உரோஞ்சி விட்டுக் கொண்டு அந்த ஆட்டுக் கல்லுக்கிடக்கிறது அப்போது கல்யாணம் முடிந்து புதுமாப்பிள்ளையாகி இருந்தான் ஆபீசில் கழியும் நேரம் முழுவதும் அவனுக்கு அவப்பொழுதாகவே இருந்தது. முன்பின் அவ்வளவு அறிமுகம் கூடஇல்லை அவள் மனைவி என்ற பதவிக்கு வந்து பத்து நாள் கூட ஆகவில்லை. அவள் மீது பித்துப் பிடித்தது போல் ஆகிவிட்டான் அவன் தன்னை மறந்து தன் நாடம் கெட்டு தலைவியே கதியென்ற அளவுக்குப் போய்விட்டான்.

உன்றைக்கு நல்லுர்க்கந்தனுக்கு பத்தாம் திருவிழா. இன்றைக்கு மஞ்சம் பார்க்கப் போவமே மைவிழி கேட்டு முடிப்பதற்குள் துள்ளிக்குதித்தான் மோகன்.

“ஓ. கே நாலுமணிக்கு ரெடியாக இரும். நான் வந்த உடனை போவம்” என்று ஆர்வத்தோடு சொன்னான் இன்றைக்குத்தான் முதன் முதலாக மைவிழியை வெளியில் கூட்டிப் போகப் போகிறான். புதுப்பொண்டாட்டி. புது மோகம்.

நாலுமணிக்கு சொன்னபடி மோகன் வந்து விட்டான் ஆனால் மைவிழி இன்னும் வெளிக்கிடவில்லை. “என்ன மைவிழி கோயிலுக்குப் போக வேணும் என்று சொன்னீர். ஒரு ஆயத்தத்தையும் காணன். ஏன் பிளாணை மாத்திப் போட்டீரோ” கேட்டான் மோகன் “அதில்லை, நீங்கள் என்னண்டு வரப் பேசறியன்? ஜின்சா இல்லாட்டி வேட்டி யா? அதுக்கு தக்க மாதிரித் தான் நான் வெளிக்கிடுவன்” பதில் சொன்னாள் மைவிழி மோகனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

அவளிற்கு எது பிடிக்கும் என்று கேட்டான். அவள் வேட்டிதான் பிடிக்கும் என்றாள். ஒருபடியாக வேட்டியை கட்டி முடித்தான். வேட்டியோடு நடத்திய பேராட்டத் தின் தீவிரத்தால் மைவிழி என்ன செய்கின்றாள் என்பதைக்

கவனிக்கவேயில்லை. அவள் தயாராக வந்து நின்ற போது அசந்து போய் விட்டான். கோயிலடிக்கு வந்துசேர ஐந்தரை மணிக்கு மேலாகி விட்டது. மஞ்சம் இழுக்கப்பட்டு போய்க் கொண்டிருந்தது. எங்கும் தலைகளே தெரிந்தன. அவன் மைவிழியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான். பின்னால் அவளைத் தவற விட்டு விடுவேனோ என்ற அச்சம் அவனுக்கு

மஞ்சம் வடக்கு வீதியை நெருங்கி விட்டது. மைவிழி சினுங்கினாள். உள்ளேபோய் அர்ச்சனை செய்யமுடியாது உந்தச் சனத்துக்கை நான் செத்துப் போவன். வாருங்கோ கடையளைப் பாத்துக்கொண்டு வருவம்.” கடைத்தெருப்பக்கம் போய் இரண்டு ஐஸ்கிறீம் சாப்பிட்டு விட்டு இடத்தைக் காலி பண்ண வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டான். கோயிலடியில் நின்ற சனக்கூட்டம் அந்த அளவிற்கு அவனைக் கொண்டு வந்து விட்டது

அவனுடைய பிடியை உதறிக் கொண்டு கவனிலிருந்து வெளியேறிய கல்லாகப் புறப்பட்டு விட்டான். முதலில் இருந்த காப்புக் கடையில் சில பெண்கள் கூடி நின்றனர் அவர்களை யெல்லாம் தள்ளிக் கொண்டு நுழைந்தாள் அவளிற்குப் பின்னால் வீடியோக்கமராவாகத் தொடர்ந்தான். அவளோடு அந்தக் கடைக்காரன் பட்ட பாட்டை நினைக்க அவனுக்கே பரிதாபமாயிருந்தது. கடையியில் வாங்கியது என்னவோ ஒரு சோடிகாப்புத்தான்

ஆனால் கடைக்காரன் அந்தப் பதினைந்து நிமிடங்களில் தனது கடையில் ஸ்ரொக்கையே சரி பார்த்துக் கொண்டான். “காப்பு வாங்கியாச்சு, இனி என்ன வீட்டை போவம்” என்று அளக்குறையாகக் கேட்டான் “பொறுங்கோப்பா, இன்னும் ஏதாவது வாங்குவம்” வீட்டுக்குத் தேவையான ஒரு பொருள் வாங்கலாம் எனச் சொன்னான். இந்த அளவிலேயே அலுத்துப்போன அவன் தன் தலையெழுத்தையே நொந்து கொண்டான். இதுவரை காலமும் கோயிலுக்குப் பக்தியோடு வராததால், “முருகா என்னைத் தண்டித்து விடாதே” என்று முன் முறையாக மனமுருகி வேண்டிக் கொண்டான். காப்புக் கடையால புறப்பட்டவன் அடுத்தாற் போலிருந்த பொம்மைக் கடைக்குள் நுழைந்தாள் இப்போது யாருக்கு விளையாட்டு சாமான்

வாங்கப் போகிறாள். நடப்பது நடக்கட்டும் பேசாமலிருப் போம்” என்று முடிவு கட்டிவிட்டாள்.

அந்தக் கலையை ஸ்டாக் எடுக்க ஆரம்பித்து விட்டாள். “அம்மா ஒருவரிற்கு மட்டும் வியாபாரம் செய்ய நாங்கள் கடை போடவில்லை.” என்று கடுகடுப்பாகச் சொன்னார் கடைக்காரர். ஆனால் நானும் சாகான் வாங்கத்தானே வேணும் என்று அவரை மடக்கினாள். கடைக்காரனை நோக்கி இலேசாகக் கண்களைச் சிமிட்டினான் மோகன். அவர் எதையோ புரிந்து கொண்டவர் போலப் பதிலுக்குத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டார். ஒரு படியாக தான் பெரியதொரு ஆபத்திலிருந்து தம்பி விட்டதாக நினைத்துக் கொண்டான். அவன் அங்கே வாங்கிய விளையாட்டுப் பொருளைக் கண்டதும் மோகனுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது.

ஒரு அம்மம்மாக்குழலை வாங்கினாள். அதிலே உள்ள பலானுக்குள் காற்றை ஊதி நிறைத்தாள். அதன் வாயைக்கைப் பெருவிரலால் பொத்தியபடி அவனது காதுக்குள் பிடித்துக் கொண்டாள். சட்டென்று விரலையும் எடுத்தாள். எல்லாம் ஒரு நொடிக்குள் முடிந்தன. இதனைச் சற்றும் எதிர்பாராத அவன் அந்தக் குழலோடு சேர்ந்து கத்தி விட்டான். சுற்றி நின்றவர்கள் ஏதோ ஒருகவையான சர்க்கஸ் பார்ப்பது போல அவர்களைப் பார்த்தார்கள் அவனுடைய ஆபிஸ் நண்பர்கள் பார்த்திருக்கக் கூடாதே என்று மீண்டும் முருகனை மன்றாட்டமாக மனதுக்குள் வேண்டிக் கொண்டான்.

மைவிழியின் போக்கிலேயே விட்டு விட்டால் தான் வெளியே நடமாட முடியாதென்பதை உணர்ந்து கொண்டான். திடீரென ஒரு அருமையான யோசனை தோன்றியது ஐஸ்கிரீம் வான்கள் நிற்கும் பக்கமாக கூட்டிக் கொண்டு போனான். வானைக் கண்டதும் அம்மம்மாக்குழல் ஒலித்தது “இரு இரு ஐஸ்கிரீம் வாங்கி உன்வாயை அடைக்கிறேன்” என்று தன் மனதுக்குள் கறுவிக் கொண்டான். இரண்டு ஐஸ்கிரீம்களை வாங்கிக் கொண்டான். அவளும் இரண்டு ஐஸ்கிரீம்களையே எதிர்பார்ப்பவள் போல அந்தக்குழலை இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு இரண்டு கைகளையும் நீட்டி

னாள். அடகடவுளே நாம் ஒன்று நினைக்க தெய்வம் ஒன்று நினைக்கிறதே.

ஒரு ஐஸ்கீரீமை அரைவாசி சாப்பிட்டு விட்டு மிகுதியை அவனுக்கு நீட்டினாள். வாங்காமல் விட்டால் விபரீதமாக வந்திடலாம் என்ற அச்சத்தால் உடனே அதை வாங்கிக் கொண்டான். “இரண்டிலும் உங்களுக்கு அரைவாசி தாறன். அப்ப உங்களுக்கும் முழு ஐஸ்கீரீம் வந்து விடும்” என்றாள். இதைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவளது கை இடுப்புக்குச் சென்றது, மறு நிமிடமே அம்மம்மாக்குமூல் கைக்கு வந்து விடவே இந்த முயற்சியிலும் தோற்றுப் போனான். இப்போது சுவாமி உள்ளே போய் வசந்த மண்டபப்பூசை மணி ஒலித்தது. அதைச்சாட்டாக வைத்துக் கொண்டு சரீ இனிக் கோயில் பூட்டப் போயினம். நாங்களும் போவம் என்று சொல்ல நினைத்தான்.

ஆனால் மைனிழி முந்திக் கொண்டாள் “பூசை ஆகு தப்பா இனி எல்லாரும் வீட்டை போயிருங்கள் வீட்டுச் சாமான்கள் ஏதாவது வாங்கிக் கொண்டு நாங்களும் போவம்” என்றாள். எப்போதும் அவனுடைய முயற்சிகள் சாண் ஏறமூழம் சறுக்கிக் கொண்டதான் போகிறது ஏதாவது அண்டாவா குண்டாவா வாங்கப்பே கிறாள்? ஏதும் நாகரீகமான பாவனைப் பொருளாகத்தானே வாங்குவாள் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

ஏக் பீற்றர், ஸ்க்கிறாப்பர், மூன்னுக்கரண்டி, பிரெட் நைவ் இப்படியான பொருட்கள் அவன் சுண்முன் பளிச் சென்று தோன்றி மறைந்தன. திடீரென்று ஒரு பெரிய அண்டாவும் தோன்றியது. ஆ ஆ என்று அவனை அறியாமலே கத்திவிட்டான். நல்ல வேளை மைனிழியின் குழல் அவதி ஓய்ந்தது. அவன் பிழைத்தான் வாழ்க்கையில் எஞ்சியுள்ள காலத்திற்கு எப்படி அவன் தன்னைத் தயார்பண்ணிக் கொள்ள வேண்டுமென்பதை இன்றைக்கு அறியக்கூடிய வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது. அதை நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

முதலில் இருந்த கடையில் பாய்களும். பெட்டிகளும். கடகங்களும் இருந்தன. இதிலே ஏதாவது வாங்கித் தொலையட்டும் என்று அந்தப்பக்கமாகப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அவள் வாயில் இருந்த அம்மம்மாக் குழலின் பலூன் பருத்து. அதிலிருந்து பிறந்த சத்தம் அவளுக்கு அங்கே யொன்றும் பிடிக்கவில்லை யென்று சொல்வதைப் போலிருந்தது. அதற்கு ஏற்றாந் போல விரலைக் குழலின் வாயில் வைத்து வைத்து எடுத்தாள். குழல்பாம் பாம் என்று சுத்தியது. கடைக் காரர் ஒருதரம் நிமிர்ந்து பார்த்தார். அந்தப் பார்வை இடத்தைக் காவி பண்ணுங்கள் என்பது போல அவனுக்குப் பட்டது. அவளது கையில் ஒரு கிள்ளுக் கிள்ளி விட்டான் குழல் ஒரே அலறலாக அலறி ஓய்ந்தது.

அடுத்த கடையை எட்டிப் பார்த்தான். அவனுக்குத் தலை சுற்றியது அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த பொருட்கள் களரகத்தைச் சேர்ந்தவை “ஆண்டவனே இந்தக் கடையிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்று” என வேண்டினான். அந்தக் கடையிலே உரல்கள், உலக்கைகள், ஆம்மிகள், ஆட்டுக்கல்லுகள் என்று இத்தியாதியான பொருட்கள் பரப்பட்டுக் கிடந்தன.

கடையின் வாசலுக்குப் போய் விட்டார்கள். அவளது கண்கள் உள்ள பொருட்களை மேய்ந்து கொண்டு வந்தன. ஒரு இடத்தில் குத்திட்டு நின்றன. ஆர்வத்தோடு பார்த்தாள். அது ஒரு ஆட்டுக்கல். கடைக்காரனோடு பேரம் பேசத் தொடங்கினாள். இப்போது முற்றிலும் மாறுபட்ட மைவிழி விலை பேசிக் கொண்டிருந்தாள். கடைக்காரர் முடிவாகச் சொன்னார். இருநூற்றி ஐம்பதையும் தந்திட்டு தூக்கிக் கொண்டு போங்கே” மைவிழி என்னைப் பார்த்தாள். அவன் றோபோ இயந்திர மனிதனைப்போல ஆனான் காசை எண்ணினான். இதை எப்படிக் கொண்டு போவது? அவனுக்குத் தலை சுற்றியது இப்போது அவளது இடுப்பில் இருக்கும் அம்மம்மாக் குழலைப் பிடுங்கி ஊத வேண்டும் போல அவனுக்குத் தேசன்றியது.

அவனுடைய நிலமையைக் கவனித்த கடைக்காரர்” மோட்டார் சயிக்கின் நிற்பாட்டி இருக்கும் இடத்திற்கு கொண்டு வந்து தருவதற்கு ஐம்பது ரூபாய் அதிகம் தர வேண்டும்.” என்று கேட்டார் அவர் ஐநூறுரூபாய் கூடக் கேட்டிருந்தாலும் கொடுத்திருப்பான். கடையில் நின்ற ஒரு ஆள் அநாயசமாக அதைத் தூக்கித் தோளில் வைத்தான்.

ஆனாலும் அவனைப் பிடித்த சனியன் முழுமையாக விடவில்லை. அந்தக்குளவி அவனிடம் தரப்பட்டது. ஆத்திரத்துடன் வேறு வழியின்றி தூக்கினான்.

இப்போது அம்மம்மாக்குமல் அவள் வாயிலிருந்தது. காற்றை ஊதினாள். கீழேயிருந்த பலூன் உப்பிப்பருத்தது. திடீரென்று வெடித்தது. மைவிழிக்கு கோபம் வந்திருக்க வேண்டும். அதைச் சுழற்றி எறிந்தாள். அதுபோய் ஆட்டுக் கல்லின் நடுவில் உள்ள குண்டுக்குள் விழுந்தது. அதைத் தூக்கியவன் அந்தக் குழலையும் சேர்த்துக் காவியபடி நடந்து கொண்டிருத்தான். மோகனுடைய எண்ண அலைகள் கலைகின்றன. அந்த ஆட்டுக்கல்லு மீண்டும் அவன் பார்வைக்கு வருகிறது. இவ்வளவு நேரமும் ஒரு டெலிவிசன் திரை நீபிளேயை வழங்கியது அந்த ஆட்டுக்கல்லுத்தான்.

மோகன் எதையோ நினைத்துக்கொண்டு சிரிக்கிறான். அந்தச் சிரிப்பு அழகையாக முடிவடைகிறது நாம் ஒருவர் மீது அளவுக்கு அதிகமாக அன்பு செலுத்தக்கூடாது. சில நாட்கள் கழிகின்றன. கலைந்த தலைமுடி அழுக்கான ஆடையுடன் ஒரு இளைஞன் வீதியைப் போகிறான். தனக்குள் சிரிக்கிறான் ஏதோ சொல்லுறான் ஒரு தடிக்குச்சியை வாயில் வைத்து ஊதுகிறான். அம்மம்மாக்குமல் கத்துவது போல பாம் பாம் என்று கத்துகிறான். அந்த வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்த இரு பெண்கள் கதைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

“உதார் பொடியன்? மூளை சரியில்லையோ? தன்னை பாட்டுக்கு கதைச்சு சிரித்துக் கொண்டு போகுது” “அது பொடியன்ரை மனிசி செத்துப் போனான். நல்ல வடிவான பெட்டை. வாழ்க்குடுத்து வைக்கேல்லை அதிலை இருந்து பொடியன் உப்பிடித்தான் திரியுது” “ஆகடவுளே அந்தப் பொடிச்சி என்னண்டாம் செத்தது?” என்றாள் ஒருத்தி “பெட்டை பிள்ளைத்தாச்சியாய் இருந்தவளாம். பிள்ளை வயித்துக்குள்ளை செத்துப் போட்டுதாம். அதை எடுக்க ஒப்பிறேசன் என்று வெட்டிக் கொத்தின இடத்திலை பொடிச்சியும் கண்ணைப் பொத்தியிட்டுதாம்.” இதைக் கேட்ட மற்றவள் “உந்தக் கடவுளுக்கும் கண்ணில்லை. கின்னஞ் சிறிசுகளைத்தான் அள்ளிக் கொண்டு போகுது.

எங்களை மாதிரி கிழடு கட்டையளை விட்டிடுது.ம்” என்று
தன்னுடைய சலிப்பை சொல்லி முடித்தாள். இப்போது
பரம்—பரம் என்று கத்திச் சிரித்துக் கொண்டே மோகன்
போகிறான்.

(முற்றும்)

(யாவுக் கற்பனை)

(மேல்கை)

(கைப்பிடிப்பு)

